Dario Fo
Franca Rame
kadın oyunları I

1997
NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

Türkçesi: Füsun Demirel

açılım yayınları

Tiyatro Dizisi: 4

Dario Fo
Franca Rame
kadın oyunları - I

Türkçesi: Füsun Demirel

FRANCA RAME tarafından
"1994 Kadınlar İçin Bir Sahne" seminerinde,
bu oyunların son değişimleri yapılmıştır

açılım yayınları

Açılım Yayınları: 5
Tiyatro Dizisi: 4

Kadın Oyunları-1
Dario Fo – Franca Rame

Çeviren:
Füsun Demirel

Kitabın Özgün Adı
Tutta Casa Letto e Chiesa

(Bertani Yayınevi, 1978, Verona İtalya)'dan çevrilmiştir.
Bu kitapta yayınlanan oyunun sahnelenmesi, oynanması, herhangi bir amaçla eserden yararlanılması, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'na göre ancak eser sahibinin iznine bağlı olduğundan kişi ve kurumlarla, kuruluşların yazarın ve çevirmenin temsilcisi olan FN AJANS'a başvurmaları zorunludur.

Kapak Deseni
Dario Fo

Kapak Düzeni
İrfan Ertel

Yayına Hazırlayan
Nurettin Şen

Ofset Hazırlık ve Baskı
Mas Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Hamidiye Mahallesi, Soğuksu Caddesi No: 3 Kağıthane-İstanbul
Tel: (0 212) 294 10 00 kitap@masmat.com.tr
Sertifika No 12055

Birinci Basım: Ekim 1997 Açılım Yayınları
İkinci Basım: Ekim 1999
Üçüncü Basım: Ekim 2003
Dördüncü Basım: Temmuz 2012
Beşinci Basım: Haziran 2014

ISBN 978-975-8064-04-5
AÇILIM YAYINLARI, FN Ajans Yayın ve Gösteri Sanatları Ltd. Şti'nin kuruluşudur.
Kılıç Alipaşa Mah. Akarsu Yokuşu Nur Apt. No: 41 D: 4 Beyoğlu – İstanbul
Tel: (0212) 292 67 43 Fax: (0212) 244 18 75
fnajans@yahoo.com
Sertifika No: 15746

Dario Fo
Franca Rame
kadın oyunları - I

•

On Bir Oyun

açılım yayınları

TEK KİŞİLİK
KADIN OYUNLARI

ÇEVİRMENİN NOTU	7
TECAVÜZ (Ön Oyun)	11
OYUN	13
YALNIZ KADIN	17
EVE DÖNÜYORUM	35
DANS HOCASI "BANT SİSTEMİ"	49
AKIL HASTANESİNDEKİ BİR FAHİŞENİN MONOLOĞU	53
YARIN OLACAK	59
UYANIŞ	63
MEDEA	71
BEN, ULRİKE, BAĞIRIYORUM	77
ALİCE HARİKALARI OLMAYAN DİYARDA	83
HİPPİ ANA (UÇUK ANA)	91

ÇEVİRMENİN NOTU

Çağımızın dahisi aktör-yazar-yönetmen Dario Fo'nun tüm yapıtlarının dilimize kazandırılması düşüncesinden yola çıkarak kadın oyunlarının bir kısmını çevirdim. Bu oyunlar hareket (mim), dinamizm, renkler açısından olağanüstü bir performans ve profesyonellik gerektiriyorsa da, amatörler için de deneme, el kitabı niteliğindedir.

Dario Fo durumları oluştururken hep gerçeklerden yola çıkmıştır. *Yarın Olacak* adlı oyun, Stammheim Cezaevindeki toplu kıyım haberini öğrenince yazdığı bir monologdur. Oyundaki mahkûm Igmar Moeller, bu cezaevinden sağ olarak kurtulan tek kişi olmuş ve yaşadıklarını daha sonra savunma avukatına anlatmıştır.

Aynı şekilde, okurken insanın kanını donduran; *Ben Ulrike, Bağırıyorum* adlı oyun Meinhof'un cezaevindeyken duygularını ve gözlemlerini mektuplarına aktarması ve bu mektupların daha sonra ortaya çıkmasıyla oluşmuştur. Mektuplarında sezgilerini ifade eden en etkileyici sözler şunlardır: "Zamanı geldiğinde onlar, intihar etmeme yardım edecekler... Bana bir el uzatacaklar... Belki birden de çok..."

Medea adlı parça diğerlerinden daha farklıdır. Tıpkı *Yarın Olacak* ve *Ben Ulrike, Bağırıyorum* gibi bu parça da bir komedi değildir. Hatta oldukça dramatik bir yapıdadır ve feminist politikayı destekleyen en önemli oyun parçasıdır. Euripide'nin tragedya'sı *Medea*'dan yararlanılmıştır. Ancak Dario Fo ve Franca Rame bu oyunu yeniden oluşturduklarında, Medea'yı bir halk kadını olarak düşünüp Umbro-Toscani dialekti ile yazmışlardır.

Medea'da, kendisini genç âşığı için terk edip giden, kocasını cezalandırmak için çocuklarını öldüren bir annenin dramı anlatılır.

Tecavüz oyunu ise 1970'li yıllarda siyasal görüşleri nedeni ile kaçırılarak, işkence ve tecavüze uğrayan Franca Rame'nin, kendi yaşadığı bu olayı oyunlaştırmasıyla ortaya çıkmıştır. Franca kendi yaşadığı bu olayı şöyle anlatır:

"Olaydan sonra eve döndüğümde, kaçırıldığımı ve dayak yediğimi söyledim. Tüm olanları anlatamadım. Susuyordum. Dario ile beraberken de... Evdekiler anlamıştı, ama sormaya cesaret edemiyorlardı. İçimde hep o 'şey' vardı, içimi kemiren o anı... Psikoterapiste gitmeyi istemedim. Kimseye bir şey anlatmak istemiyordum. Sonra bir gün, ansızın masaya oturdum yazmaya koyuldum. Sadece, cinsel tecavüz yasası tartışılmaya başlandığında oynamam gerektiğini anladım. Oyunu prova edemiyordum. Birkaç replik sonrası ağlama krizine tutuluyordum. İlk gösteri Pisa'da oldu. Uyanışı bitirmiştim. Sahnede tek bir sandalye vardı. Sahneye hiçbir şey söylemeden girdim ve oyunu tek nefeste sonuna kadar oynadım. Ve bu oyunlarım sürdü gitti. Oyunu, tüyler ürpertmek için değil, olayı yansıtıp, bu 'şeyi' yaşamış diğer kadınlara yardım etmek ve onları yüreklendirmek için oynadım." Kadın oyunları, ağırlıkla 1977 yılında İtalya'da feminist hareketin yoğun yaşandığı sırada ortaya çıkar. Ve o yıllarda Franca, oyun dışındaki tüm zamanlarında politik aktivitesini sürdürürken, 1977'de öyle bir an gelir ki "Aktristlik yapmak bana yetmiyor, makyaj yapmaktan da nefret ediyorum" dediğinde Dario sadece "Haklısın" diye yanıtlar ve sekiz gün sonra tek kişilik kadın oyunlarının bir kısmını getirir, "Franca, bunlar senindir. Ama gerçekten meslek değiştirmeye niyetliysen o başka" der. Oyunlar feminizmin sıcak yaşandığı yıllarda İtalya'da ve tüm Avrupa'da büyük başarı sağlar. Kadın oyunları feminist hareket içinde meydanlarda, salonlarda, çadırlarda, fabrikalarda yüzlerce kez oynar. Ve İtalya sınırlarını aşarak dünyanın pek çok ülkesinin seyircisiyle buluşur. Dario Fo, yazdığı her oyunda soru sormayı sürdürür.

Dario Fo ve Franca Rame'yi izleyenler alışılageldiği gibi sadece ağlayarak ya da gülerek evlerine dönmezler. İzleyici katılımcıdır... Oyunlar izleyici ile paylaşılır. Çoğu zaman onların yönlendirmesi ile oyunların metninde değişimler olur. İzleyici sorgulayıcıdır. Oyunun politik aksiyonuna katılır. Fo Tiyatrosu'nun amacı uygar, çağdaş, bir tiyatro için gereken bilinçli bir kamuoyu oluşumuna yardımcı olmaktır.

1968 yılında Dario ve Franca ülkedeki ve dünyadaki politik değişimlerin etkisiyle tiyatro anlayışlarına farklılık getirirler ve halk tiyatrosu yapmaya karar verirler. Bu anlayışla oynadıkları oyunlardaki seyirci sayısında büyük patlamalar olur. Örneğin bir sezonda 240.000 kişi oyunlarını izlemeye gelir. Bu sayının büyük bir kısmı yaşamlarında hiç tiyatroya gitmemiş insanlardır. Seyirciyi akın akın Fo'nun oyunlarına çeken bu sihir nedir? Bu sihir en yalın şekliyle tiyatro anlayışıdır. Halk tiyatrosu yaparlar ve onların dilini konuşurlar. Onların sorunlarını sahneye taşırlar; şiddeti, açlığı, cesareti, onuru, bilinç kazanmayı, cinselliği, sevgiyi, varoluşu konuşurlar. Bunu büyük bir eğlenceyle sunarlar.

Geleneksel halk tiyatrosu (Commedia dell'Arte) özelliklerini sahneye taşıyıp, insanları eğlendirerek bir düşünce ortamı yaratırlar. Bunca başarılar nasıl elde edilmiştir? Elbette 58 yıllık sanat yaşamlarında sonsuz sorunlar yaşarlar. Her türlü baskı, sansür, şiddet ve yasakla karşılaşırlar. Salon sorunu onların yakasını bırakmaz. Ama tiyatro yapma inancı onları yıldırmaz. Sokakta, meydanda, herhangi bir binada, bir alanda onlar oyunlarını sergilemeyi sürdürürler. Bugüne kadar 64 ülkede oyunları oynanır.

Ve Dario Fo, yarım asrı aşan tiyatro yaşamında, yarattığı, ürettiği oyunlar aracılığıyla her türlü iktidara, adaletsizliğe, haksızlığa, soygun düzenine, din sömürüsüne fars oyunlarıyla tepki verir. Fo'nun bu aktif sanat ve siya-

set mücadelesinin şimdilik son durağında ise 1997 Nobel Edebiyat Ödülü bulunmaktadır. Nobel'i de eşi, mücadele yoldaşı Franca Rame ile paylaşır. 58 yıllık bu iki sanat kışkırtıcısının yapıtlarını ülkemize taşımak öğrencilik yıllarımdaki düşlerimdi. Onların özellikle *Kadın Oyunları*'nı izlediğimde, boğazıma bir şeyler düğümlenmiş, beynimde binlerce soruyla salondan ayrılmıştım. Kadın ve daha sonra da kadın sanatçı olmanın onuru ve keyfini bana ilk yaşatan bu iki ustanın oyunlarıdır. Sanat yaşamımda onların kararlı çizgileri her zaman yol gösterici olmuştur. Bu nedenle çevirilerimle Dario Fo ve Franca Rame'ye teşekkür etmek istedim. Bunu kendi dillerinde bir kez daha yineliyorum:

"GRAZIE MILLE A DARIO FO E FRANCA RAME"

Füsun Demirel

TECAVÜZ
(Ön Oyun)

Bugün hâlâ, aptalca bir düşünce nedeniyle, bir kadın isteği dışında cinsel ilişkiye zorlandığında, tecavüze uğradığında, "şansı" varsa başvuracağı yetkili makamlar ancak kadın çok hırpalanmış ve kan revan içindeyse düzenleme yapıyorlar. Belki de ÖLSE daha iyi olur! Onlar için tecavüz izleri taşıyan bir ceset daha garantilidir. Son haftalarda Roma Mahkemelerine yedi tecavüz olayı geldi. Okullarına giderken saldırıya uğrayan bir grup öğrenci... Hastanede yatan bir hasta da yine saldırıya uğramış. Bunların dışında kocaları tarafından tecavüze uğradığı için haklarını kullanıp boşanmak için başvuran eşler de vardı. Her şey cinsel suç belirsizliğinin getirdiği bir karmaşadır. Ama daha iğrenç olanı, şiddet yanlısı bir alışkanlıkla polis, doktor, yargıç ve karşı avukatların tecavüze uğrayan kadının, hayali adalet için, yetkili makamlara başvurusunda bile, kadını elde etme arzusuyla davranmalarıdır. Size bir tecavüz mahkemesindeki sorgulamanın tamamında, iğrenç ve aşağılık yöntemlerin kullanıldığı ve zabıtlara geçmiş olan kısımları okuyacağım.
(Tipleri canlandırır)

DOKTOR: Küçük hanım, ya da bayan; tecavüz süresince sadece acı mı duydunuz, yoksa bir çeşit tat aldınız mı? Yani bir tür tatmin?

POLİS: Böyle bir sürü erkekle, sanırım dört kişi, hep beraber, böylesi sert bir tutkuyla, onlardan hoşlanıp, onları hiç umutlandırmadınız mı?

YARGIÇ: Hep pasif miydiniz, yoksa bir noktada olaya katıldınız mı?

DOKTOR: Tahrik oldunuz mu? Kaç kez?
KARŞI TARAF AVUKATI: Islandınız mı?
YARGIÇ: Sizin ağlayıp inlemeleriniz, tabii acı çektiğiniz için, ama acaba bir çeşit boşalmanın etkisiyle diye düşünülebilir mi?
POLİS: Boşaldınız mı?
DOKTOR: Orgazm oldunuz mu?
AVUKAT: Evetse kaç kez?

Şimdi sizlere sunacağım bu küçük oyun parçası, gerçek yaşamda "herhangi bir kadın"ın başına gelmiş olaylardan derlenmiştir. Biz olaya, tanıklık ederek tiyatro formlarına taşıdık.

OYUN.

Boş sahnenin ortasında tek bir sandalye vardır. Kadın gelir, sandalyeye oturur.

Radyo çalıyor. Ama onu biraz sonra duyuyorum. Biraz sonra fark ediyorum birinin şarkı söylediğini. Evet, radyo. Hafif müzik: Aşk, tatlı aşk, yıldızlı gökyüzü. Bir diz, arkamda duran birisi bir ayağını sırtıma diğerini yere dayamış duruyor sanki.
Elleriyle benimkileri tutuyor sıkıca, büküyor onları. Özellikle sol elimi. Niye böyle yapıyor bilmiyorum. Solak mı diye düşünmeye başlıyorum. Olanlardan hiçbir şey anlayamıyorum. Aklımı, sesimi, konuşma gücümü yitirmek üzereymişim gibi bir korkuya kapılıyorum.
Her şeyi inanılmayacak kadar yavaş kavrıyorum... Tanrım, kafam çok karışık. Bu kamyona nasıl bindim ben? Adamlar iteklerken, birbiri ardınca kendim mi attım adımlarımı? Yoksa beni onlar mı kaldırıp koydular içeri? Bilmiyorum.
Kaburgalarıma böyle gürültüyle vuran kalbim yüzünden düşünemiyorum. Kafam, bu korkunç vuruşlara ve sol elimin gitgide daha dayanılmaz hale gelen acısına takılı. Neden büküp duruyorlar bunu? Kıpırdamaya çalışmıyorum ki. Donmuş gibi kaskatıyım.
Şimdi arkamdaki dizini sırtıma bastırmayı bıraktı. Daha rahat yerleşti. Beni arkamdan bacaklarıyla sararak oturuyor şimdi... Yıllar önce çocukların bademciklerimi alırlarken yaptıkları gibi. Hatırıma gelen tek anı bu. Neden beni çok sıkıyorlar?
Kıpırdamıyorum, bağırmıyorum, sesim gitmiş. Neler olup bittiğini anlamıyorum. Neden radyo açık? Neden

müzik çalıyor? Şimdi neden kıstılar? Belki de bağırmadığım içindir.
Beni tutandan başka üç adam daha var. Onlara bakıyorum: Pek ışık da yok burada... Geniş bir yerde yok... Belki bu yüzden beni yarı oturur halde tutuyorlar.
Sakin görünüyorlar. Güvenli. Ne yapıyorlar? Sigara yakıyorlar. O da ne? İçecekler mi? Şimdi mi? Neden beni böyle tutup sigara içecekler? Bir şeylere hazırlandıklarını hissediyorum... Derin bir soluk alıyorum... Birkaç kez daha. Hayır beynimdeki bulanıklığı gidermiyor bu. Anlamıyorum. Yalnızca korkuyorum. Biri yaklaşıyor, diğeri önümde diz çöküyor. Üçüncüsü soluma, dördüncüsü sağıma oturuyor. Sigaralarının kırmızılığını görüyorum. Kuvvetle üflüyorlar. Çok yakınımdalar. Evet, bir şeyler olacak gibi...
Beni arkadan tutan kaslarını geriyor... Onu gövdemin çevresinde hissedebiliyorum. Kıskacını daraltmadı, sadece daha sıkı tutmaya hazırlanıyormuş gibi kaslarını geriyor. Önümde diz çökmüş olan, bacaklarımı iyice açtı. Onların arasına yerleşiyor. Aralarında görüşülmüş gibi kararlı bir hareket yaptı, çünkü arkamdaki bacaklarını beni öyle tutmak istercesine, bacaklarımın üzerine dayadı.
Ayağımda pantolonum var. Neden üstümde pantolon varken bacaklarımı ayırıyorlar? Çıplaklıktan daha çok rahatsız ediyor bu beni! Önce ne olduğunu hissedemediğim başka bir şey, aklımı bu duygulardan çeliyor. Sağ göğsümün üstünde, önce hafif, sonra güçlü, daha sonra dayanılmaz hale gelen bir sıcaklık.
Keskin bir yanma acısı.
Sigaralar... Kazağımın üzerinden tenime değiyor... İnsan böyle bir durumda ne yapmalı diye düşünürken buluyorum kendimi. Hiçbir şey yapabilecek durumda değilim. Konuşamıyorum, ağlayamıyorum bile.

Kendi dışına fırlatılmış, daracık bir pencereden, korkunç bir şeyler seyrettiriliyor gibiyim.
Solumda kıvrılmış olan sigarasını yakıyor, iki nefes çektikten sonra bacaklarımın arasındakine veriyor. Çabuk bitiriyorlar. Süveterimi delip tenime değen sigaralar... Yanık yün kokusu onları rahatsız etmiş gibi görünüyor: Bir jiletle süveterimi enlemesine kesiyorlar. Sonra sütyenimi... Bile bile tenimi de kesiyorlar... Doktor raporuna göre yirmi santimlik bir kesik.
Bacaklarımın arasında duran, göğüslerimi avuçluyor. Yanıklarımın üzerinde kavuran bir soğukluk hissettim... Pantolonumun fermuarını açıyorlar ve dördü birden çıkarmaya uğraşıyorlar: Yalnız tek ayakkabı, pantolonun tek paçası... Beni arkadan tutan heyecanlanıyor, bana sırtımdan sürtünmeye başladığını hissediyorum. Bacaklarımın arasında duran şimdi içime girmeye çalışıyor. Midem bulanıyor. Sakin ol, sakin olmalıyım... "Kıpırda orospu, tat ver bana." Sadece şarkının sözlerini işitmeye çalışıyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi, şaşkınlığımdan kurtulmak istemiyorum. Neler olduğunu anlamak istemiyorum. Hiçbir sözü anlamıyorum... Hiçbir dili anlamıyorum... Bir sigara daha: "Kıpırda orospu."
Taş gibiyim. Bir sonraki içime girdi şimdi. Bunun hareketleri daha da kararlı. Korkunç bir acı duyuyorum... "Kıpırda orospu, tat ver bana!" Süveterimi kestikleri jilet birkaç defa yüzümde dolaştı. Beni kesip kesmediğini hissetmiyorum.
Şimdi sıra üçüncüde. "Kıpırda orospu. Tat ver bana" Kanım yanaklarımdan kulaklarıma doğru yayılıyor. Bu hayvanların gövdemde haz duyduklarını hissetmek korkunç. "Ölüyorum" diyebiliyorum, "Ben kalp hastasıyım." İnanıyorlar, inanmıyorlar, tartışıyorlar. "Atalım şunu, hayır, evet..."

Biri suratına bir tokat yiyor. Söndürmek için şurama, enseme bir sigara bastırıyorlar. Öyle kuvvetli bastırıyorlar ki, sönüyor. Sanırım o zaman bayılıyorum. Beni hareket ettiriyorlar, Arkamdaki sert hareketlerle giydiriyor beni, utanmadan o giydiriyor... Bana gelince işe yaramaz bir haldeyim. Soyunmayan tek adam, yani pantolonunu açmamış olanı, beni "düzmemiş" olduğundan gergin, mutsuz bir çocuk gibi homurdanıyor. Ama acelesini ve korkusunu hissediyorum. Kesik olan süveterimi ne yapacağını bilemiyor, ama sonunda kopuk iki ucunu pantolonumun içine sokuşturuyor.
Kamyonet benim inmeme yetecek kadar duruyor... ve gidiyor.
Sol elimle açık olan göğsümü örtmeye çalışıyorum. Hava kararmak üzere. Neredeyim? Ağaçlar bitkiler, çimen. Bir parktayım. Kötüyüm... bayılacak gibiyim... Tensel acıdan değil yalnızca, iğrenmeden aşağılanmadan... beynimdeki binlerce tükürükten... bacaklarımdan sızan spermlerden... Başımı bir ağaca yaslıyorum... Saçlarımda çok acıyor. Evet, beni tutmak için saçlarımı çektiler...
Elimi yüzümde dolaştırıyorum: Kan içinde. Ceketimin yakalarını kaldırıyorum. Dönüyorum, yürüyorum, eve dönemem...
Farkına varmadan bir polis karakolunun önünde olduğumu görüyorum. Binanın duvarına yaslanıp, kapı girişine bakıyorum.
İçeri girersem nelerle karşılaşacağımı düşünüyorum. Sorularını duymak. Yüzlerini görmek... Sırıtmalarını... Düşünüyorum ve tekrar düşünüyorum.
Sonra karar veriyorum. Eve döneceğim, eve döneceğim... Şikâyet için yarın başvuracağım.

Sahne kararır.

Sahne dekoru: Sahne kenarlarında iki kapı. Bir kapıda sahne gerisinde. Sağdaki daire kapısı. Soldaki yatak odasının. Sahne gerisindeki kapı mutfağın. Sahne ortasında uzun bir masa ve üzerinde bir telefon, bir radyo, bir ütü, bir tas, bir süpürge. Masa önünde bir tabure. Ayrıca, odadaki herhangi bir mobilyanın üzerinde bir kâse; içinde alkol, pomat, yara bandı, flaster vb. Duvara dayalı bir av tüfeği. Bir sandalye. Sahne herhangi bir orta sınıfın hizmetçi odası gibidir. İçeri, elinde çamaşır sepetiyle bir kadın girer. Üzerindeki sabahlığın göğsü açıktır. Radyo sonuna kadar açık çalmaktadır. Ütü masasına gelir. Erkek gömleğini alır, ütülemek ister gibidir. Gömleği silkelemek için, sahne önünde olduğu düşünülen pencereye doğru ilerler ve sanki karşı binada birisini görmekten çok memnun olmuşçasına durur. Yüksek sesle, dikkatlice.

Signora, Signora... Günaydın! Ne zamandan beri karşıda oturuyorsunuz. Taşındığınızı fark etmedim bile. Hep boş zannediyordum. Memnun oldum... *(Bağırır)*... "Memnun oldum" diyorum, duymuyor musunuz? Ha... haklısınız... radyo... bir dakika hemen kapatıyorum. *(Devam eder)* Kusura bakmayın... Evde yalnızken radyoyu sonuna kadar açmazsam, kendimi asmak geçiyor içimden... Bu odada sürekli çalan bir CD var. *(Kapıyı açmaya gider)* Duyuyor musunuz? *(Müzik sesi duyulur sonra kapıyı yeniden kapatır)* Mutfakta da bir teyp... *(Bir başka kapıyı açar. Kapar.)* Duydunuz mu? Böyle olunca evin içinde nereye gidersem gideyim kendimi hiç yalnız hissetmiyorum... *(Masanın yanına gider, işine başlar. Erkek gömleğini*

ütüler) Yoo, yatak odasında yok... daha neler... cık cık... orda televizyon var... hep açık durur... sesi de açık... Şimdi bir ayin var, ilahi söylüyorlar... Lehçe... ne dil... Tam papaların dili... Anlaşılması olanaksız... Evet... dans müziği olmayanlarda hoşuma gidiyor... aman gürültü olsun yeter... Beni yalnızlıktan kurtarıyor... Siz ne yapıyorsunuz yalnızlık çekmemek için? Haa oğlunuz var... Ne şans... Ay... ne aptalım benim de bir oğlum var, hatta benim iki tane var... Biri büyük, biri küçük... Hay Allah, kusura bakmayın sizinle konuşmaya dalınca öbürünü unuttum... Ama bana arkadaşlık etmezler... Büyük olan büyük, onun kendi arkadaşları var. Küçüğü evde hep benimle ama oda küçük... hep uyur, kaka yapar, mama yer, horlar, hem de bir horlar, büyük adam gibi... Ama ben yakınmıyorum, evimde mutluyum, hiçbir şeyim eksik değil, kocam hiçbir şeyimi eksik etmez... Bana sera bitkisi gibi özen gösterir... Her şeyim var... Benim şeylerim var... buzdolabım var... Biliyorum herkesin buzdolabı var ama *(Önemseyerek)* benimki buzları yuvarlak yuvarlak yapıyor. Sonra çamaşır makinem var... 24 silindirli... Yıkıyor ve kurutuyor, hem de nasıl kurutuyor. Bazen ütüleyebilmek için yeniden ıslatmam gerekiyor. Öylesine kazık gibi oluyor... Sonra düdüklü tencerem var... Sonra mikser, mikserim var... Her odada müziğim var. Daha ne isterim... Eninde sonunda yalnız bir kadınım... Hımm... vardı, yani geliyordu, gündelikçi... kaçtı, sonra bir başkası geldi o da kaçtı... Efendim? Yoo... hayır benim yüzümden değil... Şeyy *(Sinirli)* Kayınbiraderim yüzünden... Şey... elliyor... elliyordu yani... tam da oralarını... hastalandı... Maraz mı? Marazını bilmiyorum, bildiğim kızları ellediği... e tabii onlar da haklı olarak isyan ediyorlardı. Siz olsanız onların yerinde sevgili signora... canınız burnu-

nuzda tam iş yapıyorsunuz, bir el eteğinizin altından... trak... Siz bir bilseniz, kayınbiraderimde bir el var... Allahtan sadece bir tane var. Yok canım ne sandınız, kaza... bir araba kazası... düşünün daha 30 yaşında... *(Bu konuşma esnasında pencere önündeki tabureye oturmuştur, komşuyla yüz yüze konuşur)* O kadar genç... her tarafı kırık... Baştan aşağı alçıda, oturur durumda alçıya aldılar... rahat etsin diye... Yemek yemesi ve nefes alması için küçük bir delik bıraktılar, konuşamıyor da bir şeyler geveliyor bazen, hiçbir şey anlaşılmıyor. Gözleri de sağlam onun için gözlerini alçıya almadılar, dışarıda bıraktılar, sonra o elini de dışarıda bıraktılar o da sağlam... Bir de şeyi sağlam, nasıl denir... *(Şaşkındır)* Daha yeni tanıştık benim hakkımda yanlış şeyler düşünmenizi istemem, yani... şeyi sağlam kaldı... orası... hem de nasıl sağlam... Biraz fazla sağlam. Her an şey isteği var... anlarsınız ya... evet aklı hep orda... okur, çok okur... hep öğrenir... porno dergilerden... Odası ağzına kadar o iğrenç dergilerle dolu, bilirsiniz ya o çeşitli pozisyonlardaki çıplak kadın resimleri olan dergiler... Rahatsız durumlarda... Bana sorarsanız, o zavallı kadınları da o pozları aldıktan sonra alçıya koymak lâzım kayınbiraderim gibi... Anatomik et parçaları, büyütülmüş, renkli... Sanki kasapların el ilânlarından alınmış... Bu resimlerden biri elime geçerse o gün biftek pişiremiyorum, midem bulanıyor... İşte böyle, kadınlar kaçınca kayınbiraderimle ben ilgilenmek zorunda kaldım. Kocam için... eninde sonunda onun kardeşi... *(İşitmez)* Neeee? Bana saygı gösterir... Bir o eksikti... Beni ellemeden önce muhakkak izin alır... Önce, mutlaka sorar... *(Telefon çalar)* Ah, kocam olacak... hep bu saatlerde arar beni, özür dilerim bir dakika... *(Telefona gider)* Alo? Evet... Ne? Neee hastir bok... *(Telefonu kapar.*

Utanmıştır. Komşuya tebessüm eder) Ah çok affedersiniz... ben aslında hiç kötü söz kullanmam ama bazen kaşınıyorlar... *(İşine devam eder)* Yok... yok... kocam değildi, daha neler... kim olduğunu bilmiyorum... Domuzun teki... günde iki üç... bin kere... telefon eder... Öylesine iğrenç sözler söyler ki, hani o sözlerden, sözlükte bile bulamazsınız... Nereden biliyorum olur mu? Baktım sözlüğe, bulamadım... Hasta mı? Baksanıza bende, evde bir hasta var, İtalya'daki bütün bu tür hastaların sorumluluğunu taşıyamam ya... *(Telefon yeniden çalar)* Bak gene o... Ağzını bile açamayacak bu kez... Dinle domuz... Seni uyarıyorum, telefon polis tarafından dinleniyor. *(Ses tonu yumuşar)* Ciao. *(Komşuya)* Kocam... Seninle ilgisi yok canım, sandım ki... bir adam durmadan telefon edip... seni soruyor... korkunç kötü sözler söylüyor... Sana kızgın... çok... diyor ki... ona borcun varmış... *(Ses tonu değişir)* Ben de korkutmak için polisten söz ettim... Evet... evdeyim... Aldo, sana yemin ederim ki evdeyim... Özür dilerim ama sen hangi numarayı çevirdin... E telefonu ben açtığıma göre nerde olabilirim, kapıyı üstüme kilitliyorsun ya... *(Komşuya)* Signora, görüyor musunuz şu kocamı... Alo... Hayır kimseyle konuşmuyorum... Evet, signora dedim, ama... ben arada kendi kendimi "signora" diye çağırırım. Hayır evde kimse yok... Evet kardeşin var ama burada değil, içerde. Evet bebek uyuyor, evet mamasını verdim, evet çişini de yaptırdım, evet kardeşinin de çişini yaptırdım... *(Kontrollü)* Kim sinirli... Diyorum ki için rahat olsun evde herkes çişini yaptı... Ciao, evet... hayır... hayır çok neşeliyim... *(Bağırır, çok sinirlidir)* Çok çok neşeliyim... Aldo çok neşeliyim... *(Bağırır)* Burada bir yandan ütü yapıyordum bir yandan gülüyordum... evet Aldo, çok neşeliyiiiim... *(Telefonu ka-*

patır ve telefona karşı çığlık atar. Komşuya bakar, bir an, ciddidir ve sonra sessiz bir tebessüm eder. Yeniden sinirlerine hâkim olur.) Gördünüz mü? Yalan söylemek zorunda kaldım... Yok... hayır o domuzun telefon ettiğini söyleyemem, sonra bana kızar... Evet biliyorum suç bende değil, ama diyor ki benim rahatsız olduğumu anladıkları için devamlı arıyorlar, böylece tatmin oluyorlar. Sonunda telefonu da kestirir diye korkuyorum. Zaten eve kilitliyor, hapisim... Sabah çıkarken beni kapatıyor... Alışveriş mi? *(Ütüye başlar)* Kendi yapıyor... Eh!. Bir şey oldu mu diye hep arar... Oysa ne olacak ki bizim evde, sıradan sessiz bir aileyiz işte... *(O anda röntgenciyi görür. Göğsünü örter. Bağırırken)* Yakaladım işte seni... *(Komşuya)* Pardon bir dakika... Boş yere saklanma dürbünün camı güneşten parlıyor... Ayy... *(Elindeki ütüyü göğsüne yapıştırır)* Göğsümü yaktım... Yukarda... Siz göremezsiniz sizin pencerenizin daha üstünde... Bir röntgenci eksikti bugün... Görüyorsunuz değil mi, zavallı bir kadın kendi evinde biraz rahat bir giysiyle ütü bile ütüleyemiyor, bunların yüzünden paltoyla ütü yapacağız artık... *(Röntgenciye)* Değil mi? Dağ kıyafetleriyle, kayaklarla... Kayak yapmasını da bilmem... Düşüp her tarafımı kırarım... bizim kayınbiradere dönerim... *(Komşuya)* Polis mi? Yok... hayır, çağırmam... Sonra ne olur biliyor musunuz? Gelirler, zabıt tutarlar, evimde ne derece çıplak ya da giyimli olduğumu, röntgenciyi erotik danslarla tahrik edip etmediğimi araştırırlar. Sonunda da ben evet ben, halka açık özel bir yerde uygunsuz davrandığım için suçlanır, ahlak zabıtasına ihbar edilirim. Yoo, teşekkür ederim, kendim çözümlemeyi yeğlerim. *(Tüfeği alır, röntgenciyi hedefler)* Seni geberteceğim. Kaçtı... Tüfeğin ucunu görmesi yetiyor... Ayı, alçak hayvan... bang bang bang

bang... *(Tüfeği bırakır)* Sizi güldürdüm... Deli sanıyorsunuzdur beni... Eskisi gibi olmaktansa deli olmak daha iyi... Eskiden birdenbire öylesine umutsuzluğa kapılıyordum ki, iki ayda bir ilaç dolabında bulduğum her hapı yutuyordum. Ne bulursam, çocukların bağırsak kurdu tabletlerini bile yuttum umutsuzluktan... Ya da üç ay önce yaptığım gibi bileklerimi kesiyordum... Evet bileklerimi, bakın hâlâ izleri duruyor... *(Gösterir)* Gördünüz mü? Hayır signora özür dilerim ama bu bilek kesme öyküsünü size anlatamam. Gizli ve özel bir durum. Yani doğru bulmuyorum, çok yeni tanışıyoruz... *(Sesini değiştirir)* Anlatayım mı? Hayır, hayır ondan değil, sizin apartmana karşı güvenim arttı... beni rahatlatıyor... Belki bana da iyi gelir, belki biraz rahatlarım... Hüzünlü bir öykü... Evet... bir çocuk yüzünden oldu, benden on beş yaş küçük bir delikanlı, ayrıca yaşından da küçük gösteriyordu, utangaç, hassas, tatlı, duygulu... onunla sevişmek oğlumla sevişmek gibi bir şey olacaktı... Yaptım... Ne demek nasıl yaptım? Yaptım, oğlumla sevişmek gibi de olsa yaptım. Asıl korkunç olan ne biliyor musunuz? Utanmıyordum... Tersine mutluydum... Sabahtan akşama kadar şarkı söylüyordum, ama akşamları... ağlıyordum... 'Ahlaksızsın' diyordum kendi kendime... *(Klakson sesi)* Ah, affedersiniz kayınbiraderim çağırıyor, böyle klaksonla çağırır, bir dakika hemen dönerim... *(Sağdaki kapıdan başını uzatıp)* Ne var canım? Rahat dur biraz, biriyle konuşuyorum... *(Telefon çalar. Kapıyı kapatır telefona koşar)* Alo... Ne var Aldo... *(Komşuya)* Gene kocam. *(Kocasına)* niye hemen aradın böyle? Evet evet seni duyuyorum... Kim gelirse? Para isteyen mi? *(Kendi kendine)* Kim bu para isteyen... Haa, durmadan telefon eden... Eee, ne yapayım... evde kilitliyim zaten, anahtar deliğinden ge-

çememı ya... Haa evde yokmuşum gibi yapacağım... Radyoyu, pikabı, televizyonu kapatırım... tamam... Nasıl istersen... Başüstüne... komutanım... Hatta ne yapacağım biliyor musun... Banyoya gideceğim, kendimi kenefe atacağım, sifonu da üstüme çekeceğim... Bir de bozuluyor... *(Telefonu çarpıp kapatır)* Eee Allah kahretsin seni... Gelince ağzımı burnumu kıracakmış... Beni? Benim kocam? Döver... *(Ütüye devam eder)* Ama diyor ki beni sevdiği için, bana taptığı için yapıyormuş... Ben çocuk gibiymişim, onun beni koruması gerekiyormuş... Ya ondan nasıl korunacağım? Kümese tıkılmış aptal tavuk gibi davranır, döver sonra da sevişmek ister... Evet sevişmek... Benim isteyip istememem onun umurunda bile olmaz... Hep hazır olmalıyım, hep hazır... Neskafe gibi... Yıkanmış, parfümlenmiş, tüyleri alınmış, sıcak, kıvrak, istekli ama suskun... Yalnız arada solumalıyım, arada ufak çığlıklar atmalıyım çok zevklendiğimi belli etmek için... Oysa ben hoşlanmıyorum, hiçbir şey hissetmiyorum yani şey yani o sözcük var ya... ne sözcük, yani ne sözcük! Hiç söyleyemiyorum... orgazm... İğrenç bir hayvan adı gibi... Orangutanla köpek başlı maymun arası küçük bir hayvan... Gazetede başlık okur gibi... Çok gelişmiş bir orgazm, Amerikan sirkinden kaçtı, çıldıran bir orgazm hayvanat bahçesinde bir rahibeye saldırdı sonra, "orgazma ulaştı" denince, koşa koşa otobüse yetişen biri geliyor gözümün önüne. *(Güler)* Size de öyle gelmiyor mu? OR-GAZ-M... Ne sözcük ama... O kadar söz varken, örneğin "İskemle" evet iskemle, iskemleye ulaştım deyince, önce ayıp bir şey yapıldığı akla gelmez, sonra da yorulmuşsa dinlenir insan... *(Güler)* Nerde kalmıştık? Hah özür dilerim bu orgazm ipin ucunu kaçırttı bana... Kocamla hiçbir şey duymuyorum... *(Kısık sesle)* Kimseye söylemeyin ha...

(Oturduğu yerde asker gibi hareketler yapar) Böyle "Hazırol," bitince de "Rahat" hayır yüksek sesle değil, içimden, kendi kendime, ben hep içimden konuşurum "rahat" deyince ben de rahatça uyurum... Neden bir şey hissetmediğimi bilmiyorum. Kasılıp kalıyorum işte... Şeymişim gibi geliyor... *(Sözcüğü bulamaz. Komşusu fısıldar. Çok sevinir.)* Eveet... Buraya taşınmak için neden bunca yıl beklediniz. Kaç zamandır düşünüyordum. Üstelik ne kadar, basit bir sözcük "Kullanılmış" evet kullanılmış, elektrikli tıraş makinesi gibi, saç kurutma makinesi gibi... Belki de benim pek fazla cinsel deneyimim olmadı da ondan... İki kez oldu... Biri kocamla ki o sayılmaz, biri daha küçükken, ben 10 yaşındaydım, oğlan 12... Benden beter cahil, umarım büyüyünce öğrenmiştir. İkimizin de o işten haberi yoktu... Yalnız çocukların karından doğduğunu biliyorduk. Hayır hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey... Yalnız buram çok acıdı... Evet burası, göbeğim, evet çünkü sevişilecek yer orası sanıyorduk. Oğlan itip duruyordu. Günlerce göbeğim kıpkırmızı dolaştım. *(Güler)* Annem kızamık çıkarıyorum sandı. Zavallı. Kocama hiç sözünü etmedim tabii... Yoksa aradan on yıl geçse en ufak tartışmada, "sen sus, o göbek meselesi, unutulmadı daha orospu" der. Lâfını bile etmedim rahibe söyledim, günah çıkarttım. O da, 'bir daha yapma' dedi... Sonra büyüdüm, bir daha da cinsel deneyimim olmadı. E hayır o göbek işi hoşuma gitmedi... Büyüdüm, nişanlandım, kız arkadaşlarım bana anlattılar. Düğün günü öyle heyecanlıydım ki... Boğazımı parçalarcasına şarkı söylüyordum. Hayır... sesli değil... içimden... ben her şeyi içimden yaparım. Kilisede de içimden şarkı söylüyordum. "Aşk geliyor lay lay lay aşk geliyor" ama aşk yerine kocam geldi... İlk seferinde nasıl kötü oldum bilseniz. "Nasıl? Bu ka-

dar.mı?" diye soruyordum kendi kendime. Nasıl kötü oldum ama ilk seferinde... İlk seferinde de son seferinde de... Sormak mı? Kime? Sonra kadın dergilerini okumaya başladım ve bir şey keşfettim. Şunu keşfettim, biz kadınların bazı duyarlı noktaları var. Ve bu noktalar erkeklerin dokunmasıyla en yüksek duyarlılıklara ulaşıyorlar. Haa biliyor muydunuz? Ne biliyorsunuz bakalım? Kaç nokta var pekii? Yaa. Dergide çıplak bir kadın resmi vardı, bölgelere ayrılmış, hani bazı kasaplarda sığır resimleri vardır bölgelere ayrılmış onun gibi, İtalya haritası gibi, her bölge duyarlılık oranına göre dehşet renklere boyanmış. Duyarlılığına göre açık ya da koyu. Örneğin sokum ateş kırmızısı, sonra burası boynun arkası, kasapların fileto dedikleri mor, sonra sırttan fileto turuncu, o sokum dedikleri var ya, başka şey gerektirmez, sonra butlar, bacak araları, yapmasını bilene kasıklar, delirtici çığlıklar atacak kadar erotik zevkler verir. Yumuşacık, rozbif gibi... sonra baldırlar, hele o butlar... Ama kocamla olunca ne but ne rozbif ne fileto, hiçbir şey hissetmiyorum. Sonunda boşverdim, bütün kadınların böyle olduklarını sanıyordum. O oğlanı tanıyıncaya kadar. Bakın nasıl oldu: Büyük oğlum büyümüştü, fazla yapacak işim yoktu, kocama dedim ki... "Dinle, ev kadını olmaktan bıktım. Daha entelektüel bir iş yapmak istiyorum, dil öğrenmek örneğin... İngilizce... evet, düşün bir İngiltere'ye gitmeye kalksak ne olacak?" dedim... o da 'Aferin sana' dedi ve eve üniversitede okuyan çok iyi İngilizce konuşan 26 yaşlarında bir oğlan getirdi. Yirmi gün geçti geçmedi ben bu İngilizceci oğlanın bana deli gibi âşık olduğunu fark ettim. Nasıl mı fark ettim? Evet örneğin yüzüne bakınca kıpkırmızı oluyordu, kazara eli elime değse, tir tir titremeye başlıyordu. İngilizce kekelemeye başlıyordu tabii hiç-

bir şey anlaşılmıyordu. Bu duygusal davranışlara hiç alışkın değildim. Benim yaşamımda yalnız kayınbiraderin el atmaları, telefondaki iğrenç sözcükler bir de kocam tarafından kullanılmak vardı. O zaman etkilendiğimi fark ettim, mideme ağrılar giriyordu... sinirsel gastrit! Ve kendi kendime "günaha doğru yuvarlanıyorsun" dedim ve İngilizce defterini kapattım. Oğlan çok kötü oldu. Her sabah alışverişe çıktığımda da onu kapıda beni bekler buluyordum, sararmış, solmuş, üzgün... beyaz yağmurluğuyla ne kadar yakışıklıydı. Sanki Yul Brayner'in gençliği! Mavi gözüyle bana bakıyordu, hayır signora, iki gözü vardı... Benim konuşma tarzım böyle. Ona diyordum ki "Git buradan, sana uygun bir kadın değilim ben, git Allah aşkına, neredeyse anan yaşındayım, kendi yaşına uygun bir kız bul. Git buradan" çok korktu... Sonra bir gün unutulmaz bir şey yaptı. Bir gün her zamanki gibi alışverişe çıktım ki, yok... Öyle kötü oldum ki, "Ne yapalım" dedim kendi kendime... "Bıktı herhalde" Köşeyi dönüp şu bizim meydana çıktım, bir şey dikkatimi çekti... Evlerin duvarına koskocaman kırmızı yağlı boyayla 'Seni seviyorum Maria' 'I love you Maria' yazılmış... Kimse anlamasın diye İngilizce yazmış. Maria benim adım. Deli gibi eve koştum. Yeter artık unutmam gerek unutmam gerek ve unutmak için içmeye başladım... Konyak... Acı... Nasıl acı bu konyak... Neden bu kadar acı yapıyorlar ki? İlaç gibi yutuyordum... Burada böylece kalakaldım, acılarımla baş başa, radyo çalıyordu, telefon çalıyordu, kayınbiraderim klakson çalıyordu.. *(Klakson çalar)* İşte yine... Ne var? *(Kapıya gider)* Uslu otur şimdi yapamam bir arkadaşımla konuşuyorum. Adi köpek... Bilseniz o klaksonla ne küfürler ediyor bana... Günün birinde bir tekmede, o tekerlekli sandalyesiyle merdivenlerden aşağı yuvar-

layacağım onu... *(Klaksonla küfür eder gibi bir ses çıkar)* Son çalışın olur inşallah... Nerde kalmıştım? Evet, sarhoş olmuştum öyle yerlerde sürünecek kadar değil, neşelenmiştim. Kapıyı, kim çaldı kim dersiniz? Oğlanın annesi... Tuhaf, rahatsız edici bir durum. Bana 'Signora, beni yanlış anlamayın, umutsuzluktan geldim buraya kadar, oğlum sizin aşkınızdan ölüyor' dedi... 'Yemiyor, içmiyor, uyumuyor, onu kurtarın, hiç olmazsa gelip bir hatırını sorun...' Ne yapabilirdim, bende anayım, gittim... Oğlanın odasına girdim... Yataktaydı... zayıf, hüzünlü, bembeyaz paçavra gibiydi, hayır beyaz yağmurluğu yoktu... Beni görür görmez ağlamaya başladı. Sonra annesi gitti. Yalnız kaldık... Bana sarıldı, bende ona sarıldım, beni öptü, bende onu öptüm. Sonra "yeter" dedim. "Seninle konuşmam gerek, söylemekten utanıyorum artık, bende senden hoşlanıyorum, hatta seni seviyorum, sana aşığım..." Nasıl bağırıyordum... Konyaktan tabii... "sana aşığım" Sonra söylediler, apartmanda herkes cama fırlamış... "Kim aşık bu apartmanda?" "Dördüncü katta aşık olan var mı?" "Yoo hayır bizde yok" Düştüğüm duruma bak... Allahtan beni kimse tanımıyordu! Sana aşığım... ama seninle sevişemem... iki oğlum, bir kocam var ve bir kayınbiraderim var" O zaman yataktan fırladı... çıplaktı... çırılçıplak... Orada duran bir bıçağı aldı ve gırtlağına dayadı... "Eğer benimle sevişmezsen... kendimi öldürürüm" Ben katil değilim, öyle bir şeydi signora, öyle tatlı, öyle sıcak, o öpücükler, okşayışlar... Allah o bıçaktan razı olsun. Böylece aşkı keşfettim. Sevişmeyi, o kocamın yaptığını değil ama... ben altta... o üstte taratam taratam taratam, taş kırma makinesi gibi... Aşk çok tatlı bir şey, çok tatlı... Ertesi gün gene gittim oraya, ertesi gün gene, daha ertesi gün gene, daha daha ertesi gün, bütün ertesi günler...

Anlıyor musunuz signora? Hastaydı... Buraya döndüğüm zaman aptal gibi oluyordum... Ne demek neden? Benim yaşıma gelip, yalnız filmlerde olduğunu sandığımız şeylerin, yaşamda da olabileceğini fark etmek, keşfetmek... Kocam halimi fark etti ve içtiğimi sandı. Konyağı dolaba kilitledi. Gerzek... ama sonra kuşkulandı... izledi... Bir gün oradaydım, oğlanın odasında, ayakta çıplak, o da orada ayakta çıplak, birbirimize hal hatır soruyorduk. "Nasılsın? İyiyim, sen?" Kapı ardına kadar açıldı ve içeri kocam girdi, giyinik... O kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemedim... "Aaa, sen misin?" dedim... E Signora, yani insanın her gün başına gelebilecek şey değil ki, orda öyle çıplak duruyorsun, yanında gene çıplak bir yabancı ve kocan paltolu... Ben öyle der demez... "Evet beniiiim alçaaak"... Bana alçak dedi. Deli gibi bağırmaya başladı, oğlanı boğmak istiyordu, aynı anda beni de boğmak istiyordu... ama kocamın yalnız iki eli var... ne kadar sıksa olmuyordu... Ayrıca ben yardımcı da oluyordum ama kendi boğazımı sıkıyordum, boynumu oğlanın boynuna doğru itiyordum, nefes almayı da kestim, ağzımı kapadım. Sonra birden burnum kendi kendine nefes almaya başladı. Bağımsız bir burnum var. Annesi, kız kardeşi, ninesi geldiler. Ben ortada çıplak solucan gibi bağımsız burnumla. Banyoya kaçtım kendimi içeri kilitledim. Orada bulduğum bir jileti aldım ve kırt kırt kırt kırt, bütün damarlarımı kesmeye başladım. Arıyordum. İşte bir tane daha kırt... bir daha kırt... ne çok damarımız varmış... Uzunlamasına kesiyordum, çabuk ölmek için. Kocam beni kendi öldürmek istiyordu ya kapıyı kırdı. Beni öyle kanlar içinde görünce... kıpkırmızı... Benim kanım da çok kırmızıdır yani... Bana, "kendini öldürme seni hastaneye götüreceğim" dedi... Beni güzelce sardı, sarmaladı, arabayı

kirletmemek için sonra hastaneye götürdü, sonra affetti, çok büyük lütufta bulundu. O günden sonra da beni eve kilitledi... Tabii resmen haczetti... Yasal olmadığını biliyorum... *(Komşuya cevap)* Polis mi? Aaa sizde de polis hastalığı var... Orduda da bir akrabanız var mı bari? Polise haber veremem... Çünkü gelirlerse o oğlanla olan hikâye ortaya çıkar, bizi ayırırlar doğal olarak, kocam doğal olarak çocukları alır, karşılığında da doğal olarak kayınbiraderimi bana bırakır... Hayır hayır, bakın ben... *(Telefon)* Aloo... canım... Neden telefon ediyorsun... *(Komşuya)* O... oğlan... Yalvarıyorum telefon etme bana... Seni nasıl görebilirim, eve kilitliyor beni... Gelip açacak mısın? Neyle? Sakın böyle bir şey yapma... Alo... Alo... kapattı... Deli... deli... Açmaya geleceğini söyledi. Eğri bir çiviyle... Evet biliyorum açamaz ama ya kiracılardan biri onu elinde eğri bir çiviyle kapımı kurcalarken görürse. *(Kapı sesi)* İşte... geldi bile... Git buradan kocam geliyor... Kim o? Para mı? Ne parası? Aman Allahım... çattık... O... parasını isteyen... Evde kimse yok... Evet ben varım, ama ben hizmetçiyim... Evet, dedim kocam, çünkü benim kocam ahçı... Hayır efendim yoklar... Bir gemi yolculuğuna çıktılar arabayla... Dinleyin, bana kapıyı açmamam konusunda emir verildi, kimseyle konuşamam, radyoyu, pikabı da açamam. İstesem de kapıyı zaten açamam çünkü anahtarım yok. Aman Allahım ne dedim ben... anahtarım yok çünkü beni kapatıyorlar, benim patronlarım yani, ev sahipleri hırsızlık ettiğimi sanıyorlar, onun için. Yok, yok, merak etmeyin, açlıktan ölmem, burası yiyecek dolu... Polis mi? Ne polisi, nerden çıktı şimdi polis? *(Kendi kendine)* Bana kalırsa bu karşıdaki signoranın akrabası... Hey, buraya baksanıza, gitti... *(Komşuya)* Polis çağırmaya gitti. Bence numara yapıyor, beni korkutmak

için... Gene kapı çalınıyor... Kim dersiniz acaba? Para isteyen mi, polis mi, benim oğlan mı? Kimseye cevap vermeyeceğim. İster misin gerçekten polis olsun. *(Dışarıdan 'Maria, Maria' diye bir ses duyar)* Kocam Aldo... Ne diye çalıp duruyorsun. Zili bozdun, anahtarın var açsana... Anahtarımı kaybettin. Aman Tanrım, ne olacağım şimdi ben. Açlıktan öleceğim, diri diri gömüldüm ben, bebek, kayınbirader. Ne ölüm ne ölüm... *(Kocasına)* Bana bak arkadaşın geldi... evet o parasını isteyen... Polis çağırmaya gitti... Hayır benimle konuşmadı, ben aptal mıyım... Hizmetçiyle konuştu... Hangi hizmetçiyle? Hizmetçimiz yok ki... Tabii ki hizmetçi var... Hizmetçi, hastabakıcı, bebek bakıcısı, gündelikçi, her şeyi yapan, her şeyi yıkayan, kendini şaaptıran, hayır ne isteriğim ne de deli ve çok memnunum polisin geleceğine, böylece bu iş de biter... Evet git defol, şeytan görsün yüzünü... Hipermetrop... O kadar küfür bilirim kırk yılın başında birini edeyim dedim, aklıma gelene bak. Hipermetrop... *(Komşuya)* Oysa gözleri gayet iyi görür... Ne duruma düştüm. Amaan çok tasaydı... *(Çocuk ağlaması)* Bebek. Signora bebek ağlıyor... Evet korktum... Doğduğundan beri hiç uyanmamıştı... *(Sol kapıya koşar)* Benim odamda ne işin var senin... Pis köpek, beni buraya getirebilmek için bebeği uyandırdın. Ne yapıyorsun, dur, çekiştirip durma. Bırak beni. Hadi bakayım bıdı bıdı bıdı... Allah kahretsin, yeni sabahlığımı yırttı. *(Telefon)*... Geliyorum lanet olsun... Abin gelince görüşürüz seninle. Geri gelirse... *(Telefon)* Alo... Dinleyin yeter artık... Eğer bu terbiyesizliklere bir son vermezseniz, bir gün tepem atacak ve telefona bir bomba koyacağım. Diş etleriniz havaya uçacak, iğrenç herif, hiç utanmanız yok mu? Ben bir anneyim. Sizin ihtiyar, beyaz saçlı anneciğinize biri söylese bu söylediklerini

nizi. A susuyor... susuyor terbiyesiz... Sihirli sözcüğü buldum sonunda... Her namuslu İtalyan erkeğinin yüreğini attıran tek sözcük MAMMA! Öksüzmüş, yetimmiş, miş'li domuz, iğrenç köpek... Signora... kayınbiraderimin yaptığını gördünüz mü, bebeği uyandıracak kadar azdı... Signora, signora gitti... *(Bebek ağlaması)* Onun yerine röntgenci geldi... Uslu dur bıdıcık... Bir röntgenci nasıl öldürülür annen sana şimdi gösterecek... Orda dur, şimdi dönüyorum... *(Kapı çalar)* Kim o? Yalvarırım git... Kocam gelmek üzere ayrıca polis de gelecek, ayrıca borç veren adam da gelmek üzere. Kilidi kurcalama o çiviyle, nasıl olsa açmana olanak yok. Açıldı... Aman Allah açtı... Hayır giremezsin... Zinciri takıyorum... İmdaat... Signora signora... ah... neyse ki çıktınız... Deli oğlan kapıyı açtı, hayır giremez çünkü zinciri taktım evet şimdi söylüyorum... Git git evimden... *(Kapı aralığından el görünür)* o el ne öyle? Ne var? Elimi sıkmak mı istiyorsun? Ama anlamak istemiyorsun, kocam gelmek üzere. Ne ısrarcı şey... Peki ama çabuk ol... Ne çekip duruyorsun kapı aralığından geçemem ya... Bırak beni, bebek ağlıyor, mama vermem gerek, git şimdi... Git ama o eğri çiviyle yeniden kapat kilidi, hatta kapıcıya bırak kocam anahtarı kaybetmiş... *(Bebek ağlaması)* Uslu dur bakayım şimdi getiriyorum mamanı... *(Oğlanın eli içerde, mutfaktan büyük bir kaşıkla gelir)* Git buradan... Bak sabrım taşıyor... Bak cezalandıracağım seni... Bak bu kaşıkla seni bıçaklarsam bütün parmaklarını keserim... İnanmıyor musun? *(Oğlanın eline bir darbe indirir)* Signora bu kaşıkla bıçakladım, ne yapacağım şimdi signora? Ne diyorsunuz siz? Ha tentürdiyot... Doğru haklısınız, tentürdiyot sürmek gerek... Evet var tabii... Kocam hiçbir şeyimi eksik etmez. *(Pamukla, tentürdiyotu alır)* Kımıldama. Ha-

yır, yakmaz, çocuklar için olan bu... Canım, canım... nasıl kesmişim affet beni... Şimdi git... Bir öpücük mü? dudaklarından mı? *(Elini öper)* Hayır, dudaklarından olmaz... Hayır özür dilerim ama zinciri de açamam... Başım aralıktan geçmez kulaklarıma takılır... Ne ısrarcısın... Bırak beni... bırak... Allah kahretsin başım. Başım kapıya sıkıştı... İt... it... dudaklarınla değil salak... Elinle... *(Başını kurtarır)* Ah... çok acıdı... Bütün yüzüm sıyrıldı... Yeter... *(Oğlan eliyle kapıyı yumruklar)* Bateri çalmanın tam da sırası şimdi... Git buradan... Ne oluyor... Eyvaaaah! Signora signora eli kapıya sıkıştı kaldı... Artık ölene kadar kolu içerde kalacak, kocam beni keser... *(Umutsuz)* N'apıcam şimdi? Evet, su, sabun, sabunlu su, yüzük çıkartır gibi... *(Röntgenciye)* Defol defol... Sıcak... sıcak daha iyi gelir... sapık... Röntgenciyi takip et, oğlana sıcak su ver, bebeğe mama ver, ş'apıcıya ş'aptır... *(Telefon)* Domuzun telefonuna cevap... Alo domuz... Ciao... Nasıl? Kimsiniz? Özür dilerim kocam sandım da... Hayır... Kocam evde yok... bana söylemek isterseniz... Evet evet... Bakın ne diyeceğim... Hayırlı olsun oğlan olur inşallah... Bakın yanlış numara çevirmişsiniz... Evet... Bir adam oturuyor burda... benim kocam... ama benim kocam yalnız gebe bırakır... Ha? Kızınızı da mı? Bakın bana söylemedi... Ne domuz! Kızınız kaç yaşında? 16 yaşında, daha doldurmadı ha neyse, demek istiyorum ki... Özür dilerim ama sizde 16 yaşındaki kızınızı ortalıkta, başka kadınların kocalarından hamile kalmaya bırakacağınıza eve kilitleseydiniz... Kocam beni eve kilitliyor, bu yaşta... siz de kilitleyin... Ahlaksız... Bana orospu dedi... Kocam kızını gebe bırakıyor o bana orospu diyor... *(Oğlan kadını yakalar)* Bırak beni... Aile faciası oluyor burada... kocam gebe... *(Mutfağa gider, çocuk maması elinde girer)* ... Geliyorum, geli-

yorum... Allah kahretsin... *(Diğer odaya geçer)* Ne kadar sıcak mama da... Doğru dur, solak, çekme, dikkat et mama çok sıcak... Allah kahretsin... *(Klakson sesi) (Sahneye döner)* Signora yapacağımı yaptım. Sıcak mamayı gözüne döktüm... Hayır bebeğin değil kayınbiraderim, ne yapacağım? Krem... Nivea... tabii var, kocam hiçbir şeyimi eksik bırakmaz... *(Oğlanın eli)* Bırak beni kayınbiraderimi yaktım... Geldim işte, yanıyor mu? Ama sende... Bırak beni... bırak beni... Şimdi kafandan aşağı kaynar suyu geçireceğim... *(Kayınbirader bırakır)* Aaa, anladın sonunda... *(Oğlanın eline koşar)* Çabuk, sok elini buraya, yok canım, o kadar sıcak değil, kayınbiraderi korkutmak için öyle dedim... *(Oğlan inleyerek elini çeker)* Sıcak mı? Ama gördün mü işte elini kurtardım... Şimdi git hadi... Yandı mı? Al bu merhemi sür... Ne yapıyorsun, bırak beni... Delirdin mi sen? Bırak beni. Bak bir gören olsa, bizi böylece aramızda kapı, karakola götürür...

Bırak beni, alınıyorum ama, bana saygısızlık ediyorsun. Bak seni cezalandıracağım... cezalandıracağım... İnanmıyorsun ha? Bak bakalım... *(Kapıyı hızla kapar, eli kapıya sıkışır. Oğlan çığlıklar atar)* Onu cezalandırdım, çünkü beni düş kırıklığına uğrattı, onun aşık olduğuna inanıyordum, ama yok o da öbürleri gibi domuzun tekiymiş... Signora, artık dayanamıyorum. Dayanamıyorum... *(Bebek ağlaması)* bebeğim, bebeğime gidiyorum... yalnız onu seviyorum artık... *(Telefon ve klakson çalmaya başlar)* Sus, sus dedim salak... Yeter yeter. *(Tüfeği alır, boğazına dayar)* Kendimi öldüreceğim, öldüreceğim kendimi... *(Komşuyu dinler)* Evet... evet... evet... Ne yapıyordum ben... aman Allahım... sağ olun signora... iyi ki bana komşu geldiniz... Evet, hemen yapıyorum... Ne güzel akıl verdiniz bana... *(Klakson sesi)* Evet canım, buradayım,

hazırım... Gel, gel, gel, de seninle erotik bir gezinti yapalım... Cama dikkat et... *(Kayınbiraderin arabasını merdivenlerden aşağı yuvarlar)* Bir!! Röntgenci de röntgenleyemeyecek artık. *(Çocuk ağlaması kesilir. Kadın, yatak odasına yönelir. Ve sahne ortasına doğru aniden dönüp gözünü röntgenciye çevirir, tatlılıkla selamlar. Seksi hareketlerle masaya yaklaşır, öpücük yollar. Aniden tüfeği alır ve ateşler)* İki!! *(Telefon çalar)* Alo... Aldo... Evet, sakinim, evet evet, burada her şey yolunda... Evet çıkabilirsin, seni bekliyorum... *(Telefonu kapatır)* Hayır, signora merak etmeyin sakinim... çok sakinim... Bekliyorum... Sakinim, bekliyorum. *(Tüfeği alır ve kapının karşısına geçerek nişan alır, beklemeye başlar..)*

Sahne kararır ve müzik girer.

Sahne yarı aydınlatılmıştır. Bir kadın tramvaydan inişi pandomimle oynar. Efektte gıcırtı, fren ve sürekli çalınan zil sesi vardır. İtilip kakılan biri gibi çevresine bakınır. Yön bulmakta güçlük çekmektedir. Öykü boyunca adı geçen mekân ve kişilerin görüntüleri dia ile belirir.

KADIN: Lanet olası sis! Hiçbir şey görünmüyor... Kayboldum! Yön levhası nerede? Ah, işte burada! "F.M.R güneydoğu' Demek ki şu taraftan gitmeliyim. Bu siste binayı karıştırmamak için dikkatli olmalıyım... Allahın cezası, hepside birbirine benziyor! Farklı desenlere boyayamazlar mıydı sanki? Düz çizgiliye, misket rengine, eşkenar dörtgene, kareli ya da iri çiçekliye... Hayır, bunların hepsi birbirinin aynı kutucuklar... Ve hepsi de bok yeşili! Pekâlâ, buradan gideyim bari.
(Kadın seyircilere dönerek.)
İşte burada, bu noktada, beni tragedyaya götüren o cehennem azabı olay ortaya çıktı. Ben zaten kendi adıma yeterince kışkırtılmıştım... Allahım, ne başıbozukluk! Bütün gün yatakta... Yoo, hasta olduğumdan değil, aksine gayet iyiydim... Bir otel odasında ve bir erkeğin kollarındaydım. Evet, ben! Evli ve iki çocuklu. Şeyin delisi de değilimdir hani. Yok canım, sevgilim falan değildi. Aksine, henüz tanışmıştık... Yani, onu çok önceden de tanırım ama, bugün onu derinliğine tanıdım. Galiba biraz fazla tanıdım. Suç tamamıyla kocamın... Eğer bu kaçık hayatıma bir anda girdiyse suç kocamın...
Adı Oreste Evet, söylüyorum, yatakta saatlerce sarılıp yattığım adam... Önceleri pek rastlaşmazdım. Aynı iş-

yerinde çalışıyoruz. Evet, fena değil, hatta: Yakışıklı! Gerçeği söylemek gerekirse yakışıklılık benim için belirleyici değildir. Gerekli olan bir çuval bileşimi birlikte bulmak... Başlangıç için karakteristik bir yürüyüş stili, etkili bir ses tonu ve bakışı olmalı... Ve bütün ampullerin yanmasını sağlamalı... Oysa Oreste, söylüyorum bakın, Oreste bir kurbağanın beyin filmi gibi düz. Hem sonra doğru dürüst bir kokusu bile yok. Niçin mi? Siz hiç yumuşacık uygun kokuları olmayan kadın ya da erkeğe rastlamadınız mı? Elden ne mi gelir? Yoo, ben bu koku konusunda felaketim! Herkesi, her şeyi koklarım. Yanımdan birisi geçse, ben sniff, sniff... Hemen burnumla röntgenlerini çekiyorum. Her neyse bu Oreste koku konusunda da bir kurbağaya benziyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Dondurulmuş bir fasulye gibi!
Onu veznenin üst aralığından gördüğüm kadarıyla tanıyordum. Evet, Oreste çalıştığım yerde baş kasiyerdi. Yaşayan bir yarım büst. Bana asla başıyla sarkıntılık etmedi. Aşağıda bacakları ve ayakları olmalıydı. Oreste bence ikiye bölünmüş biri gibiydi... Beni gözlediğini hissetmiştim... Hatta av köpekleri gibi izimi sürüyordu. Yavaş yavaş ayağını yukarı çekmeye başladı... boynunu uzatmaya... Selâmlaşıyorduk... Vezne aralığından upuzun bir kol çıkıyor, elimi yakalıyor ve bir ceviz kıracağı gibi sıkıyordu. Ne aptalca bir saplantı, pek çoğunda vardır bu, kemiklerini kırma pahasına erkeklik gösterisi yaparlar. Üç saat böyle, sonra bilgisayarı sol elle yazmak zorunda kalıyordum.
Geldim... İşte birinci bina bu... Yoksa İkincisi mi? Levha var ama okuyabilene, aşkolsun... Ne yoğun bir sis... O blokları, bölüm 2, bu iki dokuz da olabilir. O'da Q olabilir.
Eğer bu Q-9 ise mahvoldum... Bu demektir ki evimden iki kilometre daha uzaklaştım... Bir devriye ara-

bası geçse bari... Tabii buradan geçen devriye arabası da kaybolmuş demektir. Sonra onunda elinden tutmam ve eve kadar yol arkadaşlığı yapmam gerekir. Birilerine sorayım. Aferin sana, bir sekso-manyağa rastlarsan, sisten yararlanıp, üzerine atlar, çimenlerdeki köpek kakalarının arasında tecavüz ederse... Beni öyle çırılçıplak bırakıp, çantamı da çalıp kaçarsa... Eh, böylesi bir günün sonunda, iyi bir final olur. Ne karışık bir gün. Allahım, Allahım, delilik bu!

Bu sabah, kocamla ilk gecemizdeki sevişmemiz nedeniyle feci halde tartıştık... "Sevişmemiz" sözün gereği tabii., "sevişmesi" onun tek başına... Yirmi bire kadar saydım... Son iki yıldır sevişirken sadece sayıyorum. Evet, yirmi bir saniyede... O çoktan sonuçlandırıyordu. Tüm rekorlarını kırıyordu! Kendimi bilgisayar oyununda zannederdim. Plik, plok, plook... bunun ardından banyoya gidip yıkanmak bana düşüyordu. Soğuk su... sonra kaynar... haşlandım... Korkunç bir öfkeyle odaya döndüğümde, onu şiş göbeğinin üstünde uyurken buldum! Kontrol edemediğim bir öfkeye kapıldım. Tekmeler, yumruklarla onu parçalamaya çalıştım. Beri ayakkabısını sallayıp, pat! Sivri ucunu kıçına indirdim. Vahşi bir hayvan gibi bağırdı. Alt, üst ve yan katlardaki komşuların yalvarışları ve yürek parçalayıcı tepkileri işitiliyordu... Herkes sussun! Yeter! Uzaktan polisin sireni işitildi. Sabah, altı otuz sekizde, saatin elektronik sesiyle uyandı, ben de oradaydım, gözlerim açık, ona bakıyordum. .. İçimdeki tüm öfkeyi üzerine kustum: "Bir daha bana el sürmene asla izin vermiyorum! Seninle her şeyimi bitirdim"... Zevklerinin çöp sepeti olmayı kabullenemem. Beynimden küçük düşürülme sözcüğünü sildim. Seni cezalandıracağım! Çalıştığın bankanın önünde başına ne işler açacağım! Elime bir pankart alıp bir aşağı

bir yukarı dolaşacağım. Pankartta "Burada yıkanmış, parfümlenmiş, indirimli, mali müşavir Gargiullo'nun karısı hizmetinizdedir. İşçi Yardım Derneği, Milli İşçi Yardım Kurumu ve İtalyan Kültürünü Kalkındırma Derneği üyelerine özel indirim yapılır. Cumartesi, pazar kapalı!" yazacak... "Eh, çocukları parka götürmeliyim." Her neyse giyindim. Öfkeyle yedi yıl önce karnaval için aldığım ince, gümüş çizgili mavi elbiseyi giydiğimi fark etmedim. En kötü görünen elbisemdir. Sanki işe değil de karnavala gidiyor gibi makyaj yapmışım. Çekmeceleri altüst edip elime ne geçerse valize tıktım. Daha önceleri de birkaç defa valiz hazırlama olayı yaşamıştım ama, her defasında asansörde son bulmuştu"... ya da en fazla gazete bayiinde... tüm gazeteleri alıyordum. Dişlerimin arasına koyuyordum ve kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmış kedi gibi eve geri dönüyordum. Ama bu sefer hayır! İkimizin ilişkisi uzunca bir süredir yürümüyor. Kapıyı çarpıp dışarı çıktım. Asansöre bile binmedim. Avaz avaz şarkılar söyleyerek merdivenlerden indim.

"Ağlama kocacığım, eğer ben çekip gidersem" Ben inerken başka kadınlar çıkıyorlar ve şarkıya katılıyorlardı.

"Böyle şeyler olur koca,
kadının canı sıkılınca
göremezsin onu
bir daha asla..."

Kadınlar koro halindeydi. Elleriyle tempo tutuyorlardı. Ahh, başım dönüyor! Mideme indirdiğim o pisliklerden olsa gerek! Eh, artık aylaklığa paydos... Eve yeniden dönmek için karar vermeliyim. Bu sabah çıkardığım o rezaletten sonra ne yüzle giderim! Belki de onu burada, yol üstünde, eve dönüşünü beklemeliyim. Kaynanayla çocukların önünde karşılaşmak

işime gelmez. Allah kahretsin, onlara veda etmeden çıkmıştım... "çocuklar babaannelerini yatıştırırlar. Beni ayak altında görmezse daha mutlu olur"...
Bu sabah yörüngemden tamamıyla çıkmış olmalıyım. Kıç kıvırarak aşağı indim... Bu valizi yanımda sürükleye sürükleye yürüyerek iş yerime vardım... Hatta iş yerime hiç varamadım diyebilirim. Alttaki bar'a uğradım. İki sek martini istedim. "İki kişi misiniz?", "Evet biri benim, diğeri öfkemin! Martinileri mideye indirdim... ohh, anacığım! Kaynamış petrol, tam bayılmak üzereydim ki PAT! Omuzumu bir elin kavradığını hissettim. "Bu ne? Tanrının eli mi? Başım dönüyor..."
Oydu, Oreste, her zaman elimi sıkan... Ona baktım... Çarpıldım... Kusursuzdu... Bacakları ve ayaklarıyla... Bir masaya oturmamı söyledi. Perişanlığımı fark etmişti. Kaçamak bir şekilde kokladım. Eh, her zamankinden farklı kokuyordu. Bir elimi tuttu, kemiklerimi kırmadan okşadı. Bana her zamankinden çok farklı bakıyordu. Hatta ciddi bir havayla... Evet büyüleyiciydi... Belki de ben kendimi ciddi bir durumda hissediyordum. Mideme yolladığım iki martininin de yardımı oldu.
"Geç oldu büroya çıkalım" dedi.
"Büroya mı, bugün olmaz. Çok kötüyüm. Yürümek istiyorum. Boşalmak"...
"Sana eşlik edeyim"...
"Sağ ol." Kalkarken onun ısmarladığı sıcak Ferneti de mideye indirdim. Valizimi aldı ve ayaklarıyla yürümeye başladı. Her şey normaldi. Dışarıda öyle yürüyorduk... Tüm barlar bizimdi. Allahım, rüzgâr eteğimi uçuruyordu! Bu gümüş çizgiliyi çıkartmak istedim! Allahtan pardösüm üzerimdeydi. Kıçım donmuştu... ayaklarım da... Alkol yüzünden... bir takım geğirtiler... Başımda büyük bir sersemlik! Largo Carobbia'dayız... Aniden bir yazı çıkıyor karşımıza: Hotel Paris!

'Oreste, Hotel Paris"... O, "Nasıl?" diye soruyor. "Oreste, Paris... günah yerimiz"!
Bana bakıyor ve bayılacak gibi oluyor birden. "Üşüdüm, elbiselerimi de değiştirmeliyim... gelmek istiyorsan gel... yoksa eyvallah"... Deyip içeri giriyorum. Arkamdan yetişiyor. Kimlik gösteriyoruz. Elleri tir tir titriyor. Oysa ben çok sakinim. Ben deliyim, deliyim! "Öde, öde... yirmi bir saniye... Çocuklar çok gözü pek anneniz var"! Koridorda anlatılmaz bir koku var. Japon turistlerin lastik ayakkabıları, belirsiz bir duman, yolunmuş kediler. ..
Oda iğrenç: Naftalinlenmiş iki bin cinsel birleşmenin kokusu. Sayısız alkoliğin gelip yattığı yer. Bir otel odasında pek tanımadığım birisiyle beraber olduğumun bilincindeyim... Bir sigara yakıyorum... İki nefes sonra söndürüyorum... Bir tane daha yakıyorum... Bu kez sigaranın yanan kısmını ağzıma götürüyorum. Dudaklarım böyle şişiyor. Kendime ağır başlı bir hava vermek için pencereye yaklaşıyorum. Manzara çok güzel: Bir duvar! Üzerindeki neonlarda "Venediği ziyaret ediniz" yazıyor. Ağlamak istiyorum.
Elbisemle yatağa giriyorum... Ayakkabılarımı bile çıkarmadan... "Buraya ne yapmaya geldim ben?"
Yatağın iki yanında komodinler var. Sürekli komodinlerin kapağı açılacak ve iki çocuğum başlarını çıkararak bağıracaklar diye bekliyorum: "Anne, anneciğim, orospuluk yapma"... Boyun omurlarımı kökünden sarsan bir hıçkırık çıkıyor ağzımdan... Ayaklarım buz gibi... Boğazım da ağrıyor.
"Allahım burada hasta olacağım. Bu iğrenç odada öleceğim... Tanımadığım bu yarım büst de yanımda"... Uzun bir cümle kuruyorum: "Oreste, gidelim. Özür dilerim... Oda ücretini öderim..." Ses çıkarmıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum: Çıplak?!

Soyunmuş! Heyy, ne yapıyorsun? Bir sıçrayışta yatağa çıkıyor. Beni kucaklamak için! Yine boyuma yetişemiyor! Yatağın başucundaki Azize Maria tablosuna başını çarpıyor. Pat! Ne aksilik! Diz çökerek istavroz çıkartıyor. Sonra bana sarılmak için yeniden ayağa kalkıyor. "Dur, dur" diye bağırıyorum. "Oreste altı yıldır seni yarım büst olarak tanıyorum. İki yıldır elimi sıkıp duruyorsun. İki saattir seninle konuşmaya başladık. Son beş dakikadır bir odada çırçıplak üzerime tırmanıyorsun! İyi ama kimsin sen? Bir seksomanyak mı?" Durumumuz bir aile sahnesine dönüştü! Nasıl trajik. Oreste bir çocuk gibi ağlamaya başladı. "Benimle alay edip beni hırpalamaktan zevk mi alıyorsun? Allahım, zaten bütün kadın ilişkilerim sorunlu oldu... Ben güçsüz yarım porsiyonun birisiyim. Sen de beni cezalandırıyorsun..." Güçsüz biri mi? Cezalandırmak için iyi birini seçmişim. Yürek parçalayan hıçkırıklarıyla, bana çocukluğundan beri başından geçen kompleksli yaşam öyküsünü anlatmaya başladı.

Yirmi iki yaşında hangi cinsin kendisini daha çok çektiğine hâlâ karar verememişti. İlk yıllar hiç kimseyle olmamıştı ve deli gibi mastürbasyon yapıyordu. Hatta hesapları tutarken vezne kapısının arkasında bile. Yirmi üçünde, erkeklik hüviyetine kavuşmak için boks yapmaya başlamıştı ve aynı anda çalıştırıcısı Francis'e delice aşık olmuştu. Eski bir orta sıklet şampiyonu, gözlerinden aşkı okumayı bilmeyen bir ayı... Birkaç ay suratının parçalanması erteleniyor. Yirmi beşinde kibar, gürbüz bir kızla, bir ay içinde evlenip boşanıyor. Kız dişçilikten mezun...

Bugün otuz beşinde. Tutkuları ve girişimleri Etyopyalı barmen Ali Budhba ile Caterina Mariani arasında bölünüyor... Caterina Mariani... Gargiullosu da var... yani ben! Evet, Caterina Mariani'nin ta kendisiyim. Ve

yıllarca düşlenen kadın olarak bir şeyleri gerçekleştirmek üzere buradayım... Yarım adamın umutsuz sessizliği içinde...

Şimdi onu dinliyor ve budala gibi sigara içiyorum... Bu Oreste'ye bir tabak yavan hıyarı arzuladığımı tekrarlayıp duran benim... tutkusuz, macerasız... İşte bak, neler açtı başıma!

Büyük bir duyarlılıkla parmaklarımı kırmadan iki elimi tutup, beni seviyor musun, sevmiyor musun diye soruyor. Hâlâ yüzünde bir sıra gözyaşı duruyor. Kendimi beceriksiz, böyle süklüm püklüm bir şey hissediyorum. Eğer yanılmıyorsam yaşamındaki ilk gerçek kadın olacağım. Sanki bacaklarımdan bal süzülüyor gibi. Hoş bir sorumluluk hissetmeye başladım. Öyle ya? Bende onu terk edersem? Ona bakıyorum. Bana müthiş duyarlı yaklaşıyor. Karar veriyorum... Soyunuyorum... Sarılıyoruz. "Oluyor! Oluyor"!

Sanki yüzlerce sahnenin eksik olduğu bir filmin içinde gibiyim... Sonra aniden binlercesi, dahası, diğer filmdekiler gibi ama hepsi de hızlı çekim... Ve her pozisyon için uzun bekleyişler oluyor... Tatlı, pamukla doldurulmuş gibi... Çarşafın altında yüzüyor gibiyiz... Davranış ve sözler ağırlaşıyor.. Tıpkı gazozun fışkıran gazları gibi terler akıyor... Yürek abartılı bir şekilde kesik kesik atıyor... Bazen soluklanmak istiyorum ama o beni yakalayıp atlı karıncaya bindiriyor, dönme dolaba... Ne hoş! İnsanın kendisiyle yüzleştiği hoş bir an! Yirmi yıldır süren belirsizliğe son. Soluk alışlar, titremeler, tuhaf homurtular... Allahım... sonunda aşık oldum!

Otelden çıktığımızda hava kararmıştı. Şimdi üzerimde olan pantolon ve kazaklaydım. Sanki on hamam, iki sauna, sekiz masaj yapmış gibiydim. Kesin üç kilo vermiştim. Zayıflamak için derviş rejimi uygulamak ne budalalıkmış. Oreste yeter de artardı bile! Metro'nun barı-

na gittik. "Bir likör iç, iyi gelir." Üç peynirli sandviç, iki reçelli ekmek, dört dilim üzümlü kek, bir tabak dolusu zeytin hazırlayıp masaya getirdi. Ben eve dönüyordum. Metroya daldım. İyi ama ne zaman karar verdim? Sarhoşum. Kapanan gözlerimi açmaya çalışıyorum. Vimodrone'de inmeliyim... Barcollo, sis var... İniyorum, meydanda otobüs var. Hareket etmek üzere. İşte yine kafesime döndüm. Kocam eve dönmek niyetinde değil galiba. Belki de benden önce gitmiştir. Daha fazla dayanamayacağım. Yukarı çıkıyorum. R blok, şaşırmış olamam. Burayı kokusundan tanırım... Kedi sidiği, çöp kokuları hiç değişmez... neyse ki asansör var. En az dokunulmuş katın düğmesi: Altıncısı. Her şey nasıl da bozuldu bu dünyada! Kim yazıyor bunları! Ah, bu az önce yazılmış: "Eğer bokun ticareti olsaydı, bütün götler haczedilirdi"... Banal ama etkili! Bunu da daha önceden duymuş gibiyim. Woody Allen'in olmalı.
"Yoksullar geceleri sakin uyur, ama gündüzleri zenginler daha çok eğlenir"! Geldim... Kocaman rutubet lekesi ve ayıp kapamak için eklenen sıva harcıyla... İşte benim güzel katım... Duvara bir tekme atıyorum! "Cehenneme kadar yolun var." Zaten çocuklarda birer tekme atacaklar. Rahat bir nefes almalıyım. O berbat mekânda yaşamaya hazırlanmalıyım. Anahtarı kapının kilidine sokmalı. Ne işe yaramaz kilit bu, sürekli takılır kalır... Ohh, işte açıldı. Salon karanlık. Ah! Neye çarptım acaba? Portmanto! Hemen yerini değiştirdiniz demek! İyi, iyi... Gerçekten artık dönmeyeceğimi düşündünüz, öyle mi? Demek ki sömürücüye yol verip, eşyaların yeri değiştiriliyor. Hey cevap veren yok mu? Evde değil misiniz yoksa?
Ah, işte orada azize kaynanam, aziz tığ işini, aziz oğlunun, aziz elektriğini harcamamak için 30 mumluk şamdanın altında işliyor!

Dönerken:
"Sen misin? Yeni mi döndün?"
Bunun bir provokasyon olduğu gayet açık, tıpkı: "Bu sabah biraz dağıtmıştın, ama şimdi kuyruğun bacaklarının arasına kısılmış yeniden buradasın" der gibi... Sana muhatap olur muyum hiç... Sana tek bir cevap bile vermem, dantelci!
Bak sen, beni mutfağa geri döndürdüler... Bu tabaklardan, kirli tavadan, bu yığınlardan nefret ediyorum. Öyle ya, insanın bir kriz anından hemen yararlanılıyor... Çaresiz bir kadın, şayet soğukta, karnı aç, mavi lame elbisesiyle, kıçı donmuş bir durumda kendini sokaklarda bulmuşsa... İçtiği içkilerden kafayı bulmuş... bir otelde... orada... Deliriyor muyum ne? Oh yeter, artık! Bu pislikleri siz yıkayın bakalım... Al işte: Televizyonu açtılar. Çocuklaaar!! Sesi kısın! Kısın dedim... Bu tekme sesi de ne? O! Kocamın kapıyı açma şekli böyledir... Kapıyı defalarca tekmeler! Susmalıyım. Burada olduğumu anlamasın. Elime birkaç kepçe alıp, burada büzülerek oturmayı tercih ederim... Ne yapıyorlar? *(Gizlice dinliyormuş gibi yapar)* Dinle bak, ana oğul fiskos konuşuyorlar... güney lehçesiyle... tabii kimse anlamasın diye... Her zamanki gibi aleyhte konuşup rahatlıyorlar! Sonra da ırkçılık yanlış bir şey denir. Canavar, ne biçim tokattı o! Kime attı bu iğrenç tokadı? En küçüğe: Normal, tabii bana en çok benzeyen o da, onun için! Bravoo! Haydii, en savunmasız olana bastır! Allahım, her tarafım titriyor. Soluğum tükendi... kötüyüm... Anlaşılan bir otelde gündüzün gözünde saatlerce sevişmek, aç karnına likör içmek bana pek yaramıyor... Ne yapmalıyım? Burada ölecek miyim? Yoo, yatakta ölmek daha iyi. Evet, evet... tüm ailem yatağın çevresinde... Dört mum yakıyorlar. Hayır, dört ayrı televizyon açıyorlar, birisi köşede ve hepside ağlayarak dört ayrı kanalı izliyorlar.

Aman Tanrım, ne gürültü... kötüyüm... soyunamayacağım... Böylece olduğum gibi yatağa girmeliyim...Yatağın kokusunu bile tanıyamıyorum... Yastıkta... Çarşafta... Bu bir kadın kokusu... Ama bu kadın ben değilim... Ahh, acele işi bitirdi piç!

Eğer başka bir kadın getirdiyse... ne diyorum ben... Öğleden sonra... dantelci evdeyken mi? Her şeyi yapmaya yeteneği vardır onun... Hatta pezevenklik bile yapar... Sanki eşyalarımın yerini değiştirdiği yetmezmiş gibi... Olamaz... Ben ona ihanet ederken aynı anda bana ihanet edebilecek kadar domuz olduğunu düşünemem... Ohooo! Başım! Oda dönüyor... Kusmak istiyorum... Nee? İçerde herkes susmuş! Odanın kapısını açmışlar... sanki beni gözetliyorlar... İçeri biri giriyor... Kim bu adam? Ne aptalım, kim olabilir? Kocam... Şimdi ne oluyor? Her şeyi tuhaf görüyorum, bir mercekten bakıyorum sanki... Oda bir koridor gibi uzuyor... Kocamı darmadağın görüyorum... Çarpılmış gibi. Ne yapıyor? Ah, bana bir şeyler içirmeye çalışıyor... Bir likör daha olmasa bari... Hayır bu et suyu olabilir... Fısıldayarak bir şeyler söyledi... Anlayamadım, eh et suyunu içeyim bari! Ne yapıyorsun? Hayır, yalvarırım, ışığı yakma... beynim çatlıyor. Evet, evet... Karanlıkta olalım... Yatakta yanıma oturdu. Dur biraz, böyle... Sessizce öylece kalalım...

Heyy, kim o? Başıma dokunan sen misin? Ahh, beni okşuyor musun? Çok sevindim... evet, evet... parmaklarını saçlarıma dola... hoşlanıyorum... yavaş, yavaş... pantolonumu sıyırdın mı? Özür dilerim ama hiçbir şey anlamadım. Bir saniye önce burada omuzlarımdaydın.... Şimdi yerde ayaklarımın arasındasın. Evet, kazağı da... ohhh, çok iyiyim... Allahım... Çişimi yapıyorum! Ahh, çorbayı devirmişim... hepsi üzerime devrildi bağışla, çok sarhoşum...

Kim o? "Ben de" diyen kim? Sen misin? Sesin çok kalın geldi de... Konuş konuş bu gürüldeyen ses hoşuma gitti. Sende mi içtin? Konyakla optalidon mu? Sen çıldırdın mı? Bomba etkisi yapar onlar. Evet, evet bende de aynı duygular var. Önce uzadığımı sandım, sonra ufaldığımı... bir ayağım orada... bir elim tavana uzuyor. Bu sabah için bana kırgın değil misin? Ohh, şükürler olsun! Hayır bende değilim, yok canım sende... O söylediğim aptalca şeylerdi... Huzur, huzur! Nasılda mutluyum! Kocamın bu geceki kokusunu çok sevdim... kokluyorum... kokluyorum... Tanrım, ne hoş kokuyor şimdi! Ne yorucu bir gündü! Ve ne gece... Gündüz Oreste'yle, şimdi kocamla... Ardı ardına tekrarlanan sevişmeler, soluklanmadan! Yeter! Yarından tezi yok, bir deli gibi içeceğim. İçine ettiğim ahlakçılığım: Olamaz, yapılamaz, sarhoş bir kadın, ne utanç verici...

Olağanüstü! Uzun süredir böyle sevişmemiştim. Kocam her seferinde yirmi bir saniyede boşaldıysa belki de suç benimdi.

Patlamayı sağlayacak ya da duygu tohumlarını ekecek olan bendim! On iki devirli bir çamaşır makinesinin içinde gibiyim. Sözler ağzımdan duyarsızca çıkıveriyor. Bir katırtırnağı gibi çiçek açıyorum. Asma yapraklarımı salıveriyorum, arıları çıldırtmak için! Kocam yineliyor: Olağanüstü, iyi ki bu gece geri döndün. Yarın dönersin sanmıştım. "Yalancı, bütün eşyaların yerini değiştirmişsin, annenle beraber!" "Anneni bırak şimdi, seni seviyorum!" "Bugün sana ihanet ettim, biliyor musun? Bir yarım büstle"...

"Kiminle?... Önemli değil canım. Ben bunu hak etmiştim. Sıkı sarıl bana. Deliyim ben, delirttin beni"... Allahım ne gece... İşte yeniden okşuyor beni! Bu kez oldu! Tanrım geliyorum... ölüyorum galiba... geliyorum... geliyorum... oh, bu geliş harikaydı...

(Ara)

Hey bu da ne? Neredeyim? Ne aptallık, yatağımdayım tabii. Yeni kendime geliyorum... yavaş yavaş... dikkat etmeliyim... bilincim yerinde... saat kaç? Bir! Ne uyku! Millet, nerede? Ah, yemekteler... Bende, bende... Eve dönmek ne hoş... Allahım, kaslarım, kemiklerim... her yerim sızlıyor. Sabahlığım nerede? Nereye koydum? Önemli değil, pantolonu giyivereyim. Hırkayı da... Ayakkabılar nerede? İştee. Lanet olsun hâlâ yalpalıyorum. Aileme geri dönüyorum. Sevgili ailem, buradayım... Kapıyı açıyorum...

Oh, aman Allahım! Bunlar da kim? Masamın çevresinde oturan bu yabancı insanlarda kim? Kocam olmayan bir erkek... Kaynanam olmayan bir ihtiyar... Bana ait olmayan iki çocuk... Koltuktaki kedi bile benim değil... Tanrım... Gözlerini açmış bana bakıyorlar. Kötü niyetli bir sürü yaban ayısı! Sonra aynı anda bakışlar sokak kapısına yöneliyor. Dışarıdan bir anahtar çevriliyor. Kapı açılıyor. .. Bir kadın beliriyor, ama ben değilim. Sırtında kalın mantosu ve elinde valizi... Çocuklar "anne, anne" diye bağrışıyorlar ve onu karşılamaya gidiyorlar. Hepsi dönüp beni inceliyor. Kendimi oyun kâğıtlarındaki çitf kız'a benzetiyorum. Portmantoya ilerliyorum. Pardösümü alıyorum... valizime uzanıyorum... "Özür dilerim... bir yanlışlıktı... olabilir"!...

Müzik girer. Sahne kararır.

DANS HOCASI "BANT SİSTEMİ"

DANS HOCASI: Dün seçilen üç kişi öne çıksın, lütfen... Buyurun, şuraya geçin şekerim... Sizleri hemen montaj bandında çalıştırmamın hiçbir yararı olmaz. Çünkü öncelikle doğru zamanlama ve uyum içinde yapmanız gereken birbirinden farklı 24 hareketi iyice kavramalısınız. Hepsi de çok basittir. Hiç yorulmayacaksınız. Hatta gayet zarif ve eğlendirici hareketlerdir. Ama son derece dikkatli davranmalısınız. Hareket parolamız: "Coşkuyla çalış."

Diyelim ki, buradan, yani şu yükseklikten, en geniş bant geçiyor, buradan da ince bant. Geniş bant üzerinde onar santimetrelik vidalar bulunmaktadır. Şimdi, her biriniz, avucunuzla bunlardan ikisini yakalayıp aynı hareketle aşağıdan geçen banttaki sabit parçaya takacaksınız... Deneyin... işte, böyle, yavaş... acele etmeyin, yavaş yavaş... aferin! Zor değilmiş değil mi?., bir... iki... bir... iki... Şimdi dikkat: Yukarıdaki banttan geçen bir çeşit metal purodur. Onu dişlerinizle yakalayın... böyle... Dikkat, bir tane geliyor... hımm... aferin... Şimdi bunlar sürerken, ellerinizle şu açıkta bulunan sicimi sol hizanızdan geçen makine parçasına geçirin. Bu sicimler iki tane olacak... Şimdi alnınızla iki defa dokunarak bu parçaları yerlerine oturtun. Hoop! Hoop! Tekrar, daha küçük bir hareketle... bir... iki... rahatlayın... kendinizi yormamalısınız... Eğlenceli değil mi? Basit ve eğlenceli...

Üçüncü hareket: Üst banttan geçen iki küçük lastiği burun deliklerinizle, içeri çekin... çekin... haydi... daha hızlı olmalı... haydi... Aferin! Bu lastikler ince bir bakır tele bağlanıyor. Telleri iyice gerin, sonra bant sisteminin solundaki gövdenin silindir dişlerini sıkıştı-

rın. Üç kez dolamamız yeterli. Haydi... bir... iki... üç... tamam, yeter! Burnunuzdaki lastikleri çıkarmanız için kuvvetle hava verin. Daha kuvvetli... aferin! Şimdi bir saniye için sağ elinizi oradan çekin ve alt banttaki silindir dişliyi itin... Haydi, yumuşak hareketlerle, böyle sarın... lütufkâr... aferin... canlarım benim... Sol elinizin karışıyla, dişli silindir vidalarını itin... daha ileri... bir... iki... yeterli! Dikkat... Sağ ayağınızın altındaki pedal işaretledir... Kolu çekerken dikkatli olun. Yoksa, cart... bir güzel kesilir, trak... tüm parmaklar kopar! Böyle bir şey patronun asla hoşuna gitmez! Ortalık kirlenir çünkü! Haydi... çalışkan kızlarım... mükemmel, pervaneyi kalçanızla durdurun... sol pistona kalçanızla vurun... aferin... iki kez de sağ pistona vurun. Satranç oyunu gibi. Tekrar sola, Hop! Bacaklarınızı bükün. Kalça ileri... göbek... matkabın kolu üzerindeki gidonu sıkıştırıncaya kadar devam edin... sıkıştırın... işte... kalçanızı kıvırarak gidip gelin... evet, tıpkı göbek dansı gibi... harika!.. devam edin... kalçanızla geri itin... kalça kaslarınızla çalışın... Evet, arkanızdaki kapalı dümen üzerine poponuzla vurun. Böylece dümenin her dönüşünde kapanışı ve yeniden devreye girişi sağlanıyor. Haydi, vurun bakalım!! Hoop, gördünüz mü, ne kadar kolay. Adaleleri kuvvetlendiriyor. Selülitleri yok ediyor. Kim bilir kaç kadın para verip sizin yerinizde olmayı isterdi... Yeniden başlayalım. Gayet sakin olalım. Yukarıdaki vidayı yakalayalım. Aşağıdakileri sıkıştıralım. Bir... iki... bir... iki... silindir geliyor... dikkat, dişlerinize dikkat... hoop... hemen sola geçirin... hoop! Sicim geliyor... bir, hop... alnınızla iki vuruş... haydi, hızlı, çok güzel! Burun deliklerinizle lastikleri çekmeye hazırlanın. Hoop, hoop... soldaki silindir dişliler geliyor. Üç defa... hopp, tamam... dur! İki defa nefes ver... İpleri sağına geçir...

tatlılıkla... biir! Sar... ikiii... üüüç! Sol karışınızla... dişli silindirleri boydan boya itin, hoop! Pedal için hazırlanın... ileri... kalçanızla iki kez sağ pistona, bir kez sol pistona vurup, durdurun. Hareket!! Bir... Hareket! iki... üçüncü hareket! Sol! Aferin... karın ileri şimdi... Kutsal göbeğinizle kolu sıkıştırın. Dön, dön... la la la... laylaylay... duygulu ve gizemli doğu. Popoyla arkaya doğru, evet, aferin. Durmayın. Baştan başlıyoruz. Bir, iki... Yanlış yapmazsanız işe alınırsınız. Bir, iki, bir, iki, eller vidalara... Dişlerle ipi yakalayın... Bir ki sola... bir ki sola... sıraya diz... Alnınla dokun... iki... hoop, hoop. Burun delikleriniz hazır olsun... Lastikleri al... iki defa... sola sar... vır... vır...
Ohh ne güzel!..Sağ... tatlılıkla... bir ikiii, üüüç... sar... kii, üüüç, sol karışla dişli vidalarını itin... hoop... pedal geliyor... bir... ki... hareket, hareket... sol... mükemmel! Göbek deliği... dansa başla... doğunun duygulu ritmiyle ileri...Adale hızlı, bir dışarı... harika!

(Bu hareketler aralıksız devam ederken bir spiker sesi sahne üzerine düşer)

SPİKER: Milano'daki Siemens Fabrikasında kadın işçilerin çalıştığı bant sisteminde bir günde kırk bin beş yüz hareket yapılmaktadır. Bunlardan üç bini pedalla ve avuç içiyle yapılmaktadır. Kadın işçilerin tümü, çok şiddetle yaptıkları bu karın hareketleri yüzünden yumurtalık hastalıkları olmuşlardır. Hemen hepsi yumurtalık, rahim iltihabı, idrar kesesi iltihaplanmaları gibi genital hastalıklardan şikâyetçidirler. Aralarından bazıları da doğurganlık yeteneklerini tamamen yitirdiklerinden ameliyat geçirmek zorunda kalmışlardır.

AKIL HASTANESİNDEKİ BİR FAHİŞENİN MONOLOĞU

Metal bir sandalyede oturan kadının başına bir kulaklık geçirilmiştir. Üzeri yanıp sönen ışıklı kablolar, bilek ve dirseklerinden geçerek bir elektronik cihaza bağlanmıştır. Kadının önünde bir de mikrofon durmaktadır.

Evet, evet doktor hanım, sizi işitiyorum. Gayet iyi işitiyorum. Meraklanmayın, rahatladım. Sadece tüm kablolar arasında kendimi robot gibi hissediyorum. Hatta elektrikli iskemledeymişim gibi geliyor... işte öyle, tuhaf oluyorum... Dinleyin, doktor hanım, o uçak kabini gibi yerde duracağınıza yanıma gelseniz daha iyi olmaz mı? Karşımdaki insanın yüzünü görmeden konuşamam ki... Evet, gerçi konuşuyorum... ama... sanki uzay aracında aya gönderilmek üzereymişim gibi geliyor. Ben gerçeği her koşulda söylerim, kendimi tutamam ki... Gelemez misiniz? Hep oradan mı kontrol edeceksiniz? Tamam, tamam gelemezsiniz... nereden başlayayım? Endüstri binasını ne zaman yaktığımız yerden mi? Değil mi? Fahişeliğe mi? Ne zaman mı başladım? Bana bakın doktor hanım o söz hiç hoşuma gitmedi, yani orospu demeyi yeğlerim. Açık konuşmalı değil mi? Evet, evet anladım. İlk cinsel deneyimim. İlki... hatırlamıyorum. İkinciyi hatırlıyorum ama... ilki hatırlamıyorum çünkü çok küçüktüm... Annemle babam tartışırlarken öğrendim. Babam bana tecavüze yeltenmiş. Ama ben hiç hatırlamıyorum... hayır şok geçirmedim, babamı severdim. İkincisinde... evet o... onu daha önce anlatmıştım... evet, evimizin arkasındaki düzlükte bir oğlanla... otlar ıpıslaktı kıçımda

donmuştu. Oğlan çok cahildi. Ben 12 yaşımdaydım, o da bir yaş büyüktü. İkimiz için de ilk oluyordu. Bir şeyler yapıyorduk. Zaten o yaşlarda çocukların karından doğduğuna inanırdık. Yoo, hiçbir şey hissetmedim. Haa, evet göbeğimde bir acı hissettim. Çünkü biz oradan sevişilir sanırdık... *(Gülme)* O, şeyini habire itiyordu. Çocuk çok cahildi, canım. Göbeğim nasıl yandı bilseniz... Tabii, cinselliğin ne olduğunu bilmez miyim, doktor hanım. Ohoo göründüğüm gibi budala değilim. Oldukça bilgiliyim. Cinsellik üzerine çok okudum. Bilimsel kitaplar. Böylece biz kadınların duyarlı noktaları olduğunu öğrendim. Böyle denir değil mi, doktor hanım? Duyarlı... Tüm vücudumuzda duyarlı noktalar vardır. Bu konu benim için hep bulanık kalmıştı. Ne çok erotik duyarlı noktamız varmış. Bir kitapta 4 parçaya bölünmüş bir kadın resmi gördüm. Hani kasaplarda bölümlere ayrılmış inek resimleri var ya.. onun gibi... Kadının her bölgesi erkeğin dokunmasına göre az duyarlı, çok duyarlı diye rengarenk boyanmış. Örneğin... sırttan kuyruk sokumuna kadar olan yerler kıpkırmızı. Bu çok duyarlı anlamına geliyor. Sonra boynun arkası, mor. Kalçalar turuncu. Daha aşağısı... ah o aşağısı. Çok özel... fileto gibi... insanı çıldırtabilir... yaa, gördünüz mu doktor hanım, nasıl bilgiliyim? Kadın cinselliğiyle ilgili her şeyi biliyorum. Fakat çok budalayım. Enayi, geri zekâlının biriyim... Niye mi? Siz beni tanırsınız doktor hanım. Bir şeyin suç olup olmadığını anlamıyorum. Sonradan hatırlayamadığım işler yapıyorum. Nerden mi biliyorum? Çünkü sonradan bana anlatıyorlar..Ne mi anlatıyorlar? Doktor hanım önce de söyledim... ah neyse önemli değil, gene anlatacağım... Tabii kayıt yapılıyor doğru... Ayy, yandım! Şuramda bir şok oldu. Önemli değil mi? Beni pişirmiyorsunuz değil mi? Evet evet, anlatıyorum. On-

ların yani başkalarının bana anlattığına göre, aklımı kaçırdığımda soyunmuşum. Çırılçıplak dans etmişim. Beni çırılçıplak düzmüşler. Böyle denmez mi? Peki nasıl denir? İlişkide bulunmuşlar. Ama sonra ayrıca düzmüşler. Tamam anlatıyorum. Kim? Kaç kişiler mi? Nerede mi? Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Tek hatırladığım akıl hastanesindeydim. Ayıldığımda sakinleştiricilerden iki uzun gün uyumuş olduğumdan her yanım ağrıyordu. Sanki şiddetli bir tekme yemiş gibiydim. Eminim bana vurmuşlardı. Çünkü her tarafım mosmordu. Yüzümde. Ne bileyim, polisin ifadesine göre düşmüşüm..Hayır şahit yoktu. Belki oradan geçen birileri vardı... ama kimin umrunda... Ben orospunun biri değil miyim? Devamlı krize giren deli bir orospu. Ne yani oturup ağlayayım mı? Değil mi doktor hanım? Herkes nasıl düşünür bilir misiniz? Orospu kimdir? Çalışmadan rahat yaşayan birisi. Benim nasıl çalıştığımı bilseler... hizmetçilik yaptım. Beni düzüyorlardı. Sonra işçilik yaptım, orada da. Enayilik sende ki, seni düzmek bu kadar kolay oluyor. Çünkü ya hoşuna gidiyor ya da budalanın birisin. Yoo, hoşlanmıyorum. Evet, biliyorum çok kolay... bütün suçu erkeklerin üzerine at olsun bitsin. Hatta toplumun! Annem derdi ki: Eğer bir kadın onurlu olmak istiyorsa fazla lâfa gerek yok, kadın kendini öldürmelidir... Gerçekten ben de kendimi öldürdüm... fabrikadaki 8 saat, fazla mesailer dahil... işte bu yüzden delirdim... Birinci krizimi fabrikada geçirdim. Bütün hafta boyunca içimde yangın çıktı sanki... Başım dönüyordu. Bölüm şefi her şeyi uydurduğuma, istirahat almak için rol kestiğime inanıyordu. Bu tavırları beni çileden çıkarttı. Camları kırdım. Boya bidonlarını devirdim...
Bütün desenleri kirlettim. Sonra bana anlattıklarına göre koridorlarda çırılçıplak dans etmişim. Evet strip-

tiz yapmışım. Odalardaki memurlar ya gülüyorlar ya da el çırpıyorlardı! Yoo, hayır bilincim yerinde değildi..Evet, beni önce bir kliniğe sonra da bu akıl hastanesine getirdiler. Hastaneden ayrıldıktan sonra da beni bir daha işe almadılar. Yani patronlarım beni işten attılar... Bakın doktor hanım, nasıl isterseniz öyle düşünün ama orospuluğu gönüllü olarak yapmadığıma yemin ederim. Bakın hiçbir orospunun çıkıp da "Ah orospuluk yapmak ne güzel," dediğini duymadım! Yoo hepsi der ki: "Bu iğrenç meslekte biraz para kazanıp hemen ayrılacağım, erkeğimle birlikte ya bir mağaza, ya da bir tütüncü dükkânı açacağım." Eğer bu gerçek olsaydı, İtalya'daki tüm tütüncü dükkânlarını orospular işletirdi. Burada 15. bölümde çalışan, çok cana yakın genç bir bayan doktor var. Onunla dost olduk. Her şeyi anlatıyorum ona, o da yazıyor... Bana anlattığına göre, orospuluk yapma düşüncesine dayanamadığımdan suçluluk kompleksine kapılıp deliriyorum.. Evet çevrem var... Çevre ne boka yarıyor ki.. Doktor hanım bana isterseniz deli deyin, fabrikada kalmayı orospuluğa tercih ederdim. Orada korkunç bir yorgunluk duyuyordum ama kadınlarla birlikteydim. Feci bir gürültü, bayıltıcı bir sıcaklık, baş ağrıtan ilâçlı suların kokuları, gözcülerin kötü bakışları.. Kendime hâlâ bütün bunların nesini seviyorsun diye soruyorum. Kendime olan saygımdan olsa gerek... Bakın ne diyorum doktor hanım: Orospuluk yapan biri, insanın kendine olan saygısını yitirmenin ne demek olduğunu iyi bilir. Bu iğrenç meslek insana delik, bacak, göt, meme ve dudaktan oluşan bir eşya duygusu verir... Başkaca şeyi yoktur... Eğer birisi bokun içindeyse ne yapmalı? Kokuyu duymamak için yüzmeyi denemeli. Ve kendini kayığa çıkaracak birini aramalı. Hoşlanacağı bir gezi için... Tıpkı öç alırcasına: "Bir

parça boku mıncıklamak ister misin? Üç kuruşun var diye kendini ne sanıyorsun? O halde öde bakalım.. Mıncıkla ve öde! Ben burada değilim. Sen sırtıma abanıyorsun, ama ben burada yokum, varmışım gibi yapıyorum ama yokum. Bir ölüyü düzüyorsun taşaklı!" Olay böyleyken ben gerçekten çıldırdım... Delirdim... Utanmadan çırılçıplak dans ettim... Sen ve arkadaşların birbirinize kenetlenin, ödeyin ücretimi, beş kişi altı kişi çıkın üstüme, rahatlayın orospu çocukları... Sonra biz kadınlara olan tüm nefretinizi dökün ortaya... Kendinizi şimdi tam erkek hissediyorsunuz... Piçler... O son kez hizmet ettiğim piçlerden birini hatırladım.. Gösterişli biri, milletvekili arabası, bir sürü dolap çevirdiği bürosu, çift sekreteri, ayrıca kendi gibi domuz arkadaşları.. Ben rastlantıymış gibi numara yapıp, büronun kapalı olduğu saatte alttaki bara indim... Çünkü o her akşam televizyondaki haberler gibi aynı saatte oradadır... Mutlu kadın gibi davranıp amsalağın etrafında dolaştım.. Hazır, taze, mis gibi yıkanmış olarak... etrafta yanaşıp sulanan başkaları da vardı, ama o önce davranıp zokayı yuttu tabi: "Beyefendi düzüşmeyi kazandınız! Kutlarım beyefendi" Çevresindekilere hava atarak, büyük bir memnuniyetle, beni bardan çıkardı. Sanki bardaki kıskanç bakışlar bağırıp "Bravo, sen bir kahramansın" diyorlardı. Bürosundaki odalardan birine gittik..Hemen oynaşmaya başlandı... Götünde tüy varmış gibiydi... Sonra boğazlanmış bir öküz gibi uykuya daldı. Yeniden giyindim ve elime ne geçtiyse alıp götürdüm: Çek defterlerini, arabanın, büronun, asansörün, evin, garajın, deniz motorunun, kasanın anahtarlarını, pasaportunu, ehliyetini, rotari giriş kartını, avcılık kulübü kartını, Kızıl Haç'taki arkadaşlarının kartını, Hıristiyan Demokrat Partinin kartını, süvari haçını... Hepsi de yazı masasının üstünde-

ki Papa ile Cumhurbaşkanın portreleri arasındaki bir tablonun kenarına iliştirilmişti...
Koşarak çıkıp doğru hastaneye geldim. Tekrar krize yakalandığımı ve tedavi olmak istediğimi söyledim... Haa unutuyordum, çıkmadan önce bürodaki masanın üstüne bir not bıraktım: "Eğer beni bulmak istersen akıl hastanesindeyim, Acil Servisten ara."... Ah mühendis bey hasta bir kadından yararlanmaya çalışan siz miydiniz?"
Daha sonra avukatı geldi, ama onu kapı dışarı attılar. Bizim top kafa da benimle özel konuşmak istiyordu, ama ben reddettim, yoksa bütün hastaneyi başıma toplayacaktı... Sonunda geldi ama bir solucan gibi ürkekti..Odamda bir mahkeme kuruldu. On gün önce, o soysuz arkadaşlarıyla bana neler yaptıklarını anlatmak zorunda kaldım. Titriyordu. Kekeleyip ağlıyordu.. "Şimdi bunu gazeteler öğrenecek, her konuşma banda kaydedildi." Bir krize yakalandı. Topukları üstüne büzüştü, tıpkı tasmasından çekiştirilen bir domuz gibiydi. Sonra eşyalarını geri verdik ve bantı yazılmak üzere gazetelere yolladık. Önceleri umutsuzdu ama sonra nasıl bir torpil bulduysa, kimse bu iğrenç öyküyle ilgili tek bir satır bile yazmadı.
Beş gün sonra eve dönerken, peşimden gelen bir araba gördüm, koşmaya başladım, ama karşı köşedeki arabadan çıkan diğer iki kişi üstüme saldırıp vurmaya başladılar. Eğer o sırada orada dolaşan hastane görevlileri yetişmeselerdi çoktan ölmüştüm. Beni acile götürdüler. Sonra akıl hastanesindeki oda arkadaşlarımla odamıza geldik. Hepsi ağlıyordu, acıdıklarından değil öfkelerinden... "Allah kahretsin!" Ağlıyorlardı. Neden sürekli hırpalanan, dayak yiyen, aldatılan ve sonra sineye çeken bizler oluyoruz?
Biz de o soysuzlara bir şeyler yapmalıyız. "İşe yaramaz!" dedi genç doktor hanım. "Öç alma duygusu işe

yaramaz. Örgütlü mücadeleyle arkadaşlar, politikayla kazanılır öç alarak değil." Öç almak kimin umurunda diyordu hepsi... Biz politik bir eylem yapmak istiyoruz." Ertesi akşam kentte bir yangın çıktı. O soysuzun bürosunun bulunduğu bina yandı. "Kundakçılık" dedi televizyon. Hastalardan biri de "politik bir eylem" dedi. Diğerleri de "politik bir eylem" dediler. Genç doktor hanım bir an sessizce durdu ve sonra şöyle dedi: "Evet, politik eylem."

Kalbimi bıçakladılar. Dört kez... Beni parçalamak istiyorlardı. İlk bıçak darbesinde bağıramadım, ama iniltiye benzer bir ses çıktı. Beni sersemletmek için yüzüme bir şey fırlattılar, belki eterdi ama onları görmeyi başardım. Üniformalı üç kişiydiler. Biri beni arkamdan sımsıkı kavrayıp saçlarımdan tuttu ve sağ kolumu sırtıma doğru kıvırdı. Zorla bir sandalyeye oturttular. Diğeri sol kolumu tuttu ve dizini karnıma doğru iterek tıpkı kürtaj olacakmışım gibi bacaklarımı açmak için zorladı. Arkamdaki saçlarımı kuvvetle çekerek, başımı geriye doğru eğdi. Bıçağın ucunu gördüm. Sol göğsüme sert bir darbe yedim. Sonra soldan sağa ani bir hareket daha. Bıçağın ucu dışarıdaydı. Aniden fırlayan kan midemi ve göbeğimi ıslattı. Bir darbe daha. Öncekine göre daha sağır bir acı. Bu kez bağırıyorum. Bıçağın ucu çıkarılırken acı çığlığımdan kaburga kemiklerimin kırıldığını sandım. Ani bir kan boşalması daha. Ağır ağır göbeğimden aşağı süzülen kan, bacaklarımın arasına aktı. Bir kusma böğürtüsü: Ağzımdan bir şeyler çıktı, belki de kandı... Belki de sadece suydu... Diğer iki bıçak darbesini hissetmedim. Bir an bayılmışım. "Tamamdır!" Kuru bir sesle uyandım. "Gevşetin!" Sandalyeden aşağı kaydım, döşemenin üzerine çuval gibi yığıldım. Buruşuk yüzüm mermer döşemelerin üzerindeydi. Kan akmaya devam ediyordu. Kalbimin her atışında bir kez daha kan pompalanıyordu. Sol kolum göğüslerimin altında kıvrılmıştı. Ağır ağır döşemeye yayılan kanla ıslandığımı hissediyordum. Felç olmuştum. Beni bayıltmak için yüzüme attıkları şey etkisini gösteriyordu veya ölmek üzereydim.

"Tamamdır!" ben de tekrarladım, "tamamdır!" Birkaç kez daha tekrarlanacak sonra bitecekti. Gözlerim ardına kadar açıktı ama onları kıpırdatamıyordum, sadece tek gözüm işe yarıyordu, mermer döşemede kan dolu izler görebildim... Sadece tek gözümle, diğeri yere yapışık olduğundan karanlıktaydı. Artık bende pekişmiş olan sezgilerimle kapının gözetleme deliğinden birinin beni izlemekte olduğunu hissettim. Aynı sezgimle kıpırdamadan durmayı sürdürüyorum. Göğüs kemiği boyunca göğsümün altında kalan sol elimin parmaklarını hareket ettirmeyi deniyorum. Evet, hareket ettirmeyi başardım. Yumruğumu açar açmaz avucumun kenarından sızan kanın parmaklarımı vıcık vıcık ıslattığını hissettim. Dudaklarımı bir yaralının patlamış dudakları gibi buldum... Bir yırtık... Dokunmaya devam ediyorum. İşte kanın en çok çıktığı nokta. İşaretle orta parmaktan çok kan akıyor, ama göğsün üzerinde bir yerlerden de akmaya devam ediyor. Gözetleme deliği hâlâ açık olmalı ki koridordan çok hafif gürültüler geliyor. Acele gel-git sesleri, düşürülen anahtar sesleri, kapanan kapı sesleri... Bağırış, çığlık, küfürler, kurşun sesleri... "Hepimizi öldürüyorlar!" Benim hücrenin yanında Ensslin'in hücresi var. Onun umutsuzca bağırdığını işitiyorum. Bir de emreden bir ses var: "Halatı iki sefer dolayın. İki sefer! Şimdi çekin. İkiniz birden çekip asılın... Halatı diğer tarafa geçirin. Diğer tarafa! Neresi? Orayı tutma! Her tarafı parçalandı!"

Emirleri veren kişi küfürler ediyor: "Bu odaları çok boş bırakmışlar. Hiç olmazsa bir demir olsa... Şu sandığı ver bana, güzel bir kanca çakalım şuraya. İşte böyle. Haydi, şu çekici al ve içine vur!" Derin vuruşlar duyuluyor. Sonra yeniden emirler: "Bacaklarını tutun. Yukarı, onları yukarı çekin. Halatı kancanın içinden geçirin. Oluyor, şimdi: Bağla, bağla. Oldu. Gevşetin.

Yürüyün, gidelim... Sıra diğerinde." "Bir dakika, önce bileklerini çözün. Şimdi acele edin. Dışarı, dışarı!" Başka telaşlı adımlar, anahtar gürültüleri, düşürülen kilitler, çığlık. Büyük bir köpek havlaması gibi kesin emirler, sonra bir kurşun sesi. Kuru. Tıpkı bir kırbaç gibi. Kapanan kapının sesi. Sonunda emreden ses kapının önüne geldi: "Bu dört, şimdi alarm verebiliriz." "Yoo, dur" Bir başka ses araya girdi. "Bir on dakika daha bekleyelim. Zaten siz çekip gideceksiniz. Her şeyi toparlayın. Denetleme yargıcı ve federal doktor gelip durumu görmeden önce bir inceleme yapın. Çevrede delil bırakmayın. Aç şu kapıyı, Moeller'e bir bakmak istiyorum. Hiçbir şey bilinmez."

İşte yeniden hücremin kapısını açtılar... Sesler, konuşmalar, sözcükler artık yumuşak ve yavaş geliyor bana... Birileri kapının yanında konuşuyor. "Allahım, ne çok kan kusmuş bu. Kan gölüne dönmüş burası." "Hayır, girmeyin... Kan gölünün üstünde ayak izinizi bırakmak mı istiyorsunuz? Tıpkı taze çimentoda yürür gibi... İz kalıyor, değil mi?" "Eh, yakınına kadar gitmenin bir yararı yok... Görmüyor musun, artık kanı tamamen çekilmiş durumda."

Kapıyı kapatıyorlar. Bir iki adım duyuluyor. Yakınlarda bir başka kapıyı açıyorlar. Ensslin'inki olmalı.

"Öldü mü?" "Evet, sanırım evet. Bu da ne? Şuraya yere bak!" Bir anlık sessizlik, sonra büyük bir emir: "Kapatın, kapatın. Herkes dışarı. Alarm verin." Birbirini izleyen ayak sesleri, koşan insanlar, bir sessizlik daha, bu kez sessizlik biraz uzun sürüyor. Koridorda artık kimseler yok.

Elimi kıpırdatmayı deniyorum ama başaramıyorum. Vücudumda bir kıpırtı hissediyorum. Sanki uzuyormuşum gibi geliyor. Üzerime bir üşüme geliyor. Tıpkı buzdolabından bir hücredeyim. Başımın derinlik-

lerinde şiddetli bir ağrı başlıyor. Sanki beynime bir demirle vuruluyor. Nefes almıyorum. Öksürüyorum. Kan daha fazla akıyor. Koridorda alarm çalmaya başladı. On, yirmi zil birlikte müthiş bir ses oluşturuyor. Koşuşmalar duyuluyor. Gardiyanlar geliyor... Nereye gideceklerini biliyorlar... Dört tane hücre açtılar. Kısa bir duraksama geçti, hiçbir yorum yok... Birkaç dakika daha geçti bu defa başkaları geldi. Sonra da sedyeler. İki adam benim hücreme geldi. Her şeyi uzaktan duyuyorum. Beni kaldırıyorlar. Beşik gibi sallandığımı hissettim. Bileğime dokunuyorlar. "Hayır, hiçbir şey hissetmiyor. Kalbi atmıyor." "Evet, bu da ölü."
Bir rahip girdi: "Onu nereye götürüyorsunuz?" "Morga, dördü de morga." Kapalı kapıların ardında bulunan diğerlerinin önünden geçiyorum. Kapalı kapılar. Tamamıyla ses geçirmez. Hiçbir şeyin farkına varamayacakları şekilde. Fark etseler bile, bir anda bağırsalar, kapıları yumruklasalar kimse işitmez onları. Hepsi sessizlik içinde. Ölmekteyim. Sedyecinin emrini duyuyorum. "Kan her yanı sarıyor. Bir dakika duralım da bir tampon koyalım." Yaranın çevresini sardıklarını hissediyorum. Yeniden sarıyorlar beni, sedye ambulansa kaydırılıyor. Bilincimi yitirdim.
Kolumdaki yanmayla ayıldım. Birilerinin bileğime geçirdiği iğne bir serum şişesinden vücuduma sıvı akıtıyordu. Böylece damara daha çabuk ulaşılıyordu. Bir hastabakıcı ya da genç bir doktor. Gözümü açar açmaz dedi ki: "Galiba iyiye gidiyorsun. Seni ölü sanıp morga götürüyorlardı.
Çok kan kaybettiğin için nabzının atışları durmuş gibiydi. Bu sana verilen ikinci serum şişesi. Eğer ben fark etmeseydim kan kaybından mermer üzerinde boylu boyunca serilip ölmüş olacaktın." Teşekkür etmek istercesine gülümsemeye çalışıyorum, ama başa-

ramıyorum. Çevreme bakıyorum. Üniformalılar yok. Rahat bir soluk alıyorum. Hiç olmazsa gayret ediyorum. Ama sonra vazgeçiyorum: Göğsümün üstünde büyük bir ağırlık var sanki. Beni öldü zannettiler. Bu genç doktor, büyük bir özveriyle yaptığı yardımın, polisin başına ne felaket açacağını tahmin ediyor mu acaba?

Gülmeye çalışıyorum ama kendimi frenliyorum. Belki konuşmadan önce beni yok etmeyi başaracaklar... belki asla konuşamayacağım. Belki de konuşacağım. Ne felaket yarattın delikanlı! Ne felaket!

UYANIŞ

Sahnede çift kişilik bir yatak, üzerinde abajur ve çalar saat bulunan bir komodin bir gardırop, bir mutfak dolabı, bir büfe ve üzerinde değişik şişeler, bir masa, bir gaz ocağı, bir buzdolabı, çamaşır makinesi, evye, vs ayrıca içinde bebek olan bir çocuk yatağı vardır. Büyük yatakta bir kadın ve bir adam uyumaktadırlar. Işık kısıktır. Kadın uykusunda kâbus görüyormuş gibi mırıldanmaktadır.

KADIN: Üç parça, bir lehim, bir matkap darbesi, iki cıvata... bir lehim, bir keski darbesi, bir matkap darbesi... *(Bağırır)* Tanrım, parmaklarım, kestim parmaklarımı... Toparlamalıyım... Patron çok kızar... Ortalığı kirletirlerde ondan... *(Sıçrayarak uyanır. Hâlâ rüyanın etkisindedir.)* Parmaklarım... Artık burnuma dokunamayacağım. *(Ellerine bakar)* Buradalar... rüyaymış... Lanet olsun, uykumda bile çalışıyorum, sanki fabrika yetmezmiş gibi. Saat kaç? *(Saatine bakar)* Altı buçuk, *(Yataktan kalkıp acele sabahlık ve terliklerini giyer)* Bu soysuz da çalmadı. Allahım ne kadar geç kaldım. *(Çocuğu kucağına alır)* Ha gayret bebeğim, gayret günümüz başlıyor, *(Evyenin yakınında duran masaya yönelir)* Uyan, uyan annesinin güzel oğlu, gidelim... Çiş... altına işemişsin gene... Üç saat önce değiştirmiştim... Bezlere bak kat kat... sülük gibi de yapışmış. Yuvaya yediden önce varmazsak seni almazlar. *(Bu arada çocuğu soymaktadır)* Şimdi anneciğin minik poponu yıkayacak... *(Musluğu açar)* Sıcak su... bu da ne... sıcak su yok... İster misin, Luigi termosifonu dün gece söndürmüş olsun? Hayır, sönmemiş, işte sıcak su. *(Bebek kucağındadır)* Yüzümüzü yıkayalım.

Ne güzel yüz. Tıpkı annesinin yüzü, poposuda güzel, tıpkı babasının poposu... Sus ağlama, yoksa babayı uyandırırsın... Bırak, yarım saat daha uyusun. Yoksa Tarzan gibi bağırır. *(Taklidini yapar)* Aaaaaaahhhaa. *(Bağırdığının farkına varır, sesini alçaltır)* Aaahhhaa, fabrikaya gitmek için otobüse yetişmek gerek, trene... *(Bebeği masaya yatırıp kurular)* Git ve bir maymun gibi jimnastik yapmaya koş, haydi... *(Hareketler yapar)* Bir, iki, üç manivelayı alçalt, pedallara kuvvet ver. Ha, ha oğlum nasıl da gülüyor... Maymunluk yapan annen hoşuna mı gitti? Şimdi seni kurulayayım. *(Bir kutu alır)* Güzelce pudralayalım.. *(Şaşırır)* Rendelenmiş peynir? Talk pudrasının yerine peynir rendesini kim koydu? Ne dağınıklık..Zaten dünya kadar pahalı..Dur da yeniden toparlayayım şunları, bu akşam çorbaya koyarız... Zaten bebeğin poposu tertemizdir. *(Çabucak bebeği giydirir)* Haydi çabuk olalım. Hazırlanıp, derhal çıkmalıyız. Ah, canım nasıl da gülüyor.. güzelim.. Ah, bir tanem, sabahın bu saatinde... bu ne keyif böyle... Saat kaç? Allahım geç kaldık. Burada uslu dur, anneciğinde yüzünü yıkasın. *(Musluğa gider)* Sıcak suyu açalım.. *(Sabunu alır)* En iyisi soğuk su, cildi taze tutar... Sonra da şöyle bir güzel sabunlayalım... yıldızların sabununuuu... ahh, lanet olsun su gelmiyor... su akmıyor... Nasıl durulanacağım şimdi? İşe bak? Böyle bir evde böyle bir aile yaşıyor... Bu bloklarda böylesi üç yüz aile daha vardır. Hepsinin de aynı saatte yıkanmak için bir nedenleri olur. Nasıl durulanacağım şimdi? Bu yıldızların sabunu nasıl da göz yakıyor. Reklamlarda bunu söyleyemezler tabii. *(Havluyu bulur, silinir)* Eh, başka sefer yıkarım, zaten bana bakan yok ki... *(Saçını tutarken)* Bakmazlar ama koklarlar... biraz deodorant sıkayım... *(Deodorantı alır)* Şu deodorant ne hoş bir buluş... bi-

raz daha sıkayım... Nasıl da yaktı... Niye acaba? *(Kutunun üzerini okur)* Nee gümüş mü? Ne yaptım ben? Termosifon tüpünün boyası... Gümüş rengi koltuk altlarım oldu. Nasıl temizleyeceğim? Fabrikada temizleyecek bir ilaç bulurum. *(Acele elbisesini giyer. Oğlunu bir örtüye sarar sarmalar ve kapıya gelir)* Çabuk, acele edelim, yetişeceğiz... Saat altı kırk... başardık, haydi oğlum, haydi canım... Annesinin çantasını alalım... annesinin ceketini... *(Kapıyı açarken)* Anahtar, anahtar... Nereye koydum anahtarı? Her sabah bu anahtar dramı. Sınırlı zamanımı onu arayarak geçiriyorum... *(Ceplerini arar, çevresine bakınır)* Sakin ol, sakin olalım... dün geceyi anımsamaya çalışalım... Şimdi, dün akşam eve geldim. Luigi yoktu. Kapıyı ben açtım. Bebek annesinin sağ kolundaydı. Çanta ve anahtar annesinin sol elindeydi... Çantayı şuraya koydum. *(Masayı gösterir)* Bebeği beşiğe... Kapının dışına döndüm. Alışveriş çantasını aldım. Anahtar hep elimdeydi. Süt şişesi koltuğumun altında. Eve girdim. Pazar çantasını yere koydum. Sütü buzdolabına yerleştirdim. Acaba anahtarı da buzdolabına mı koydum? *(Buzdolabına bakar)* Hayır, yumurtalıkta da yok. Tereyağı kutusunda da... Ama sütü de buzdolabına koymamışım... Çamaşır makinesi için aldığım limonlu deterjan buzdolabında... eh, doğru çünkü limon daima buzdolabında durur, durmazsa bozulur... Deliriyorum... Deliriyorum... O halde sütü çamaşır makinesine koymuş olmalıyım. *(Bakar)* Neyse ki yok. Sütü nereye koymuş olabilirim? Ocağın üzerine, bebeğin maması için... Tavanın içine... doğru, ellerimi boşaltıp sütü açmak için anahtarı dişlerimin arasına aldım ama anahtarı niçin masanın üzerine koymayıp dişlerimin arasına aldığımı asla anlayamayacağım. Sonra ocağı yaktım. Çakmağı çatal-kaşık çekmecesinde buldum.

Oraya nasıl girdi acaba? Bakalım, çakmağın yerine anahtarı koymuş muyum? Öyleyse kendimi boğacağım.. Hayır, boğmayacağım, çünkü anahtar yok.. Nerede olabilir? Şimdi tekrar çakmağa dönelim... Bebeğin sütü şurada... bebeğin altını yakıyorum, hay Allah... sütün altını yakıyorum... Gazı açıyorum... Süt orada kaynıyor... Öteye gidiyorum..bebeğin kundağını çözüyorum, bezlerini alıyorum... bebek masanın üzerinde... Hatta. Yoo, bebek kolumdayken gidip yıkanması için leğeni getirdim, anahtar dişlerimdeydi. Leğeni buraya koyup bebeği alıyorum... Bebek yok... bebeği kaybettim... bebeği nereye koydum? Buzdolabına mı? Çamaşır makinesine mi? *(Hepsinin içine bakar)* Dolabın içine mi? Bebeği dolabın içine koymuşum... Ben keçileri kaçırdım. Umutsuzca ağlayan bebeği dolaptan çıkardım... İyi ki ağlıyordu, yoksa onu kim bilir ne zaman bulurdum? Zavallı oğlum benim... Öylesine korkmuştum ki yatışmak için biraz su içtim... İster misin anahtarı yutmuş olayım? Yutmuş olamam, yoksa horuldamaktan uyuyamazdım... O halde nereye koydum. Sakin ol, sakinleşmeliyim... Leğeni alıp sıcak su doldurmaya gidiyorum... Biraz karbonat alıyorum. Banyo için iki kaşık karbonatı daima kullanırım... Şeker... Karbonat kutusuna şekeri kim koymuş? Kaç gündür çocuğu şekerli suyla yıkıyorum demek. Evet, onun için yuva öğretmeni "Çocuğunu bahçeye çıkaramıyorum. Sinekler, arılar hemen üzerine konuyorlar" demişti. Zavallı yavrum, günlerce havasız kaldı. Zavallı Luigi, kahveyi kötü pişirmişsin dediği için benden ne biçim azar işitmişti. Meğer şeker yerine karbonat koymuşum. Bir geğiriyordu ki... "Eğer kahvemi beğenmiyorsan, git kafede iç" dedim... "'Tabii giderim" dedi. "İşte kahveyi bahane edip, o ekşi suratlı kasiyerle dalga geçmeye gidiyorsun" dedim...

Anahtar... nereye koydum? Ne budalayım. Yanıldım... başından beri yanıldım... Anahtarı kapının üzerinden hiç çıkarmadım. Ah, evet bebeği yıkıyordum, Luigi'nin kilitle uğraştığını duydum. Çünkü kapıyı ben açmıştım, sonra anahtarı yeniden kapının üzerine koymuş, içeriden kilitlemiştim. O zavallıcıkta uğraşıp duruyor, beceremeyince basıyordu küfürü... Anahtarı kilidinden çıkarınca, Luigi kapıyı açabildi. Buna rağmen, anahtar elimde ukala bir tavırla "Haydi, anahtarı kilidin üzerinde unuttuğum için öldür beni, karı katili" dedim. O da "Bırak Allah aşkına anahtara kızmadım, lanet olası tren, beni bir saat bekletti. 20 kilometreyi bir buçuk saatte gelebildim. Sanki bu geçen zamanı patron bana ödüyor mu? Bütün gidiş-dönüş otobüs biletlerimi alıyormuş gibi.. Ben onun için bu yolları kat ediyorum, sayfiyeye gitmek için değil... Hep anahtar elimde konuşuyordum. "Her şey bir yana onlara artık patron denmiyor, Çok Uluslu deniyor. Bugün bizler özgür kişiler olmamız gerekirken onların köpekleri gibiyiz. Ne yolculuk için kaybettiğin zaman ne de aldığın para Çok Uluslu patronun umurunda bile değil. Ama benim kaybettiğim zamanda senin umurunda değil. Ben 8 saat ona hizmet ediyorum, tıpkı bir hayvan gibi, sonra da sana... Üstelik sana bedava... Hep ona o çok ulusluya... Bu arada bebeğin sütünü verdim... *(Beşiğe gider)* Böyle kollarıma aldım. Belki buraya düştü. Anacığım, yaptı işte. Bir kere daha yaptı. Biliyordum, iyi de kakanın sırası mı ? Kaç kere söyledim, kakanı yuvada yapacaksın, yediye iki kala, ki öğretmenin altını değiştirsin? Saat kaç? Ah, Tanrım çok geç olmuş... *(Bebeği masanın üzerine koyar, altını değiştirir)* Başaramayacağım, yetişemeyeceğim, Allahım, bu kadar küçük popodan bu kadar kaka nasıl çıkar? *(Bebeği yıkarken Luigi'yle ko-*

nuşur) Aile? Bu kutsal aile mavraları pek isabetli değil mi? Çünkü bu gergin ve insanlık dışı çalışma temposu içinde olan sen ve senin gibiler, kendilerini her şeylerini yapan karılarının içinde buluverirler... Yatakta... *(Çocuğu kurular)* Biz onlara yeniden yaşam veririz. Üstelik bedava. Çok uluslu kişiye daha iyi ürünler vermek ve onları yarına hazırlamak için. O bir tanrıdır.

O ekonomik kalkınma yapar. Sonra karşı kalkınma... sonra devalüasyon, sonra enflasyon, sonra dört nala koşan kriz, sonra da şu kemer sıkma. Paranın düşüşü, Euro dolar kurları, petrol fiyatı, sonra kollarını ardına kadar açar ve bağırır: "Bunun için bir şey yapamam, felaket, felaket." Luigi gülmeye başladı. "Hey, feminist bir karım var, hem de aşırı uçdan. Bunu bilmiyordum işte. Ne zamandan beri feministlerin toplantılarına gidiyorsun?"... "Dinle budala" dedim. "Bu aşağılık yaşamı anlamak için o toplantılara gitmem mi gerekiyor? İki köpek gibi çalışıyoruz. Bir çift laf etmeye vaktimiz yok. Kendimize ayıracağımız bir an bile..Evlilik bu mu? Benim de sorunlarım olacağı hiç aklına gelmedi ki? Hiç bana sorar mısın? Yorgun musun? Yardım ister misin? Yemeği kim pişiriyor? Ben. Tabakları kim yıkıyor? Ben. Alışverişi kim yapıyor? Ben. Ay sonuna para yetiştireyim diye akla karayı seçen kim? Ben de aynı zamanlarda çalışıyorum. Ben, ben ben... Çorapları kirleten sensin. Onları kim yıkıyor, peki? Benim çoraplarımı kaç kere yıkadın? Evlilik bu mu? Seninle konuşabilmeyi istiyorum. Benim sorunlarımın da olduğu hiç aklına geldi mi? Tamam, senin sorunların benim demektir, ama benim sorunlarım da senin olmalı. Öyle seninkiler benim, benimkiler gene benim.. Seninle konuşmak istiyorum... Ama işten döner dönmez uykuya gidiyorsun... Akşam... Televizyon. Pazarları maç: 22 tane geri zekâlının bir top peşinde koştuklarını görmeye... Aralarında bir geri zekâlı daha var, ama o düdüklü ve

ceketli... Luigi, baştan aşağı kızardı ve sanki anasına küfür edilmiş gibi "Sen spordan ne anlarsın be..." Ne biçim cevap. Beni spor ilgilendirmiyor. Spor kimin umurunda. Onu hiç böyle görmemiştim. Deli gibi bağırıyordu. Ben bağırdım, o bağırdı, bir sürü küfürlü laftan sonra tartışmayı bitirdik. Ben ciddi olarak dedim ki: "Yeter, eğer evlilik buysa ben büyük bir hata yapmışım." Hatamı aldım. *(Çocuğu alır)* Kapıya geldim. Bu esnada anahtar elimdeydi... Eminim... Luigi yanıma geldi. Zavallı Luigi, yüzü kireç gibiydi... Böyle hüzünlü bir sahneyi ömrümde yaşamadım. Hiç şakam yoktu. O da anlamıştı. Beni içeri aldı. "Haydi yapma böyle".. "Bırak beni".. "Önce konuşalım sonra istersen gidersin. Ama önce konuşalım. Dialektik diye bir şey vardır, değil mi?"... Sonra beni dialektiğe doğru çekti... *(Yatağa ilerler)* Beni oturttu. "Evet, haklısın" dedi. Ama annesinden böyle alışmıştı. Annesi gibi olmamı bekliyordu. Yanılmıştı. Değişmeliydi... yani kısaca "özeleştiri" yaptı. Ne hoştu, ne hoştu... Ben ağlamaya başladım. O özeleştiri yaptı, ben ağladım. Ben ağladım o özeleştiri yaptı. Ne güzel ağladım dün akşam... Peki anahtar? *(Anımsar)* Anahtar Luigi de eminim. Benden o aldı. Ceketin cebinde... Ceket nerede? *(Ceketin cebine bakar)* İşte anahtar burada... Bu benimki, bu onunki... Saat kaç? Yediye on var. Hâlâ vaktimiz var. *(Bebeği alır)* Annesinin bebeği, annesinin ceketi, annesinin çantası, annesinin abonman kartı... abonman kartı... Şunu bulmalıyım, otobüsün kalabalığında seni yere bırakıp da arayamam ya... İşte abonman kartı... altı delik mi? Altı delik gidiş, altı delik dönüş. Altı gidiş, altı dönüş mü? Kim kullandı abonman kartımı? Bugün günlerden ne? Pazar. Pazar! PAZAR!!! Sen de bana bir şey demiyorsun.. Pazar günü çalışmaya gidiyorum. Ben deliyim. *(Çocuğu bırakır, ağır ağır dans eder)* PAZAR. *(Şarkı söyleyerek)* Pazarları iş olmaz, geç saate kadar uyunur. Ne

güzel pazar... Yatağa bebeğim, bebeğim... yatalım ve bütün günlerin pazar olduğu bir düş görelim... Dünyanın sonuna dek... sonsuz PAZAR... Bütün yaşamın pazar olduğu bir düş görelim... Haftanın diğer günleri yok artık... pazartesiyi astılar, perşembeyi kurşunladılar, cumayı tutukladılar... hepsi öldü... Sadece pazar kaldı. Uykuya, uykuya... Eğer düşümde yeniden fabrikayı görürsem kendimi boğazlarım.

(Bebek kolunda elbiseleriyle kendisini yatağa atar. Battaniyeyi başına kadar çeker)

Yetiş, yetişin! Yardım edin! Medea iki çocuğuyla kendini eve kapattı. Ve deliler gibi bağırmakta! Aklını yitirmiş gibi bilinçsizce dolaşıyor. Zehirli örümcek gibi gözleri yuvalarından fırlamış sanki. Tüm bunların nedeni kıskançlık... Erkeği Giasone'nin genç bir kadınla evleneceğine inanmıyor. Evinden ve çocuklarından ayrılmayı düşünmüyor.
Medea mantıklı düşünmek istemiyor.
Medea, Medea! Çık dışarı, seninle konuşmak istiyorum. Dinle kadın ve kendine gel. Kendini değil, çocuklarını düşünmek zorundasın. Bu yeni düğün nedeniyle yeni bir eve gidecekler, şık elbiseler giyecekler karınları doyacak ve değerli bir isim taşıyacaklar. Önemli kişiler bile, onlara saygı gösterecekler. Çünkü sarayda yaşayacaklar. Çocuklarının mutluluğu için kendini feda etmelisin, Medea.
Gururlu bir kadın gibi değil de, bir anne gibi düşünmelisin. Senin kanını taşıyanların iyiliği için mutlu görünmeye çalış...
Hayır, kimse sana hakaret etmedi, her yerde senden saygıyla, söz ediyor kocan. Senin mükemmel bir kadın olduğunu, çocuklarına ve kendisine ne kadar sevecen yaklaştığını, seni her zaman yüreğinde taşıyacağını söylüyor. Ne yapıyorsun, Medea? Konuş! Yanıtlamıyor musun? Aç kapıyı Medea konuş bizimle... Bizlerde aynı acıları çektik, gözyaşı döktük. Erkeklerimiz bize de haksız davrandılar... Seni ancak biz anlayabiliriz...
Açılın, Medea dışarı çıkıyor... İşte! Aman Tanrım, yüzü ne kadar solgun, elleri nasıl da beyaz, kanı çekilmiş gibi... Tutun da düşmesin... Şu divana otur Medea...

Açılın kadınlar... açılında soluk alsın.
Seni dinliyoruz...
Susun, susun, bize bir şeyler söylemek istiyor... Konuş Medea. Biraz su getirin, kuruyan ağzını ıslatsın. İşte oldu... Şimdi anlat, Medea, anlatırsan sana da iyi gelir... rahatlarsın...
Kadınlar, arkadaşlarım, kocamın yeni karısını anlatın bana. Onu sadece bir kez, uzaktan görebildim, bana genç ve çok güzel biri gibi göründü... Ahh, bilseniz bende 16 yaşında, kocamla yeni tanıştığımda nasıl güzel ve taptazeydim... Uzun simsiyah saçlarım, beyaz bir cildim vardı. Göğüslerim öylesine diriydi ki, gömleğimden dışarı fırlayacaklar sanırdım... Kırışıksız bir boyun, gergin yanaklar, elbisenin üzerinden asla anlaşılmayan taş gibi küçücük bir karın... kalçalarım öyle hoştu ki, kocam tüm vücudumu kucaklayıp, beni havaya kaldırdığında bir tarafımı inciteceğinden korkardı... Benimle sevişmek kutsal bir şeymiş gibi elleri ve her yeri titrerdi... Hepimiz bu dönemleri yaşadık, Medea... Ama zaman geçip gidiyor... Bizim kaderimiz bu: Erkeğimiz yeni bir et, yeni bir cilt, yeni göğüsler, taze bir ses ve yeni bir dudak arıyor. Her zaman dünyanın yasası budur! Dünyanın yasası mı? Bana hangi yasadan bahsediyorsunuz? Ey kadınlar? Bu yasayı siz kadınlar mı düşündünüz, konuştunuz ve yazdınız? Sonra da meydanlarda trampete vurup, bu yasanın kutsal olduğunu mu duyurdunuz? Erkekler... erkekler...
Erkekler bu yasayı bize karşı düşündüler, yazdılar ve kutsallaştırdılar...
Kralın imzasıyla kutsallık kazandı.
Hayır Medea, o doğaldır, doğal olandır: Erkek dayanıklıdır, uzun zamanda yaşlanır... O, erkek, zamanla olgunlaşır, ama solmaz, biz solarız, kururuz... Biz ka-

dınlar, şişer, eskiriz. O, erkek olgunlaşır. Biz gücümüzü yitiririz, o kazanır. Dünyanın yasası budur.
Siz zavallı bedbahtlardan başka bir şey değilsiniz! Şimdi çok daha iyi anlıyorum, kadınlarım! Erkek kendi üstünlüğünü kullanarak, en mükemmel düşünceyle sizleri daha iyi yetiştirmek için bu yasayı yarattı... Sizi kendi doktrinlerine göre eğitti. Sizler onun derslerini yineliyor, bundan mutluluk duyuyorsunuz. Başınız hep eğik duruyor, asla isyan etmiyorsunuz!
İsyan etmek mi? Bak Medea, hâlâ krala ve onun yasasına karşı gelmekte direniyorsun... Sakin ol, Medea ve kraldan seni bağışlamasını iste... Böylelikle burada kalmana izin verebilir...
Kalmak... kalmak... tek başıma... bu evin içinde... Bir ölü gibi yapayalnız... Sessiz, kahkahasız... Sevgisiz, ne çocuklarımın ne de kocamın. Hepsi de beni gömmeden önce eğlenceye gidiyorlar... Ve ben çocuklarımın iyiliği için susup oturmalıyım öyle mi? Ne tehdit, ne onur kırıcı bir tehdit!.. Kadınlar, arkadaşlarım, yüreğime ve beynime korkunç bir düşünce saplandı. Çocuklarımı öldürmeliyim. Herkes tarafından lanete uğramış ve gururundan deliren bir ana olarak anımsanacağım..Ama sütü sağılıp, tüyleri kırpılan ve sonunda kesilip mezbahaya satıldığında ağzından tek bir yakınma işitilmeyen sessiz bir keçi gibi unutulmaktansa, vahşi bir hayvan gibi anımsanmayı yeğlerim. Çocuklarımı öldürmeliyim!..
Koşun, koşun! Medea belleğini yitirdi! Bunlar bir ananın sözleri olamaz. Büyülü bir fahişenin veya kızgın dişi bir köpeğin sözleri!..
Hayır, elbette belleğimi yitirmedim, kız kardeşlerim... Bunu düşündüm, düşündüm, sonra beynimden uzaklaştırdım. Çocuklarımı yaralamamak için elimi ısırdım, sonra koluma parçalarcasına taşla vurdum... Önce

bana çok ters gelse de, yöreden kovulmak, tıpkı uyuzlu, mikroplu bir fahişe gibi arabaya bindirilip buradan uzaklaştırılmak düşüncesine dayanamadığımdan, canıma kıymayı düşündüm... Herkes, hatta sizler bile benden nefret ediyorsunuz. Aldatılan ve yakınan bir kadından herkes kaçar. Çocuklarım bile ben gittikten sonra beni unutmak için her şeyi yapacaklar... Hiçbir anadan doğmamış gibi unutacaklar... Medea'da hiç doğmamış, hiç sevilmemiş olacak... Yatakların içinde kimseler ona sarılmadı, öpmedi, doyuma ulaşmadı. Medea doğmadan öldü. Eğer ben gerçekten ölüysem ve herkes zaten beni çok önce öldürüp gömdüyse, ben kendimi yeniden nasıl öldürürüm peki? Yaşamak istiyorum ben!! Ama ancak çocuklarımı, etimi, kanımı, canımı öldürürsem yaşayabilirim...

Ahhh, koşun, herkes koşsun, uzun bir ip getirip şu çılgın anayı bağlasınlar. Bu kötü sözleri içindeki şeytan söyletiyor.

Uzak durun, kadınlar, eğer herhangi biriniz bana dokunmayı denerseniz sizi bu dirgenle delik deşik ederim. Kaçın, herkes kaçsın! Uzaklaşın. Medea yorulana kadar yaklaşmayın... Susun! Durun Giasone, kocası geliyor... İzleyin, kocası ona nasıl davranılacağını bilir. Yol açın da geçsin. Medea, bak sakin ol... Kocan Giasone... Giosene, tatlı gelini bırakıp gelmekle ne kadar düşünceli davrandın. Mis kokulu, gül gibi tazeyi bırakıp beni aramaya geldin! Ah, ne mağrur bir ifaden var... adımların kararsız... Bakışların hüzün dolu... Otur, telaşlanma, ben sık sık böyle deli numaraları yaparım. Eğlenmek için... Bu sevgili arkadaşlarımı korkutmak, onları kaçışıp, bağırırken görmek ve sonra çatlayıncaya kadar gülmek için... Böylece zamanın nasıl geçtiğini anlayamam. Şimdi aklım başımda. Defalarca düşündüm ve şuna karar verdim: Senin sadece be-

nim olmanı istemem budalacaydı. Gereksiz bir öfkeydi... Aptal bir kadının kıskançlığıydı... Sen de bilirsin ki kadın güçsüzdür ve kin, kıskançlık, sızlanma onun doğası için en kolay olanlardır. Beni bağışlamalısın, nazik Giasone, bencil davrandığım için. Sen, genç bir eş, yeni bir yatak, mis gibi çarşaflar bulmakla ve soylu insanlarla yeni akrabalıklar kurmakla mantıklı davrandın. Aslında bana yeni akrabalar kazandırdın. Senin ailen benim ailem demektir. Bu beni çok mutlu eder. Beni bağışlarsan düğününe gelirim. Yatağına lavanta kokulu yeni çarşaflar sererim ve sevişirken seni memnun etsin diye, yeni geline anadan da öte öğretmenlik yaparım. Şimdi benim mantıklı olduğuma inandın mı? Oysa sana hain demiştim... Ama erkek, kadınını değiştirirse asla hain anlamına gelmez, kadının anne olması onun mutluluğu için yeterlidir. Ve bu ödüllerin en büyüğüdür. Yasalarınızda yer alan erkeğin kadın değiştirme hakkı bana kötü bir alışveriş gibi geliyordu... Ve bizi bu kafeslerin ardına mahkûm etmeniz, onursuzluğun en korkuncuydu, diye düşünüyordum! Başımız eğik dursun diye çocukları, zincir gibi bağladınız boynumuza, tıpkı bir ineği daha iyi sağmak ve çiftleştirmek için bir kazığa bağlayıp sakince tutmak gibi... Böyle çılgınca düşüncelerim vardı Giasone... Hâlâ da var! İşte bu kafesi parçalamak istiyorum. Sen yasalarınla beni çocuklara zincirledin ve kendi ellerimle beni gömdün. Arkadaşlarım, dinleyin, nasıl soluyorum, tek ve büyük bir nefesle dünyanın tüm havasını soluyabilirim. Çocuklarım ölmeliler, Giasone, çünkü o berbat yasaların ve sen yok olmak zorundasınız!.. Silahlandırın kadınlarım, bu benim elimi... Batır umutsuz Medea, batır demiri çocuklarının yumuşak etine... Kanıyor... tatlı kan... akıyor... Onların bu vücudun birer parçası olduklarını unut, yüreğim... Kanıyor... Bağırdıklarında

sakın titreme. "Ana, merhamet ana"... "Canavar dişi köpek! Lanetli! İnsanlık dışı ana! Alçak!" diye herkes bağıracak kapının dışında... Ve ben ağlayarak şunları söyleyeceğim *(Alçak sesle)* "Ölüyorsun, ölüyorsun yeni bir kadının doğumu için ölüyorsun... *(Bağırırak)* ÖLÜYORSUN!.. Yeni bir kadının doğumu İÇİİİN!"

Son repliklerle embriyondan çıkış durumunu alır.

Müzik girer. Sahne ağır ağır kararır.

Adı: Ulrike. Soyadı: Meinhof. Cinsiyeti: Kadın. Yaşı: 41. Evet, evlendim. Sezaryen doğumlu iki çocuğum var. Evet, eşimden boşandım. Mesleği: Gazeteci. Milliyeti: Alman. Bundan sonra dört yıl boyunca modern bir devletin, modern bir cezaevine kapatıldım. Suç? Özel mülkiyete ve onu koruyan yasalara saldırıda bulunmak. Ve mülk sahiplerinin, özel mülkiyet haklarını sınırsızca genişleterek, her şeyi mülkiyetlerine almak istemelerine karşı koymak.
Her şeyi, ama her şeyi: Beynimizi, düşüncelerimizi, sözcüklerimizi, tavırlarımızı, duygularımızı, işlerimiz ve aşklarımızı, kısacası tüm yaşamımızı.
Hukuk Devletinin patronları, bu nedenle beni yok etmeye karar verdiniz. Kutsal yasalarınıza boyun eğildiği sürece yasalarınız herkes için eşittir. Kadının özgürlük ve eşitliğini en üst düzeylere eriştirdiniz; gerçekten bir kadın olarak beni bir erkek gibi cezalandırdınız. Size teşekkür ederim. Beni cezaevinden daha berbat bir yere koyarak ödüllendirdiniz. Morgdan da soğuk ve aseptik bir yerde ve "duyu organlarımı körelterek" bana işkencelerin en büyüğünü yaptınız. Yani deyim yerindeyse, beni sessiz bir hücreye gömmüş oldunuz. Beyaz bir sessizlik, beyaz bir hücre, beyaz duvarlar, beyaz döşemeler, kapının sır işlemesi bile beyaz, masa, sandalye ve yatak, tuvaletten bahsetmek yersiz zaten. Neon lambası beyaz, hep yanık duruyor: Gece gündüz. Gece hangisi, gündüz hangisi peki? Nasıl bilebilirim? Pencerenin arasından sürekli olarak beyaz bir ışık sızıyor. Sahte bir ışık, pencere gibi sahte, beni beyaza boyayarak buraya kapattığınız zaman gibi sahte. Sessizlik. Dışarının sessizliği, ne bir ses, ne bir

gürültü, ne bir insan sesi. Ne koridordan geçip giden işitiliyor ne de açılıp kapanan kapılar. Hiçbir şey!
Tümü sessiz ve beyaz. Beynimin içi sessiz ve tavan gibi beyaz.
Sesim beyaz çıkacak, konuşmayı denersem.
Beyaz tükürüğüm ağzımın kenarında bir burukluk bırakıyor. Gözlerimin içi, midem, boş atan damarım sessiz ve beyaz.
Bir akvaryumda yelpaze yüzgeçlerini kaybetmiş, sessizlikte batmamaya çalışan bir Japon balığı gibi çekingenim. Sürekli olarak kusma duygusu hissediyorum. Beynim, odaya süzülen ışığın boşluğunda kafatasımdan kopuyor. Çamaşır makinesindeki deterjan köpükleri gibi yükselen tozların hepsi üzerimde: Onları temizliyorum, yan yana diziyorum... Yeniden üzerime yapışıyorlar... Yoo, hayır! Hayır! Onları durdurmalıyım. Beni delirtmeyi başaramayacaksınız... Düşünmeliyim! Düşünmek! İşte düşünüyorum.. Sizi düşünüyorum. Bana bu işkenceyi yapan sizleri düşünüyorum: Sizi, bu akvaryumun kristal camına burnunuzu ezerek dayamış ve beni hapsetmiş olmanın ilginçliğini izlerken görüyorum. Gösteriye bayılıyorsunuz... Direnç göstermemden korkuyorsunuz... Benim gibi olan diğerlerinin, işçilerin ve yoldaşlarımın tasarladığınız güzel dünyanızı bozmanın arayışında olduklarından korkuyorsunuz.
Göz alıcı renklere boyadığınız çürümüş ve grileşmiş dünyanızdan dışlayıp, tüm renkleri yasakladınız bana, ne gülünç!
İnsanlar hiçbir şeyin farkına varmadan tüm renkleri tüketsin diye zorladınız onları: Ahududu şurubunu çiğ kırmızıya boyadınız, kanser yaptığı kimin umurundaydı, aperitifleri yaldızlı portakal rengine. Zümrüt yeşili, krom sarısı yağlar ve reçellerin zehirli renklerini çocukların midelerine indirdiniz.

Delirmiş·palyaçolar gibi boyadınız kadınlarınızı bile... Yanaklara pespembe, gözkapaklarına Cezayir moru ve menekşe mavisi, dudaklara zencefil kırmızısı ve karnavalın tüm renklerinde tırnak cilaları: Altın, gümüş, yeşil, turuncu hatta kobalt mavisi bile...
Ve beni beyaza zorlayın, çünkü beynim bir sürü renkli kâğıtlar arasında paramparça oldu: Korkunuzun lunaparkının ve karnavallarının renkli kâğıtları. Evet, çok güvenli görünüyorsunuz ama büyük bir korku sizi delirtmeye ve katılaştırmaya yetiyor. Bu nedenle her yeri saran renkli neon ışıklarına gereksinim duyuyorsunuz. Ve vitrinler, sesler, gürültüler, radyo, televizyon... her yerde büyük ses dalgaları; mağazalarınızda, evlerinizde, arabalarınızda, fabrikalarınızda, kafe-barlarda, aşk yaparken yatağınızda bile.
Oysa beni bu korkunç sessizliğe mahkûm ettiniz... Çünkü dünyanızın, dünyaların en iyisi olmadığına dair korkunç kuşkularınız var...
Beni bu akvaryuma kapatmanızın tek nedeni var... Hayır, sizin yaşamınızı onaylamıyorum. Hayır, sizin şeffaf giysili kadınlarınızdan biri olmak istemiyorum. Cumartesi gecesi, bir restorandaki masanızda çeşitli yabancı menülerle ve budala ama bağıran müzikle küçük gülücükler, aptal tebessümlerle baştan çıkartan bir kadın olarak sunulmayı istemiyorum. Ve o mahzun ve göz süzen ve bazen deli, öngörüsüz ve aptal ve çocuksu ve ana ve orospu ve aniden sizin hiç eksik etmediğiniz banal bir fıkraya kibarca gülümsemeye kendimi zorlayan biri olmakta istemiyorum. Ah, işte hafif bir hışırtı: Kapı açılıyor, bir gardiyan görünüyor. Ve bana sanki saydammışım ve burada yokmuşum gibi bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama elinde öğlen yemeği için getirdiği bir tabak var. Masanın üzerine bırakıp gidiyor. Kilitliyor. Yeniden sessizlik.

Yemek için ne getirdiler? Hamburger. Bir bardak greyfurt suyu. Haşlanmış sebze, bir elma. Aklıma intihar düşüncesi takılır diye endişelendikleri anlaşılıyor. Gerçekten kâğıt tabak, kâğıt bardak. Bıçak yok, çatal yok. Sadece ciklet gibi yumuşak plastik kaşık var. Kendi kendimi yok etmeme razı değiller. Bu onlara ait bir karar olacak. Zamanı geldiğinde kendimi yok etmem için emirler verilecek ve o andan sonra bu hücrenin penceresindeki engel buruşuk bir çarşafın ve bir kayışın asılabileceği kadar kaldırılacak ve kendimi asmam için bana yardımcı olacaklar... Hatta çok fazla yardımcı olacaklar. Temiz bir iş... Beni öldürmeye hazırlanan sosyal demokrasimiz gibi tertemiz... İyi bir emir bu.

Kimse tek bir çığlığımı, iniltimi duymayacak... Bu temiz ulusun mutlu insanlarını huzurlu uykularında rahatsız etmemek için her şey sessizlik içinde gayet tedbirli olacak... Emir verin.

Uyuyun, uyuyun Almanya'nın ve hatta Avrupa'nın şaşkın ve semiz halkı, öngörülü halk, sakince uyuyun, ölüler gibi! Çığlığım sizi uyandırmayacak... Mezarlıkta yatanlar da uyanmayacaklar.

Öfke ve nefret, büyük geminizin makine dairesinde terden geberenlerde birleşecek biliyorum: Türk, İspanyol, İtalyan, Yunan, Arap göçmenler ve tüm Avrupa'nın düzülmüşleri, düzülmemişleri, tüm kadınlar, ezildiğinin aşağılandığının, sömürüldüğünün bilincinde olan tüm kadınlar neden burada olduğumu ve neden bu devletin beni öldürmeye karar verdiğini anlayacaklar...

Tıpkı cadılar zamanındaki bir cadı gibi... İktidar için bugün de cadılar zamanı sürmektedir. Cadılar tezgâhlarla, makinelerle, mengenelerle, zincirlerle, gürültülerle, patırtılarla, tiz çığlıklarla birlikte olmak zorun-

dadır. Plafff... tritritritriii... vroommm hah aha! Tritritri, vrommvroomm... Mengene! Frufrufrufrufluuutttss... Pres! Paat! Matkap! Frufrufrufru... motor! Popopopo... kazanlar! Ploffploffploff...

Gürültü, curcuna, çığlık ne güzel! Ah, ah bu patronları siz yarattınız, kazancınız için... ve bende bundan yararlandım.

Sessizlik yeter artık! Kendi kendime gürültü yapacağım: Mengene: Frufrufru... Pres: Paat, paat... matkap frufrufru... kazanlar: ploffploffploff...

Gaz, gaz çıkıyor! Öksür: Öhö öhö öhöö!

Zincir: Ritmik zamanlamayla, ritmik olarak ilerle, vrınnn vroonngtraktrak tatata tatata fırrfırrrfırrr...

Yeter, yeter! Makineler dursun, susun!.. Sessizlik ne kadar güzel, bana bu sessizliği sağladığınız için teşekkür ederim, gardiyanlar... kesinlikle... Ah, nasıl tadını çıkarıyorum, zevk alıyorum... Dinleyin, ne tatlı, huzur verici... Ben cennetteyim... Gardiyanlar, yargıçlar, politikacılar umurumda bile değilsiniz... Asla beni delirtemeyeceksiniz, beni sağlam öldüreceksiniz... Mükemmel bir ruh ve beyinle... Böylece herkes katillerin devleti ve katillerin hükümeti olduğunuzu anlayacak, emin olacaklar. Şimdiden cesedimi kaçırıp saklamanızı, avukatlarımı engellemenizi görür gibiyim... Hayır, Ulrike Meinhof'u göremezsiniz. Evet, kendini astı. Hayır, otopsiyi izleyemezsiniz. Hiç kimse. Sadece hükümetimizin bilirkişisi, o da zaten kararını verdi. Meinhof kendini astı. Ama boynunda asılma izi yok... Boynunda hiçbir morarma lekesi yok... Buna karşılık tüm vücudu çürük içinde... Öteye gidin, dönün, bakmayın! Fotoğraf çekmek yasaktır, bilirkişi tutanağından bir şey sormak yasaktır. Cesedimi incelemek yasaktır. YASAK. Düşünmek yasak, tahmin etmek, konuşmak, yazmak yasak, hepsi yasak! Evet hepsi yasak! Ama

kendi aptallığınıza, her katile özgü bu klasik aptallığınıza gülmemizi asla yasaklayamazsınız. Cesedim bir dağ gibi ağır... Yüz bin ve yüz bin, ve yüz binlerce kadın kolu bu kocaman dağı kaldırıp omuzlarına alırken sizi yerinizden sarsacak müthiş bir kahkaha atacaklar.

Uç, Alice uç... Nereye uçuyorsun ama? Neden uçuyorsun? Yine düşüyorsun... Yuvarlanıyorsun... Uç! Bir kez daha! Alice, sen artık bir çocuk değilsin. Ayağının altına çayırları serdikleri halde uçurumlardan, derin çukurlardan aşağı yuvarlanmayı sürdürüyorsun. Bu yaşında, utan: Hâlâ tavşancıkların ardından koşuyorsun... İyi ama kaç yaşındasın Alice? Artık bir kadınsın sen, nereye bastığına bakmadığı için ayakları birbirine dolanan küçük bir kız çocuğu değilsin. Ne zaman olgunlaşacaksın Alice?

Aliiicee! Duuuur! Uçmaya son vermeyecek misin? Yuvarlanmayı... Eteklerin yukarı uçuyor, yüzüne kadar... Örtün Alice. Her yerin görünüyor! Hiç olmazsa donunu değiştirip, yenisini giyebilirdin! Ya çorapların? Utan, ikisi de sökülmüş... İnsanlara ne diyeceksin? Kılıksız! Dursana! "Kim sesleniyor? Bağırtıdan başka bir şey işitemiyorum, durmayı başaramıyorum! Düşmeyi seviyorum, hatta başka hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Ne güzel! Rüzgâr beni okşuyor, eteklerimi uçuruyor, seviyorum bunu, eteklerim yırtılıyor! Hoşuma gidiyor! Soyunuyorum! Bunu seviyoruuum! Evet, evet, ben utanmazın biriiiiyim... Hoşuma gidiyor! Beni tutmaya çalışan bu ellerde kimin? Bu babamın eli, onu tanırım, serttir... Bırak beni baba, gömleğim yırtılıyor, yırtıldı işte. Bir başka el, hatta iki, bunlar nazik, anneminkiler... bir tokat, bana bir tokat attı... "Ailenin yüz karası" diye bağırdı... Aşağı itti... Bir başka el: Kocaman, bırak beni! Eteğim, eteğimi yırtacaksın; yırtıldı!

Uçuyorum, yeniden uçuyorum, başka eller, bir polis, bir yargıç, bir profesör, bir rahip! Hepiniz üstümü

parçaladınız benim... Çıplağım, aşağı yuvarlanmış bir çıplak... Uçurum daralıyor, dar bir geçit, bir kar kızağının üzerinde gibi kayıyorum...
Dönüyor, dönüyor. Başım dönüyor, midem... Hay Allah, kusmak istiyorum... Kusuyorum... Öööğğğ... Kendimi bir sandalyede oturur buluyorum. Hoooop! Küt! Önüme kim oturdu? Başı çemberli çay içen bir tavşan... Yüzüne kusuyorum... "Ahh, bağışla!" "Hiç önemli değil, çıplak bir kadın karşısında ancak şapka çıkartılır. Yaşasın! Sonunda çıplak bir kadın... Özgür bir kadın! Kus, kus canım, bu ağzınla istediğini yapabilirsin. Ellerinle ne yapıyorsun öyle? Örtünüyor musun? Utandığını söylemeyeceksin umarım... Ah, böylesi daha tahrik edici tabii. Evet, evet bu ince parmaklar arasında gizlenen göğüsler, diğeriyle kapattığın göbeğin... Ohh, allak bullak oldum, sana dokunuyorum sanki... Evet, evet dokunuyorum... Bekle biraz, konuklarım geliyor: Bir domuz yavrusu ve bir maymun. Buyurun, rahatınıza bakın. İzninizle size Alice'i tanıştırayım. Erotik filmlerin yıldızı, ne ışıltılı bir yaratık, baksanıza. Alice, bu maymun avangard sinemanın büyük bir yönetmenidir. Gerçekten bak, nasılda mastürbasyon yapıyor... Evet, başını kaşıyor. Onun mastürbasyon yöntemi böyledir. Derin bir bunalım yaşayan entelektüel. Hayır, kaçma Alice, dur!" "Bırakın beni... Çek ellerini domuz yavrusu" "Hayır, ama sakin ol, kimse sana şiddet göstermiyor ki. Biz her türlü şiddete karşıyız. O bir yönetmendir, sadece senin filmini yapmak istiyor, bir özgürlük öyküsü çekmek istiyor... Yaşam isteğiyle dolup taşan, kurallarla dolu ezici bir dünyanın tüm anlaşmalarını reddeden etli canlı bir kadının öyküsü... Tüm küçük burjuva yurttaşlık törelerine karşı isyanın harika bir öyküsü... Bu kadın kendi vücudunu açarken, aslın-

da kendi kimliğini açıyor... Kendine dokunman çok hoş... Okşaman... Kendi kendine zevk alman... Haydi, dokun, okşa kendini; uslu dur domuz yavrusu, o tıpa açacağı çükünle ne o öyle, biz burada sanat yapıyoruz; git, kameranın yanında çalış biraz. Ne diyordum, bu kadın... kendini buluyor, onu sadece kendini seven bir erkeğe eş olarak veriyorlar. Şiddet kullanan bir düzücüye. Kadın ne yapıyor? Kaçıyor. İşte tıpkı senin kaçışın gibi... diğer erkekler de daha sahtekârca davranıp, ince sanatlarla, iki yüzlüce, sahte bir tatlılıkla, aldatıcı sözler, öven büyüleyen gevezelikler ve kavramlarla seni egemenliklerine alma arayışına giriyorlar. Seni bir tahta oturtuyorlar, sana güzel elbiseler giydiriyorlar... Daha iyi soymak için. Kadının özgürlüğünden, onurundan konuşuyorlar ve sonra hoop, seni dolandırıyorlar.

Kaç Alice, kaç... Çarpıyorsun, başka bir deliğe düşüyorsun... Uç haydi, ve gümmmmm! İşte kız kardeşlerinlesin. Senin için, senin özgürlüğün için savaşan diğer kadınlarla. Güzel, birlikte olmak, konuşmak, tartışmak, ne güzel... Ama bazen öyle şeyler söylüyorlar ki, onları anlayamıyorsun, sana kendini güçsüz hissettiriyorlar... İşte, burada da bir lider var. Dişi lider, sana ne yapmanı, nasıl konuşacağını söyleyen iktidar olmaya çalışan birisi... Hepsi değil, ama içlerinden birisi senden hoşlanıyor, seni seviyor, seni gerçekten seviyor. Ne yapıyorsun. Alice? Önyargılı olma. Yoo, hayır, eşcinsellik kötü bir şey değil ki. Hayır, günah değil, tam tersi çok hoş, çok özgürce bir şey... Kaçıyor musun? Heey, nasılda boş saplantılarla doldurulmuşsun... Ne gerici bir terbiye... Kaçıyor musun? Nereye kaçıyorsun? Dur, Alice koşma, bir çukur daha var, dikkat et, bir uçurum... İçine düştün Alice, yuvarlandın... Uç Aliceee uuuç Aliiicee!

Ne güzel, ne güzel, rüzgâr bedenini sarıyor, saçları uçuşuyor! Dikkatli ol. Yere yaklaştın, büyük bir ova... Uzun otlar, hoop gümm, ohh ne yumuşak iniş... Hâlâ sıçrıyorsun... tepetaklak oldun. Yüzünü yalayan da ne? Bir köpek, ah ne güzel bir köpek! Bir çoban köpeği, ne güzel gözleri var, okşa onu. Seninle oynuyor, üstüne atlıyor. Seni eğlendirmek için yuvarlanıyor. Onunla koşman için davet ediyor. Koş Alice! Koş ve gül ve haykır. Ah, ne sevimli köpek. Düşüyorsun köpek kucağına geliyor... Ne şefkatli Alice... Bu köpek sana hayran. Ne tatlı! Senin için cinayet bile işleyebilir. Seni koruyor... Seni almak isteyen adama karşı nasıl da homurdanıp ayaklandı gördün mü? Onu ısırdı. Adam kaçıyor! Köpek senin yanına dönüyor. Ellerini yalıyor. İşte, seviş onunla. Köpekle. Köpek, kıyının sonudur... Bir hayvanla aşk... İçimizdeki hayvanla... Hepimizin içinde bir hayvan vardır... Özellikle kadınların... Haydi Alice, geri çekilme. Uslu dur domuz yavrusu. Düzüşecek olan köpek, sen değilsin, sen git maymunla yap. Bunalımlı entelektüeller daima vardır. Alice, o sopayla ne yapıyorsun öyle? Köpeğe mi vuruyorsun? Ama insanın arkadaşıdır o... Başına vurdun... Köpeği öldürdün! Erotik köpeği... Onu eğitmek için onca para harcanmışken... Hayır, bizimle ne ilgisi var? Çek şu sopayı. Hayır, ahh! Ben yoksul şapkacı tavşan değilim, ben bir sanatçıyım! Sakin ol, bir bardak çay içelim. Düşünelim! Hayır, kameraya vurma! Kamerayı kırıyorsun... Yönetmene, maymuna vuruyorsun... Eğer boşalmak, rahatlamak istiyorsan tamam, ama kameraya dokunma! Dur, Alice nereye kaçıyorsun? İleride büyülü orman var. İçine girme Alice! Hayır, içeride gülen bir kedi var, gülen ve kaybolan... Ve ejderha var ve ateş püskürten kılıcıyla zırhlı bir şövalye var, bekle, koşma. Evet, oysa koşuyorum pislikler...

Ejderha siz, domuzlardan, maymunlardan ve götlek tavşanlardan iyidir!
Ne güzel orman! Ne çok ağaç, düz ağaçlar, kol gibi dal budak sarmış eğri büğrü ağaçlar! Ah aman Allahım! Bir ağaç beni kollarının arasına alıyor, tatlı tatlı okşuyor... Ne yumuşak yaprakların var... Nemli ve çiçek kokulu. Yapraklarının hışırtıları ne tatlı, tıpkı bir aşk şarkısı gibi! Sulu meyveler yarılıyor. İçlerinden çıkan tatlı, kokulu suyu içiyorum... içiyorum! Sağ ol, bu kadar yeter, yemekten önce fazla içersem dokunur. Şimdi beni bırak da gideyim... Hayır, sağ ol... Ne yapıyorsun? Kimden izin aldın? Eğri ağaç kederlenip inliyorsun, öyle mi? Hayır! Ne yapıyorsun bana? O iğrenç dallarını çek üzerimden! Sevişen bir ağaç... İmdaaat! Ah, neyse ki beni kurtaracak birileri geliyor: Zırhlı şövalye ateş püskürten kılıcıyla trak, tak, tak! Her kılıç darbesiyle dallardan birisi kopup düşüyor. Kes kes! Her ne pahasına olursa olsun, beni düzmek isteyen bu korkunç şeyi kes! Trak! Bir çığlık! Ağaç hadım edildiği yerde tüm dallarıyla kesekâğıdı halini aldı. Kaymam için ovayı bana bıraktı. Bir mantar, ürküyor, çevremde sıçrayıp duruyor. Bir tekme! Al! Seni mahvettim! Tıpkı minik süs köpekleri gibi küçük adımlarla uzaklaştı! Ne biçim Dünya! Cinsellikten başka bir şey düşünmeniz olanaksız mı yani? Hepiniz ağaçlar ve mantarlar! Peki, şövalye nerede? Kayboldu... Şövalyeyle birlikte onun dört ayaklı aptal atı da... Yazık, kayboldu. Hiç olmazsa teşekkür edebilseydim... Ne güzel sessizlik, ne huzur! Acıktım! Ağaçlarda meyveler var... Aman bir daha kim o riski göze alır. Şu öne doğru ilerleyen tuhaf eşya da ne? Buzdolabı mı? Evet, tekerlekli bir buzdolabı! Bir buzdolabı dır. Ahh, işte, sağ ol. Bağışla, içinde neler var görmek istiyorum. Açabilir miyim? Ohhoo, her

şey var: Peynir, yumurta, süt... Et bile! Kendime bir biftek hazırlayayım... Kızartma tavası nerede? Oooo, hayret edilecek bir şey... Bak, şuraya bak, tam takım mutfak buraya geliyor... Tencereler, tavalar, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, elektrik süpürgesi... Dur... Hayır... Ne yapıyorsunuz? İmdaaat! Sarıldım. İtmeyin! Beni dövüyorlar! Evet, evet sizi çalıştıracağım. Ama teker teker. Hayır! Beni boğuyorlar. Ahh! Zırhlı şövalye nerede? Ah işte! Neyse... Trak, trak! Ne vuruş! Hepsi parçalanıyor! Sağ ol! Kaçıyorlar... Beyaz eşyalar kaçıyor! Hayır, hayır buzdolabımı parçalamayın! Trak, tırr, zınk! Çok geç! Paramparça oldu! Ne felaket! Bir tek yumurta bile kalmadı. Dur şövalye bekle beni! Nereye gidiyorsun? Hahaha, bu gülen kim? Kimin kahkahası bu? Bir kedi mi? Ah tabii. O önce gülüp sonra kaybolan ünlü kedi. Önce kuyruğu, sonra gözleri, sonra ayakları, vücudu ve son kalan gülen ağzı... Ağzı da kayboldu. Bir şey kaldı... Bu da ne? Kedinin cinsel organı mı? Olanaksız ama bu bir şeytanın ruhu. Belki de benim şeytan ruhum... bu benim... benim suçum! Cinsellik nedeniyle marazi hasta olan benim, ben! Her yerde seks, cinsel birleşme ve cinsel şiddet görüyorum. Sakin ol! Sakinleş. Kendimi toparlamalıyım. Kafamı çalıştırmalıyım. Gayret: Kapa gözlerini! Gevşe! derin nefes al! Düşüncelerinden arın! Ayak parmaklarıma konsantre olmalıyım. Ayak parmaklarımı tek tek saymalı. Yukarı çık, dizlerine konsantre ol... Çık yukarı... kasıklar... kasıklarını tut... göbek... göbeğine konsantre ol... Göğüsler, kısa bir süre göğüslerde kal, çok değil ama. Boğaz, ağız, kulaklar... işte şimdi daha iyiyim. Kendimi çok daha iyi gevşemiş hissediyorum. Başım bir aşağı, bir yukarı salla. Böbrekleri zorla... Hey, kıçıma kim dokundu? Şövalye? Ah, neyse ki sizsiniz. Yoksa bir ağaç, bir

mantar ya da bir kedi sandım... Ama, ama... ne yapmak niyetindesiniz şövalye? Ciddi misiniz? Eh, umarım... Beni kollarına almak mı istiyorsun? Heyy yavaş ol, ama... üstündeki demir plakalar tenimi gıdıklıyor! Unutma ki, çıplağım. Atla, atla gitmek ne hoş! Ayy, hoop, hoop! Tıpkı masallardaki gibi. Nereye götürüyorsun beni? Şatona mı? Şaton yok mu? Her tarafı beton kaplı bu bina da ne? Yoksa fabrika mı? Ah, bir fabrika. Senin mi? Ne biçim şövalyesin sen? Çalışan bir şövalye! Ah, adın ne senin? Petrus Bosch!

Beni içeride çalıştırmaya niyetli değilsin umarım. Bak, peşin söyleyeyim benim hiç mi hiç niyetim yok... İçeride benim için çalışacak başkaları mı var? Ne anlamda çalışacak başkaları? Bu da ne? Otomatik bir bant. Hayır, hayır... Bant üstünde kayıyorum... Montaj zincirindeyim! Ahh, dişliler sırtımda... irkiliyorum, içim geçiyor akıyorum... kayıyorum!

Bandın çevresindeki bu işçiler ne yapmak istiyorlar? Ne yapıyorlar bana? İndirin ellerinizi! Beni açıyorlar, söküyorlar! Beni bir yığın parçalara ayırıyorlar... Diğerlerinin üzerine atıyorlar. Yeniden onarım! Üretimin yeniden değerlendirilmesi! Daha modern hale dönüştürülmesi! İşte, benden koparttıkları bu parçayı tanıyorum: Ortak utanma duygusu! Onun yerini yeni bir duyguyla doldurdular: Ahlakî değerlerden kurtuluş! Ah, nasılda mutluyum! Şimdi bana yapıştırdıkları bu şeyde ne? Ah, tabii: Dişiliğin hadımlık kompleksi... Erkeklik organının eksikliği için duyulan sıkıntı... Çek git başımdan yalvarırım! Sağ olun! Onun yerine hiçbir şey koyamıyor musunuz?

"Analık gururumu?" Ona zaten sahibim... Beni mutlu edin haydi... Hiç olmazsa... Kendi kendini beğenen yumurtamsı bir şeyle, kendi kendini ispatlayan rahimsel bir şey koyun içime.

Yok mu? Nasıl tükendi? Ne biçim fabrika burası? Yemin ederim ki, güney İtalya'daki sanayileşme için "Endüstriyel yeniden yapılanma Enstitüsü"nün belirlediği bir yerdir burası. Eh, iyi o halde, kendi cinsel kararlarımı kendim alacağım. Hiç olmamasından iyidir. Evet, evet şu fosil yığınını çekin, evet dişiliğe özgü aşağılık duygusu da yok olsun.

Ödips kompleksleri... Onlar değil mi? Onlar olumlu mu? Ama ama... Anlaştık, tartışmıyorum. Bir dakika, beni tıkamayın! Doyuma ulaşma ve kişisel görüşler açısından bende gelişecek tek bir şey bırakmadınız... Ya psikolojik yeterlilik? Ah, tabii, neyse ki, her şey üç supabın içinde. Evet, beyne ekleniyorlar. Heyy, matkabı yavaş çalıştır. Allahım, beynim çatlıyor. Oldu mu? Vay canına bu ne sürat böyle? Eh, elbette. Makineleşme! Eee, şimdi ne işler çeviriyorsunuz? Konfeksiyon mu? Ne konfeksiyonu? Ben eşya mıyım ki... Allahım, ben bir kadınım! Onurunun bilincinde bir kadın! Şimdi bir dişi olmamdan ne kadar mutluluk duyduğumu anladınız mı? Yaptığını bilen birisiyim! Hayır zamk sürmeyin! İplik geçirmeyin, cinselliğime baskı oluşuyor! Ayrıca ben antihijyenik birisiyim. Bana sürünüyorlar, beni örseliyorlar, beni öfkelendiriyorlar. Ah, şey, eğer altıma hareketleri kolaylaştıran kanatlı ped koyarsanız, daha rahat ve özgür davranabilirim! Ah, evet, sertleştirici krem, gevşetici kutu, göğsü dikleştiren sütyen, hızlı tüy dökücü, 24 saat kalıcı deodorant, zayıflatıcı tablet, doğum kontrol hapı, kötü kokuları yok eden sprey, kepek önleyici, çiklet gibi çiğnenen kaka düzenleyici... Şeffaf ve beyaz çişler için hormon ilacı... Ağızda çiçek açtıran pastil, göğüs büyülten pomat. Kıçı kaldıraç gibi gösteren eldivenimsi yüksek topuklu ayakkabılar. Ve yumurtalıkları parçalayıp küçültüyorlar. Sahte kirpikler, tırnak cilaları, parlak ruj,

yüz kremi, göz kapağı boyası, göz kapağı için morlar, nasır bandı... İki damla parfüm... Pastich, Schanell, Quantry, Cavel... Sen seç!
Al, haydi, bayan servise hazır! Güzelsin, özgürsün, gençsin, modernsin, özlenensin, arzulanansın, asetiksin, sterilizesin, seksisin... Ne amcıksın!

HİPPİ ANA (UÇUK ANA)

Işıklar yükseldiğinde sahne ortasında, arkası seyirciye dönük bir "günah çıkarma kabini" görürüz: Mekânın kilise olduğunu gösteren tek eleman odur. İçeri Çingene'yi andıran giysiler içinde bir kadın girer. Büyük bir çantası vardır. Çevreyi kollayarak yürümektedir. İzlendiği duygusu uyandırır.

KADIN: Pis domuzlar... Kilisenin içinde sıkıştıracaklar beni! Nereye saklanayım şimdi?.. Kutsal eşyalar odasına. Kutsal eşyalar odası nerede? Buradan koro bölümüne gidiliyor, yoksa şuradan mı? *(Saklanacak yer aramayı sürdürür.)* İşte, iki kişi daha. Allah kahretsin, beni sıkıştırdılar... Günah kabinine... Oraya gireyim. *(Dener, ama başarılı olamaz)* İçerisi dolu! içeride peder var! Bu pederlerden de her yerde var canım! Bari günah çıkartayım... Jandarmaların kutsal kutsamayı kesme cesaretleri var mı göreceğiz bakalım... *(Kabinin soluna diz çöker: Alçak sesle)* Hazırım... Ihmmm... Şey demek istiyorum... Peder peder! Kahretsin, uyuya kaldı! *(Parmağıyla kafesli pencereyi tıklatır)* Peder, peder uyan! Ohh, nihayet! Günah çıkarmak istiyorum, mümkünse biraz acele! Nasıl, mümkün değil? Daha uyuyacak mısınız? Şey, uyumadan önce biraz konuşalım mı... Böylesini de hiç duymamıştım, günahlarımı dinlemeden önce kafeye gidip bir kahve içmek istiyor!.. Yoo, buradan hiçbir yere kıpırdayamazsınız, yoksa rezalet çıkartırım! Günahlarımı söylemek benim kutsal bir hakkımdır. Vergilerimi ödüyorum. Vergilerde bu işle ilgili pek tabii! Yanılmıyorsam bizim bir din devletimiz var, gene yanılmıyorsam onların maaşlarını normal devlet ödüyor, yani vergi veren bizler... Böylece bende din

devleti tarafından kutsanmak istiyorum. *(Ses tonu değişir, yalvarır gibi)* Haydi peder, beni kutsa... Üzerimde beni kasıp kavuran bir iman seli var! Gayret peder! Bitince kafeye gideriz. Size kahveyi ben ısmarlarım... Evet, başlayalım mı? Başlayalım mı? Başlayalım! Nasıl? En son ne zaman mı günah çıkarttım? Bir dakika düşüneyim... Elbette inançlıyım. Yoksa burada olur muydum, pardon yani! İnançlıyım, yaratıcıyım, uygulayıcıyım... hepsiyim! Yirmi yıl önceydi... Son defa yirmi yıl önce günah çıkartmıştım... Evlendiğim gün... Evet, kilisede. Şahane bir düğün töreniydi! Gerçeği söylemek gerekirse kilisede evlenmeyi pek istememiştim, ama kocamın dindar annesini mutlu etmek için kabul ettim... Hayır, hayır bende inançlıyım, ama aynı zamanda komünistim: İnançlı komünist! Teist, ateist, antiateist değilim, Marksistim, Leninistim, paylaşımcıyım, tutkun bir ideologum! Evet, haklısınız, çok sık geldiğim söylenemez: Yirmi yıl günah çıkarmadan yaşamak, bunun günahını ağır ödeyeceğim. Ama hiç olmazsa her ay bir defa partime gidip dürüstçe özeleştirimi yaptım. Aynı şey değil mi? Ama sanıyorum ki, Tanrıbilim uzlaşmasından sonra... Öyle mi diyorsunuz? Şeyyy, ısrar etmiyorum... Başlayalım mı?.. Evet, hazırım, *(Ayağa kalkar, tören havasında)* Gerçeği, tüm gerçeği söyleyeceğime yemin ederim... *(Peder sözünü keser)* Ne yaptım? Ahh, evet bağışlayın, yanlışlık yaptım... Bağışlayın peder... Ama davalarda bu yemine çok alıştık da... *(Kabinin basamağına rahatça oturur)* Ohooo, defalarca mahkemeye çıktım... *(Yün çıkarıp örmeye başlar)* Şeyy... Kamu görevlisine karşı koymak, kapkaççılık, ayrıca öyle kapkaç falanda sayılmazdı ve bu arada enselendim! Hem bu hırsızlık olayı bana ayak bağı da oldu! Sizce de öyle değil mi? Hayır, ben alışılmış bir hırsız değilim. Öyle ara sıra... Espri olsun diye bazı saçmalıklar yapıyo-

rum... Kendi kendime indirimli satışlar yaratıyorum... Beni heyecanlandırıyor... Hoş! Ne hoş! Gecekondulu 30-40-50 kadın bir süpermarkete girip alışveriş yapıyorlar. "Ne kadar?" "100 bin" "biz 50 bin ödeyeceğiz! Kendi yaptığımız yüzde ellilik bir indirim. Çünkü siz diğer yüzde elliden de kazanıyorsunuz." *(Hayretle)* Peder, günah mı dediniz? Ölümcül günah mı? Enflasyon günah değil mi? Şeyy, artık yaptım. Siz benim tüm günahlarımı toplayın, sonra beni cezalandırırsınız. Elbette ailem var: Bir kocam ve bir oğlum... Hayır, onlar çalmıyorlar... Evet, evimden uzakta yaşıyorum. Şeyyy, nerede olursa... biraz orada, biraz burada... Biliyorum, biliyorum, bir anne ve bir eş olarak erdemli bir örnek değilim, ama böyle dağınık biri olduysam erdem örneğinde biraz fazla abartılı davrandığım içindir. Oğluma kan vermiştim. Oğluma yakın olabilmek, onu kazanmak için işimi bile terk ettim... Sevdiğim bir işim vardı... Sendikada da bölüm şefiydim. Oğluma bebek İsa gibi baktım... ve ben... Kendimi Azize Maria gibi hissediyordum... ve kocam... San Giuseppe, öküz ve eşeği hep beraber! Sonra büyüdü, okula gitti ve yavaş yavaş o lanet olası politika... Liseye geldiğinde, bilirsiniz, boykotlar, polisle çatışmalar... Bir gün eve kan revan içinde geldi... Korkudan bayıldım, Peder, bayıldım! Hep biraz gecikirdi, o gün ambulansın sesini duydum: "Oğlum, benim oğlum!" diye bağırdım. Peder, peder analık ne demektir bilemezsiniz, peder! Aşırı uç solcu birinin anası! Sonra bu çocuk evde bana ve babasına karşı gelmeye başladı. Biliyor musunuz, biz ikimiz komünist partinin sıkı militanlarıyız. Bize en kibar hitap şekli şöyleydi: "Revizyonistler, sosyal demokratlar, oportünistler, solun kutsal bekçileri! Evde bize bu hakaretleri savururken, sokakta köprü altı serserileri gibi bir yığın aptalca şeyler söylerdi. Örneğin:

"Hey Napolili Çingene,
Nereye, kepçeyle...
Et beyinli kafanda
Liberal bir kravat,
Komünist bir bakışla,
benziyorsun komik Şarlo'ya."

Partimle dalga geçerek, nasıl kızdırıyordu beni! Partim yöneticilerimle niye uğraşıyordu? Beni tahrik ediyordu, anlıyor musunuz? *(Sesini yükseltir)* "Şimdi nereye gidiyorsun?" Hayır peder, sizinle bir sorunum yok... Haydi... henüz tanıştık... Oğluma derdim ki: "Şimdi nereye gidiyorsun?" "Yoldaşlarla çıkacağız" "Neden? Biz, ben ve baban yoldaş değil miyiz?" "Hayır, siz ailesiniz!" Bu aile lafıyla sanki üzerime bok çuvalı... *(Peder uyarır)* üzerime bomba düştü... "Hayır, siz yoldaş değilsiniz" diyordum ona. "Siz Paal Caddesi'ndekiler gibi kanun kaçaklarısınız... haydutsunuz... ödlek yağcılarsınız siz!" "Hayır, yağcı sizlersiniz, Hıristiyan demokratların kıçını yağlıyorsunuz hep!" Bana ve babasına böyle diyordu anlıyor musunuz peder? *(Bunu bir slogan gibi söyler)* "Komünistler nerede, sağcıların kıçında, PCI nerede, DC'nin kıçında..."* deyip, giderdi. Peder, öyle bir an geldi ki, bende onun peşinden aşırı uçların gösterilerine katılmaya başladım! Eh, evimde oturup cesedini eve getirmelerini bekleyemezdim. Korteje giriyor, oğlumun on adım gerisinde beni göremeyeceği bir yer buluyor ve onu gözlüyordum... Tabii, en korkunç olanı da dikkati çekmemek için onların bağırdığı sloganları benimde bağırmak zorunda kalmamdı. Faşizme karşı sloganlar atarken her şey yolundaydı... Ama yırtınırcasına, sağ partilerle beraber komünist partiye karşı da slogan atmaya başladıklarında kötü oluyordum... Sonra yürüyorduk, konuşuyorduk... *(Diz üstü mitingdeki gibi yürür ve pe-*

derin soluna geçer) Her seferinde... *(Pencerenin kapalı olduğunu fark eder ve pencereyi çalar)* Peder, bu taraftayım peder. *(Oturur)* Hayır, gösteri yaptım diye telaşlanmadım! Bu sloganları her bağırmamda hep kendi bölgemden bir partiliyle, örneğin kaldırımda yürüyen parti sekreteriyle göz göze geliveriyordum. Beni böyle bağırırken gördüğünde hemen orak çekiç işareti yapıyordu. *(Devam eder)* Böylece, partiden de kovuldum. Hep oğluma olan sevgim nedeniyle! Sevgimi nasıl elimden aldılar peder, onu nasıl aldılar elimden! Daldınız, beni dinleyin peder... Bir seferinde bir gösteri yapılacaktı ve ben çok sıkı bir araştırma yapmıştım. "Yarın ne tür bir yürüyüş yapılacak, yoldaşlar?" "Barışçı" Ve ben de barışçı bir gösteriye göre giyindim: Böyle yüksek topuklu ayakkabılar. *(Eliyle gösterir)* Dapdaracık bir etek... Bir polis denetimi vardı ki sormayın... Son yüzyılda böylesi görülmemiştir! Biz hepimiz polislerin, jandarmaların gerisindeydik... Ama benim peşimde ayrıca bir atlı mali polis ve papalığın özel askerleri vardı! Ve ben, canhıraş düşüp uyluk kemiğimi kırma pahasına, topuklularla koşuyordum. Daha iyi koşabilmek için eteklerimi burama kadar çektim... Bütün polisler benim peşimden!.. Ben bağırıyordum: "Ne istiyorsunuz? Defolun!" Koşan bir ana: Şehri bir uçtan bir uca... 54 kilometre koşmuş olmalıydım! Çok kötüydüm, terlemiştim, kalbim çıkacak gibi atıyordu.. Nasıl kötüydüm! Yumurtalıklarım rafadan pişmiş gibiydi. *(Peder sözünü kesecekken)* Evet ama, "öyle söylenmez, böyle söylenmez" sizi gömek isterdim peder... Yüksek ökçelerle koştunuz mu hiç? *(Tekrar anlatmaya başlar)* Bir duman sardı! Göz yaşartıcı bombalar, silahlar, göz yaşartıcı gazlar, el bombaları, molotofkokteyller... Oğlumu da kaybetmiştim ve bağırıp duruyordum: "Oğlum, oğlum be-

nim..." Bütün diğer annelerin oğulları beni cevapladılar... Bir süre sonra oğlumu karşı kaldırımda bir jandarmanın elinde "pata küte, pata küte" kireç kesmiş yüzüne vurulurken gördüm. Gözüm dönmüştü: Vahşi bir çığlık attım! Göz yaşartıcı bombaların arasında, kendimi karşı kaldırıma savurdum. Bombalar adam boyundaydı... ayrıca kadın boyunda da... Jandarmanın birine saldırdım, miğferini çektim ve dişimle kulağını kaptım. Eğer dişlerimden kurtarmak için diğer askerler yetişmeselerdi, hiç utanmaz, onu yer bitirirdim. Öyle yapılmamalı mı? Peder öyle söylüyorsun ama, oğlum... dokuz ayda işledim onu... Her şeyi verdim ona: İki göz, yirmi parmak, dişlerinin tümü... ve oradaki jandarma beş dakika içinde darmadağın edecekti onu! Böylece oğlum kaçmayı başardı... o! Ben değil. Beni bir güzel dövdüler ve sonra da hapse attılar. Hiç bitmeyen bir mahkemede yargılandım. O kulak için nasıl böyle uzun sürdü, peder! Öyle büyük bir kulakta değildi. Mahkeme başkanı ürkütücü bir sesle şöyle diyordu: "Siz devletin kulağını kopardınız!" Neler yaşadım. Hepsi de oğluma olan sevgim nedeniyle... Bu sevgi beni nasıl mahvetti, peder... Evliliğim örneğin, sevgi üzerine kurulu bir evlilikti... *(Tek nefesle)* Kocamı nasıl seviyordum peder, kocamı nasıl seviyordum... *(Ses tonu değişir)* evlenmeden, önce... Hayır, hayır, sonra da. Ama sonra, evle ilgili sorunlar başlayınca ilk bokt... *(Ağzından çıkanı kullanmamak için başka bir sözcük arar)* ilk ideolojik ayrışmalar... Şey evet, ideolojik-sosyal-ahlaki-politik konularda kocamla anlaşamıyordum. Bende onun gibi sekiz saat çalışıyordum ve temelde ondan farklı olan bir durumum vardı. Ben eve döndüğümde bir sekiz saat daha çalışıyordum. Yıka, ütüle, yemek yap, yatak yap: O, hayır! Koltuğa kurulur ve zap!.. Kumanda ile tv'yi açar,

18:45; çocuklar için "Şeker kız" Yok ama, ben bunu kabullenemem... Bende tüm gün dışarıda çalışıyorum. Bende senin gibi yorgunum. Kadın ücretli bir işe başlayınca özgürlüğüne kavuşur diye kim demiş acaba? Ücretli bir iş elde ettim, ama evdeki çalışmalarımın ücretini kimden elde edeceğim? Onu da kendimden herhalde! Kim ödeyecek ücretimi? Hiç kimse! Ne güzel kadın özgürlüğü: Evlilikle birlikte iki iş elde ettim! "Bir de üstüne üstlük kocamın astımı, nevrotik astımı vardı. Ne zaman sinirlerim tepeme çıksa, evet, yani... peder anlıyorsunuz beni değil mi?.. Daha fazla dayanamıyordum... "Kes artık" diye bağırıyordum... Hoop: Krizini başlatıyordu hemen. *(Astım krizi taklit eder)* Öhhö-öhh... Çiroz gibi kuru, nefes alacak hali kalmamış. Ahh.. aahhh... Endişeleniyordum! "Hayır canım, seni bırakmıyorum, bırakmıyorum! Hep yanındayım!" El ele, onu sakinleştiriyordum, onun krizi geçiyordu ve ben yeniden çıkmaza giriyordum! Bir de hamile kaldım!.. Hayır peder, bir bela gibi düşünmedim asla, hatta, bu çocuğu ben istedim...

Planlarım vardı: Beş yıllık bir taslak! Hamile olduğuma çok sevindim... Nasıl mutluydum! Dokuz ay kustum! Kaybetme korkusundan hep yattım! Bulantı aralarında kendi kendime konuşurdum: "Bu çocuk tüm yaşamımı değiştirecek" derdim. Bir kadın, anne değilse nedir? Kadın değil sadece bir dişidir! "Ne salaktım!.. Ah bağışlayın peder, aptal demek is... her neyse, şimdi size dönelim peder!.. Şimdi günahlarıma gelelim... Yani biliyor musunuz, bu özeti yapmasam beni yanlış anlayabilirsiniz... Pekâlâ, anlaştık, hepsini atlayıp iki yıl öncesine geliyorum. İki yıl önce, oğlumun uyuşturucu kullandığını fark ettim! Hafif mi, ağır mı nereden bilebilirdim... "Uyuşturucu" sözünü duymam, darbeyi yemem için yetiyordu! Umutsuzca bağırıyordum.

"Deli, asosyal, canavar! Nerede hata yaptım ben?" Kendime soruyordum... Ve kocama da "Sen nerede hata yaptın?" ve kocam: Ahhh... ah-haaaa... *(Astım taklidini tekrarlar)* Ve oğlumun arkadaşları: "Kes artık şunu, eroin seni öldürüyor, ara sıra bir iğne yap bari!" dediler. Ben uyaran anne, parmağını kaldırıp: "Ben katılmıyorum! Uyuşturucu ideolojik bir seçimdir, eğer bırakmazsan seni evden kovarım, seni ve haydut yoldaşlarını... Ve o orospularını!" Evet, orospucuklarını!" dedim... Ağzımdan kaçtı. Ve o da: "Ne dedin? Kız arkadaşlarıma hakaret ettin! Gidiyorum!" dedi. "Nereye?" dedim... "Anneannene mi?" "Hayır, gidiyorum!" Ben durdum, hiç yalvarmadım. "Gidersen git, aldıracağımı sanıyorsan yanılıyorsun ve yüreğim: Güm güm güm... Kaç gün sokaklara dayanırsın, görmek isterdim... En fazla üç gün, sonra buradasın, ananın yanında!" Bir hafta geçti yok. Uyuyamıyordum, yemeden içmeden kesildim ve kocam.... *(Astımı oynar)* Öhhöö, öhöö... Her yerde onu arıyordum: İşgal edilmiş okullarda, evlerde. Kimse bir şey söylemiyordu! Anlarsınız ya ben bir anneydim! Baskının sembolü: Kötü durumların, mutlak suç ortağı. Ben bir anneyim diye mi kimse benimle konuşmuyordu? Bunu dikkate aldım.. Kıyafet değişikliği yaptım!... Ne mi? Hippi. Evet peder, hippi... Hippiler kim midir? Duman çekenler... hırsızlık yapanlar, çalışmadan yaşayanlar... İyi durumdadırlar! Tabii, hippi olmak için biraz yaşlıydım. "Çingene olayım. Çingene'nin yaşı olmaz," dedim. Kullanılmış, eski eşyalar satan bir dükkâna gittim. Hani, Monza fabrikasında üretilen orijinal doğu eşyalarının satıldığı dükkân. Her şeyi aldım. Suriye sandaleti, Cezayir eteği, Afgan ceketi, Yunan fularını bizim süpermarketten aldım! Mor gözkapakları, alnıma parlak kırmızı kâğıtlardan küçük şekiller kesip yapıştırdım,

kız kardeşimin üç yıl önce hapşırırken kaybettiği altın kaplamayı ön dişime taktım. Yüzükler, cam kolyeler, kulaklarıma incik boncuklar. Hepsinin ortak yaşadığı hippi evine gittim... Onlardan başka, o çevrenin başıboş birkaç serserisi de oradaydı. İçeri girdim. *(Haşmetli bir şekilde diğer tarafa geçer)* Noel ağacı gibiydim! Her yerimden ses çıkıyordu! *(Pencereyi tıklatır)* Peder, buradayım... Daha dikkat edin. Lütfen! Nerede kalmıştık? İçeri girdim... Hiç kimse beni fark etmedi. Kendi kendime gidip bir yere oturdum, elimdekini yere bıraktım ve uyuyormuş gibi yaptım. Bir süre sonra çantadan kendi hazırladığım küçük bir şişeyi çıkardım: Terebent özü, morina balığı ciğerinin yağı, at tezeği, kıyılmış sert tütün, saf alkol, tentürdiyot, renk vermesi için bir parça diş macunu, hela dezenfektanı, birkaç damla limon karışımını kaymış gözlerle, kendimden geçerek çekmeye başladım. Birkaç dakika içinde bütün hippiler çevreme toplandılar: "Ne yapıyorsun?" "Esrar çekiyorum" "Ne malı?" "Ağır!" "Bize de tattırsana!" "Dikkat edin... ölmenizi istemem..." Giderek benim burun şişesini neredeyse beyinlerine kadar sokarak "anacığım, ne malmış!!" diye kendilerinden geçtiler. Dişmacunu başlarına vurmuştu. Zavallı çocuklar... Nasılda süratle çekiyorlardı öyle... "Kimsin sen? Nereden geldin?" ilgi odağı olmuştum. Bir şeyler uydurdum işte peder! "Hintli bir anneden, Calabrialı bir babadan doğduğumu, büyü yaparak, kâğıt ve yıldız falı bakarak yaşadığımı... genellikle horoz ve kedi yavrusu kanıyla beslendiğimi, çünkü bir cadı olduğumu söyledim" Hayır, bana inanmadılar ama sempati duydular ve içlerine aldılar... Oğlum mu? Hiç görmedim! Bir defa Pallalido Meydanı'nda bir sokak konserinde, o da uzaktan... "Kahretsin, zorlukla ilerleyebiliyorum" dedim, kendi kendime... Ona yaklaşmak iste-

dim. Tam o anda bir olay çıkmaz mı! Orayı çökerttiler! Deli gibi sahne gerisine koşuyorlardı. Sahneyi, ışıkları ateşe veriyorlardı... Şarkıcı, görevli polisler... Tahmin edin ilk önce kimi yakaladılar? Bravo! Kelepçeyi bileğime geçirdiklerinde "iyi akşamlar, ben de çok tasalanıyordum" dedim... Beni hapse attılar, ama kısa bir süre sonra çıkarttılar... Üç gün sonra, çünkü yangın olayıyla bir ilgim yoktu. Dışarı çıktığımda bir sürü insanın beni beklediğini gördüm: Yoldaşlar, Hippiler, köprü altı serserileri, feministler... beni bekliyorlardı! Bağırıp şarkı söylüyorlardı... beni kucaklıyorlardı... Bir pankart hazırlamışlardı: "Cadı Ana Özgür!" Bir bayram yeri gibiydi sanki, peder, anlatamam, o ne coşku! Bu kadar çok arkadaşım olduğunu bilmiyordum... Ben onlar için hiçbir şey yapmamıştım... Beni seviyorlardı, sadece beni... Kalabalığın arasından bir genç kız, elinde canlı bir horozla yaklaştı: "Şu sıcak kapuçino'yu iç" dedi. Böylece bu gençlerle yaşamaya başladım ve ne derlerse onu yaptım. Başlangıçta hiçbir şey anlamıyordum, ama sonra anladım. "Bireysellik politik bir tavırdır. Sadece seksi düşüneceksin!" Evet peder, seks...

"Yaşamı ele geçirmek, zevk duymak, çalışma ideolojisini reddetmek..."

(Gregorian dilinde bir şarkı söyler)

Özgür adam çalışır...

Bir toplama kampının duvarında yazıyor Bir Alman toplama kampının.

... Öyle değil mi? Gregorian dilini sevmez misiniz? Evet peder, ben hazırım... *(Diz çöker)* Evet dinliyorum... *(Pederin dediklerini tekrarlar)* Ben bir uçuruma düştüm... cehennem uçurumu bu... Ahlâk bozukluğu... Oysa düzelmem lazım değil mi peder? Düzen! Düzen sözcüğü! Kural! Kuralcılık! "Kız kendi kural-

larını koydu" doğduğumdan beri bu bıktırıcı lafları dinledim ben.

(Kalkar seyirciye döner. Otoriter)

"Hoop, hoop, sıraya geç, ninni ninni.
Kımıldama! Dikkatli! Hazır! Suskun!
Hoop, hoop, Ayağa! Otur! Temiz ol!
İkiniz sıraya!
Lapanı ye, memeni em,
kaka, maka, kucağa!
Ninni, ninni. Güzel anne, iyi baba!
Sıraya! Erkekler bir tarafa,
Kızlar diğer tarafa
Erkekler ayakta işer.
Kızlar oturarak.
Ee için bir oturak: Herkes oturacak!
Ee herkes için birdir
Ee'ye dokunulmaz
Ee'yle oynanmaz!
Ee kakadır! Çek ellerini kakadan!"

(Solunda erkek çocuk varmış gibi konuşur)

"Çek ellerini pipinden! Pipi'ye dokunulmaz!
Pipi'yle oynanmaz."

(Alaycı)

"Bezelyecik..."

(Sağında kız çocuk varmış gibi konuşur)

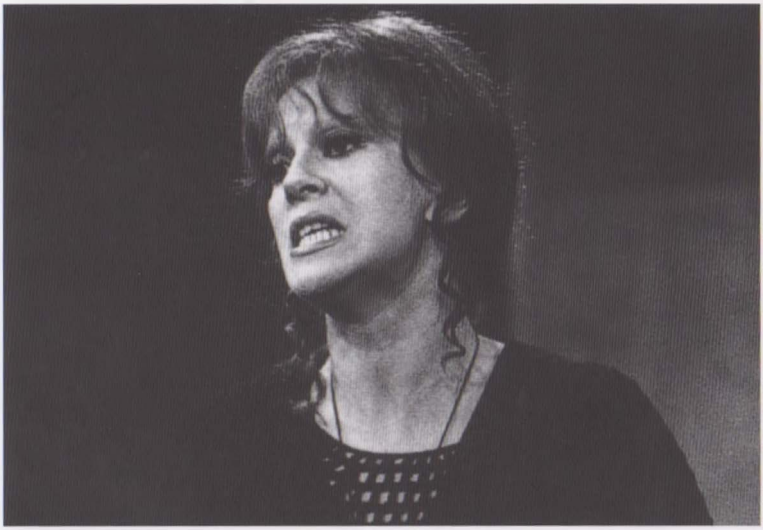
"Serçecik...
Erkekler pipilerine dokunmuyorlar.
Çünkü pipi kakadır!
Erkekler dişiciklere dokunmuyorlar,
Çünkü dişicikler kakadır ve ee'dir!"

O halde ne diyorum biliyor musunuz peder? Beni iyi dinleyin, çünkü anladığıma ters düşmek istemiyorum: Aşk düzensizliktir! Yaşam, özgürlük, fantezi, düzensizliktir. Sizin vereceğiniz doğruluk ve düzen öğütleri-

ne saygılı olacağım peder! Aşk için, aşk, eğer evde yeterli üst yapı yoksa, güven oluşmamışsa bir hiçtir. Aşk için aşk çok güzeldir! Güzeldir diyorum... ama önce denenmeli! Peder, ben bir delikanlıyla bir aşk yaşamıştım, oğlanın adını bile bilmem... ama onun gözlerini, burnunu, ağzını, ellerini ve sevişirken söylediği şeyleri unutmadım. "Tanrım, Azize Maria, İsa aşkına! Nasıl mutluyum! Cennetteyim! Ve ateistti!.. Kendimi mi kaybettim? Siz yeniden kendimi bulabileceğimi söyleyemez misiniz? Oysa, özgürce çok mutluyum! Aileme, geriye dönmeye asla niyetim yok. Oğluma da dedim... Evet, hapishaneye ziyarete geldi. Beni hemencecik buluverdi... Çok güzel giyinmişti. Düzenli, taranmış saçlar, kravatlı. "Eve döndüm anne! Bu sefil yaşamdan bıktım. Aklım başıma geldi. Artık içmiyorum. Bir iş buldum... Bizimkilerin semtine uğramıyorum... Babamın da aklı başına geldi: Tenis oynuyor, astım krizi de tutmuyor artık, bir kız arkadaşı var. Ama sen dönersen ilişkisini hemen bitirecek. Eve dön anne!" *(Kusmak ister)* Kötü olmuştum!.. Beynimde bir şimşek çaktı. Kendimi yeniden evde gördüm. Tüm baş belalarıyla: Alışveriş, gömlek ütülemek, kendim için bir an bile ayırmadığım zamanlar... Biliyor musun peder, gazete okumak istediğimde helaya giderdim. Eğer bir defa bağırsaklarım bozulsa son haberleri okuyamazdım. "Hayır evladım, istemiyorum.. Henüz hazır değilim. Anlamalısın..." "Utanmıyor musun, bir uçuk, serseri gibi dolaşıyorsun!" "Haklısın, uçuk olmayacağım artık. Kendime bir iş bulacağım. Küçük, yarım günlük, karnımı doyuracak ve yatacak yerimi sağlayacak bir iş. Kalan zamanımı da insanların, kadınların arasında geçireceğim... İçimdekini, içimde dolu olan güzellikleri armağan edeceğim... Onların bana verecek şeyleri varsa alacağım. Deneyimleri... Konuşmak,

gülmek, şarkı söylemek istiyorum... Durup gökyüzüne bakmak istiyorum.. Biliyor musun oğlum, gökyüzü masmavi ve ben bunu bilmiyordum! Hayır canım, eve dönmüyorum, jandarmaları getirseniz bile..." Ve beni eve götürmeleri için jandarmaları getirdiler!.. Eminim kocam ve oğlum sıcak yuvamı terk ettiğim için beni karakola bildirdiler. Düşünün peder, jandarmalar beni kiliseye kadar izlediler... Nasıl? Neredeler mi? Orada, kutsal eşya odasının yanındalar, göremiyor musunuz? Peder, ne yapıyorsunuz? Peder, çağırmayın onları... Çıldırdınız mı? Günah kabininin bir gizliliği vardır. *(Çantasını almaya koşar)* Bana böyle bir şeyi nasıl yaparsınız? Susun!.. *(Çıkışa yönelir)* Hayır, jandarmalarla eve dönmek istemiyorum.. *(Jandarmalar tarafından durduruluşunu mimle oynar)* Pekâlâ, gidelim, ben yetişkin biriyim... Yaşamıma kendim karar veririm. *(Bir tekmeyle durur. Pedere döner ve bağırır)* Casus peder, ihbarcı peder, Sen Maria'nın oğlu değilsin! Casus, Maria'nın oğlu olamazsın, sen muhbirsin!

Kararır, Müzik girer.

Kadın oyunlarının sayfalarını çevirmeye başladığınızda; İşçi Kadın, Yalnız Kadın, Tecavüze Uğrayan Kadın, Akıl Hastanesindeki Fahişe, İşkence Gören Mahkûm Kadın, Alice, Hippi Ana ve diğerleriyle tanışacaksınız. Bu oyunlar onların monologları, ancak aldanmayalım, yaşamda olduğu gibi buradaki her oyunda da başkahraman daima bir erkektir. Bu oyunlarda kadın ve erkeğin sonsuz yaşam serüveni, sevdaları, tutkuları, acıları, ihanetleri anlatılır.

Okurken, zaman zaman ağlatan ve çok güldüren yaşam serüvenleri... Ancak, Molière'in söylediği gibi: "Gülmek, zekâ ve kavrama işidir." Ağlamaksa camın üzerindeki su tanesi gibi hoş ve boş olmamalı. Önemli olan oyunlardaki politik söyleme tüm kadın ve erkeklerin katılımı, bunu paylaşabilme yetisi ve keyfi...

Sizlere iyi okumalar... Kitabı okuyup bitirdikten sonraki günlerde kadınlarımızın başına bir kaza gelmemesi için şimdiden iyi şanslar.

Füsun Demirel

ISBN 978-975-8064-04-5

